

Liahóna

**A hithűség öröksége
a jövő nemzedékei
számára, 44**

**Célunk: 100 emberrel megosztani
az evangéliumot, 18**

**Hatalmasabb a földrengéseknél,
a tüzeknél vagy a viharoknál, 20**

Pionírok: Mi vitte őket előre? 24

„[H]ÁLÁNKAT FEJEZZÜK
KI AZ UTOLSÓ NAPI SZENT
ÚTTÖRŐKNEK VILÁGSZERTE,
AKIK OLYAN EVANGÉLIUMI
UTAT TÖRTEK - ÉS TÖRNEK -,
AMELYET AZTÁN MÁSOK
IS KÖVETHETNEK.”

RONALD A. RASBAND ELDER

Forrás: Továbbhaladásra ösztökélő hit, 24. oldal

KIEMELT CIKKEK

12 **Szentek: Az egyház története – 5. fejezet: Minden elveszett!**

Miután Martin Harris segítségével nekiáll lefordítani a lemezeket, Joseph szembesül a következményekkel, amikor kiadja kezéből a kéziratot.

BORÍTÓ

Illusztráció: David Green

18 **Hogyan sikerült megosztanunk az evangéliumot**

Írta: Never Chikunguwo
Amikor hithű módon célokat tűzünk ki, hogy másokat Krisztushoz hozzunk, csodákkal fogunk megáldatni.

20 **Ne mulasszunk el érezni!**

Írta: Jorge F. Zeballos elder
Egy olyan világban, ahol állandó a zaj, oda kell figyelniünk a halk és szelíd hangra, hogy megtudjuk az Atya akaratát.

24 **Továbbhaladásra ösztökélő hit**

Írta: Ronald A. Rasband elder
Úttörő őseink rendkívüli nehézségeket viseltek el, miközben arra törekedtek, hogy Sionban egybegyűljenek.

30 **Elszigetelve is megmaradni a hitben**

Írta: Ryan W. Saltzgeber
Habár sem egyházi épület, sem egyházközség nem állt rendelkezésükre, ezek a szentek keményen dolgoztak azon, hogy megalapítsák az egyházat a hazájukban.

36 **A Mormon könyve életeket változtat meg**

Megtértek mesélnek arról, hogyan segített nekik a Mormon könyve elfogadni az evangéliumot.

ROVATOK

4 **A hit képmásai:**
Viktor Barbinyagra

6 **Szolgáltatottéi tantételek:**
Könyörületes felkarolás

10 **A szószékről: Tudd, hogy ki vagy – és hogy ki voltál mindig is**
Írta: Sheri L. Dew

40 **Utolsó napi szentek történetei**

80 **Míg újra találkozunk:**
A Mormon könyve bőséget eredményez
Írta: Ezra Taft Benson elnök

44 Három újkori úttörő utazás

Írta: Sarah Keenan

Ahogy a korai úttörők esetében, úgy ma is bátorság és áldozathozatal kell az egyházhoz való csatlakozáshoz.

48 Megszakadt a kapcsolat? Próbáld meg lassítani!

Írta: Charlotte Larcabal

Rájöttem, hogy a gyors tempójú, szétszórt életvitem eltávolít Istentől.

Lássuk, megtalálod-e az ebben a számban elrejtett Liahónát!
Tipp: Mit dolgozik a nagypapád?

59

50 Megbirkózni a nehéz kérdésekkel: 3 tantétel, amely segítséget nyújthat

A kérdésfeltevés nagyszerű módja a bizonyosság megerősítésének, és ha az Úrhoz fordulsz válaszokért, azzal lehetővé teszed, hogy a Lélek segítsen neked.

54 Amikor nehéz volt a szolgálat

Írta: Lyka T. Valdez

Nagypámat szolgálni nem volt nagy élvezet – amíg nem változtattam a hozzáállásomon.

56 7 tanács, ha beszédet kell mondanod

Írta: Sarah Hanson

Beszédet mondani az egyházban ijesztő lehet! Viszont e tanácsok alkalmazásával magával ragadó beszédet állíthatsz össze és mondatsz el.

58 Ételelőkészítő: Mit csinálunk a templomban?

60 Szomorú vasárnap

Írta: Alyssa Nielsen

Megtanultam, miként tekinthetek várakozással a szombatnapra, ahelyett, hogy rettegnék tőle.

62 Poszter: Bajnokság

63 Az utolsó szó: Érdemessé válhatsz arra, hogy belépj a templomba

Írta: Quentin L. Cook elder

64 Isabelle utazása

Írta: Jessica Larsen

Az út hosszúnak ígérkezett, de Isabelle családja tudta, hogy megéri, ha ezáltal eljuthatnak a templomba.

66 Jó nagyszülök

Írta: Jenna Koford

Andris ideges volt a „szülők az iskolában” nap miatt.

68 Végre egy örökkévaló család

Írta: Jane McBride

Miának tetszett az az érzés, amely a barátműje, Zoé otthonában töltötte el.

70 Fényljen a világosságotok!: Barát és misszionárius

72 Apostolok bizonyágtétele Krisztusról

Írta: Gary E. Stevenson elder

73 Mormon Könyve Olvasóklub: Hélamán 5:12

74 A mi oldalunk

75 Ószövetségi hős kártya

76 Történetek a szentírásokból: Anna és Sámuel

Írta: Kim Webb Reid

79 Kifestő: Osztozhatok másokkal

2018. JÚLIUS XXVI. ÉVFOLYAM 7. SZÁM
LIAHÓNA 14798 135

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza
nemzetközi folyóirata

Az Első Elnökség: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks,
Henry B. Eyring

A Tizenkét Apostol Kvóruma: M. Russell Ballard, Jeffrey R.
Holland, Dieter F. Uchtdorf, David A. Bednar, Quentin L. Cook,
D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband,
Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund, Gerrit W. Gong, Ulisses
Soares

Főszerkesztő: Hugo E. Martinez

Főszerkesztő-helyettesek: Randall K. Bennett, Carol F. McConkie

Tanácsadók: Brian K. Ashton, Bonnie H. Cordon, ifj., LeGrand R.
Curtis, Edward Dube, Sharon Eubank, Donald L. Hallstrom,
Douglas D. Holmes, Erich W. Kopschke

Ügyvezető igazgató: Richard I. Heaton

Egyházi folyóiratok igazgatója: Allan R. Loyborg

Gazdasági vezető: Garff Cannon

Vezető szerkesztő: Adam C. Olson

Vezetőszerkesztő-helyettes: Ryan Carr

Kiadásért felelős asszisztens: Francisca Olson

Alkotói és szerkesztői csoport: Maryssa Dennis, David Dickson,
David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garrett H.
Garff, LaRene Porter Gaunt, Jon Ryan Jensen, Charlotte Larcabal,
Michael R. Morris, Eric B. Murdock, Sally Johnson Odekirk,
Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Mindy
Selu, Chakell Wardleigh, Marissa Widdison

Művészeti ügyvezető igazgató: J. Scott Knudsen

Művészeti igazgató: Tadd R. Peterson

Arculat: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, Mandie Bentley,
C. Kimball Bott, Thomas Child, David Green, Colleen Hinckley,
Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Emily Chieko
Remington, Mark W. Robison, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Szellemi tulajdonjogi koordinátor: Collette Nebeker Aune

Gyártási vezető: Jane Ann Peters

Gyártási csoport: Ira Glen Adair, Julie Burdett, Thomas G.
Cronin, Bryan W. Gygi, Ginny J. Nilson, Derek Richardson

Nyomdai előkészítő: Joshua Dennis, Ammon Harris

Nyomatási igazgató: Steven T. Lewis

Terjesztési igazgató: Troy R. Barker

Fordítás: Mecséri Olivér

Terjesztés:

Corporation of the Presiding Bishop of
The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints
Steinmühlstrasse 16, 61352 Bad Homburg v.d.H., Germany

Előfizetési tudnivalók:

Előfizetés vagy címváltozás bejelentése az
Ügyfélszolgálaton keresztül lehetséges.

Ingyenes telefonszám (USA és Kanada): 00800 2950 2950

Telefonszám: +49 6 172 4928 33/34

Ímél: orderseu@ldschurch.org

Online Store internetes áruház: store.lds.org

Az előfizetés éves díja: 4,60 euró

Kéziratok és kérdések a Liahona.lds.org oldalon küldhetők be,
vagy postai úton a következő címre: Liahona, Rm. 2420, 50 E. North
Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; vagy ímélben:
Liahona@ldschurch.org.

A *Liahóna* (a kifejezés a Mormon könyvében szerepel és
„iránytűt” vagy „iránymutatót” jelent) a következő nyelveken
jelenik meg: albán, angol, bizsziama, bolgár, cseh, dán, észt,
fidzi, finn, francia, görög, holland, horvát, indonéz, izlandi,
japán, khmer, kínai, kiribati, koreai, lengyel, lett, litván, magyar,
malgas, marshall-szigeteki, mongol, német, norvég, olasz, orosz,
örmény, portugál, román, spanyol, svéd, szamoai, szebuano,
szlovén, szuahéli, tagalog, tahiti, thai, tongai, ukrán, urdu és
vietnami. (A megjelenés gyakorisága országonként változik.)

© Intellectual Reserve, Inc., 2018. All right reserved. Printed in
the United States of America.

Szerzői jogok: Természetes személyek másolatot készíthetnek a
Liahónában megjelent anyagokról személyes, nem kereskedelmi
használatra (beleértve az egyházi elhívásokhoz való felhasználást is),
kivéve, ahol ez másként van feltüntetve. Ez a jogosultság bármikor
visszavonható. Nem lehet azonban másolatokat készíteni azokról a
képekről, amelyek forrásmegjelölésénél ez fel lett tüntetve! Szerzői
jogi kérdések az alábbi címekre küldhetők: Intellectual Property
Office, 50 E. North Temple St., FL 13, Salt Lake City, UT 84150,
USA; ímélben: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

July 2018 Vol. 26 No. 7. Liahona (USPS 311-480) Hungarian
(ISSN 1085-3847) is published monthly by The Church of Jesus
Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake
City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year;
Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at
Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change
of address. Include address label from a recent issue; old and
new address must be included. Send USA and Canadian
subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below.
Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders
(American Express, Discover, MasterCard, Visa) may be taken by
phone or at store.lds.org. (Canada Post Information: Publication
Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address
changes to Distribution Services, Church Magazines,
P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

INTERNETES FORRÁSOK

Olvass cikketek és küldj be sajtót a
Liahona.lds.org oldalon.

Lélekemelő, megosztható üzeneteket
találsz a [facebook.com/liahona](https://www.facebook.com/liahona)
oldalon (angolul, portugálul
és spanyolul).

Visszajelzést a Liahona@ldschurch.org
címe küldj.

Előfizetni a store.lds.org oldalon tudsz.
Segítséget kaphatsz még az
elosztóközpontokban, az egyházközségi
vezetők megkerdezésével, vagy az
1-800-537-5971-es telefonszám
felhívásával (USA és Kanada).

IKONOK A GETTY IMAGES JÓVÓLTÁBOL

TÉMAKÖRÖK EBBEN A SZÁMBAN

A számok a cikk első oldalára utalnak.

áldozat, 44, 64
barátság, 68, 70, 75
boldogság, 4
bűnbánat, 63
család, 62, 64, 66, 68
egyház történet, 12
hit, 30, 40, 43
hűség, 30, 75
igazság, 50
ima, 20, 48, 50, 76
Jézus Krisztus, 60, 72

Joseph Smith, 12
jószívűség, 6
keresztelés, 74
magabiztosság, 10
megpróbáltatás, 24, 43
megtéres, 18, 36, 42, 44
Mennyei Atya, 20, 48
misszionáriusi munka,
18, 70
Mormon könyve, 12, 36,
73, 80

osztokodás, 79
példa, 40, 41, 70
pionírok, 24, 30, 44
sabbatnap, 56, 60
szentírás-tanulmányozás,
48, 50
Szentlélek, 20, 68
szolgálat, 6, 54
templomok, 58, 62, 63,
64, 74

A HIT KÉPMÁSAI

Viktor koraszülöttként, hat hónapra született. Ebből kifolyólag többféle fogyatékosága van, és hétéves koráig járni sem tudott. Viktor azonban a kihívásai ellenére is azt választotta, hogy boldog ember lesz. Örömet talál abban, amikor felkarol másokat, és szeretettel fordul feléjük.

LESLIE NILSSON, FÉNYKÉPÉSZ

Viktor Barbinyagra

Ukrajna, Harkiv (Harkov)

Vannak gondjaim, mint mindenkinek. Nem nagyobbak vagy kisebbek mások gondjainál, és ha talán nem is tudjuk 100%-ig megoldani ezeket, akkor is tudom, hogy meg tudunk velük birkózni, és egészen biztosan előre tudunk lépni.

Az egyháznak köszönhetően tudom, hogy az ember mindenk ellenére boldog lehet, mert Isten terve a boldogság terve. Hiszek abban, hogy a boldogság olyasmi, ami bennünk van, nem rajtunk kívül.

A boldogság forrása a hit, az Istenre hagyatkozás és az evangélium szerinti élet. Ez segít nekünk abban, hogy helyes legyen a hozzáállásunk, és hogy a saját jobbá válásunkra használjuk, amink csak van.

BŐVEBBEN

Tudj meg többet Viktor hitbéli utazásáról a liahona.lds.org oldalon.

Látogass el a Szabad[í]tás terve részhez a mormon-sajtoszoba.hu/cikkek/a-szabadulás-terve oldalon, ha arról szeretnél olvasni, hogy miként segít nekünk boldogságra lelni a szabadítás terve.

Szolgálattételi tantételek

KÖNYÖRÜLETES FELKAROLÁS

*Amikor követed a Szabadító könyörület terén mutatott példáját,
látni fogod, hogy hatással lehetsz mások életére.*

A könyörület az, amikor tudatában vagy mások gyötrelmeinek, miközben egyúttal vágyat is érzel ezek könnyítésére vagy megszüntetésére. A Szabadító követésének szövetsége a könyörület szövetsége egymás terheinek viselésére (lásd Móziás 18:8). A mások feletti órködés megbízása lehetőség arra, hogy úgy tegyünk szolgálatot, ahogy az Úr tette: könyörületesen, megkülönböztetett figyelemmel (vö. Júdás 1:22) Az Úr azt parancsolta, hogy „irgalmasságot és könyörületességet gyakoroljon kiki az ő felebarátjával” (Zakariás 7:9).

A Szabadító könyörületessége

A könyörületesség volt a Szabadító szolgálattételének mozgatórugója (lásd oldalsáv, Könyörületes Szabadító). A felebarátai iránti könyörülete vezette oda, hogy számtalan alkalommal felkarolja a körülötte lévőket. Felismerve az emberek szükségleteit és vágyait, olyan módokon volt képes megállítani és tanítani őket, ahogy az a leginkább a javukra vált. A Szabadító azon vágya, hogy

kiemeljen minket a gyötrelmeinkből, vezetett a legfőbb könyörületes cselekedethez: az emberiség bűneiért és szenvedéseiért hozott engeszteléséhez.

Az a képessége, hogy reagálni tudott az emberek szükségleteire, olyasmira, amire mi is törekedhetünk a szolgálatunk során. Amikor igazlelkűen élünk, és figyelünk a Lélek készletéseire, sugalmazást nyerünk majd, hogy jelentőségteljes módokon karoljunk fel másokat.

Könyörületes szövetségünk

Mennyei Atyánk azt szeretné, hogy gyermekei könyörületesekek legyenek (lásd 1 Korinthusbeliek 12:25–27). Ahhoz, hogy igaz tanítványokká váljunk, könyörületet kell kifejlesztenünk mások, különösképpen a szükségét szenvedők iránt (T&Sz 52:40).

Keresztelési szövetségünk által magunkra véve Jézus Krisztus nevét tanúságot teszünk arról, hogy hajlandóak vagyunk könyörületet gyakorolni. Henry B. Eyring elnök, az Első Elnökség második tanácsosa azt

A szolgálattételi tantételek célja, hogy segítsenek megtanulnunk, miként törődünk egymással – ezek nem megosztani való üzenetek. Ahogy jobban megismerjük azokat, akiket szolgálunk, a Szentlélek készítetése révén majd tudni fogjuk, hogy a törődésünkön és együttérzésünkön túl milyen üzenetre lehet szükségük.

tanította, hogy a Szentlélek ajándéka segít nekünk ennek megtételében: „Jézus Krisztus Egyházának szövetséges tagjai vagytok. [...]

Ezért éreztek késztetést arra, hogy segítsenek valakinek, aki vállal a bánat és nehézségek terhével küszködik az előrehaladással. Ígéretet tettek arra, hogy segíteni fogtok az Úrnak könnyebbé tenni mások terheit és vigaszt nyújtani nekik. Amikor megkaptátok a Szentlélek ajándékát, az az erő is megadatott nektek, hogy segítsenek könnyíteni mások nehézségein.”¹

Példának okáért az egyik oroszországi nőtestvér családjában olyan nehéz

körülmények álltak elő, amelyek több mint egy éven át megakadályozták abban, hogy eljárjon istentiszteletre. A gyülekezetből egy másik nőtestvér minden vasárnap könyörületesen felkarolta őt azzal, hogy felhívta és beszámolt neki a beszédekről, a leckékről, a missziós elhívásokról, a gyermekszületekről és a gyülekezet egyéb híreiről. Amikor az otthon rekedt nőtestvér családi helyzete rendeződött, a barátnője heti hívásainak köszönhetően úgy érezte, hogy ő is része maradt a gyülekezetnek. ■

JEGYZETEK

1. Henry B. Eyring: A Vigasztaló. *Liahóna*, 2015. máj. 18.

KÖNYÖRÜLETES SZABADÍTÓ

Érdeemes lehet áttanulmányoznod néhány szentírásrészt ezek közül, melyek azt írják le, hogy a könyörületessége miként indította Jézus Krisztust arra, hogy szolgálattétele alatt meggyógyítsa, megáldja és tanítsa a körülötte lévőköt: Máté 9:35–38; 14:14; 18:27, 33; 20:30–34; Márk 1:40–42; 5:19; 6:30–42; 9:22; Lukács 7:13; 10:33; 15:20.

Négy javaslat a könyörületesség fejlesztéséhez

Bár a könyörületességünk gyakran fokozódik olyankor, miután mi magunk is megpróbáltatásokat élünk át, más módokon is fejleszthetjük a könyörületességünket már ma. Gondolkodj el azon, hogy milyen módokon alkalmazhatnád ezt a négy tantételt.

Imádkozz érte! Amikor Mennyei Atyához folyamodsz, Ő megnyitja a szívedet, te pedig „őszinte törődést fogsz érezni más emberek örök jólléte és boldogsága iránt” (vö. *Prédikáljatok evangéliumomat! Útmutató a misszionáriusi szolgálathoz* [2008]. 118.; lásd még Moróni 7:48).

1. Imádkozás

Gyakorold! Azzal tanúsíthatasz könyörületet, ha odafigyelsz másokra és megérted őket. Képzeld magad a helyükbe, és gondolj bele, hogy mit érezhetnek. Ha az adott helyzetben és alkalommal helyénvaló, akkor felajánlhatod, hogy segítesz a fájdalmuk, szenvedésük vagy gyötrelmük enyhítésében.

KÖNYÖRÜLET

4. Barátság

2. Gyakorlás

Válj személyes jó barátta!

Akár olyan egyszerű dologgal is lehet könyörületet tanúsítani, mint hogy őszinte érdeklődést mutatunk más emberek élete iránt. Tanulj meg helyesen figyelni! (lásd Az alapos odafigyelés öt ismérve. *Liahóna*, 2018. jún. 6–9.). Növekedni fog az irántuk érzett szereteted, és könnyebb lesz felismerni azt is, hogy milyen módon mutathatod ki azt a szeretetet.

3. Készítések

Kövesd a készítéseket! Az Úr a könyörület tanúsításának olyan módjait nyilatkoztathatja ki számunkra, amelyeket magunktól talán nem is vettünk volna észre. Amikor azt érzed, hogy a Lélek mások megsegítésére noszogat, ne habozz ennek megfelelően cselekedni!

TUDD, HOGY KI VAGY – ÉS HOGY MINDIG IS KI VOLTÁL

Írta: Sheri L. Dew

Ez a sorozat az *At the Pulpit: 185 Years of Discourses by Latter-day Saint Women* (2017) [A szószékről: 185 esztendő prédikációi utolsó napi szent nőktől (2017)] című könyvben szereplő elkötelezett nők életét és üzeneteit mutatja be.

Nemrégiben nálam aludt a 16 éves unokahúgom, Megan, és két barátnője. Amint aznap este beszélgettünk, az egyikük megkérdezte, hogy milyen is volt „hajdanán” egy farmon felnőni. [...] Elmondtam Megannek és a barátnőinek, hogy „hajdanán” kínosan szégyenlős voltam, és egyáltalán nem volt önbizalmam.

„Hogy sikerült leküzdened ezt az érzést?” – kérdezte Megan. Már a nyelvem hegyén volt egy közhelyes válasz, de visszatartottam, mert megéreztem, hogy ezek a kiváló fiatal nők szívesen hallanák a részleteket. Így aztán elmondtam nekik, hogy ennek lelki oka volt: onnantól kezdtek lassan megváltozni az önmagammal és az életemmel kapcsolatos érzéseim, amikor elkezdtem megérteni, hogyan érez irántam az Úr. Elkezdtek záporozni a kérdéseik: Honnan *tudtam*, hogy mit

érez az Úr? És ők hogyan deríthetnék ki, hogy mit érez irántuk?

A szentírásokat kézbe véve, órákon keresztül beszélgettünk arról, hogy miként halljuk meg a Lélek hangját; hogy az Úr mennyire hőn vágyik arra, hogy felfedje a lelkünkbe biztonságosan eltárolt tudást arról, hogy kik vagyunk, és hogy mi a küldetésünk; valamint arról, hogy az egész életet megváltoztatja, ha megismerjük ezt.

[...] Semmi sincs, ami annyira létfontosságú lenne az itteni sikerünkhöz és boldogságunkhoz, mint megtanulni meghallani a Lélek hangját. A Lélek az, aki kinyilatkoztatja nekünk a kilétünket – amely pedig nem korlátozódik arra, hogy kik vagyunk, hanem arról is szól, hogy kik voltunk mindig is. Amikor pedig már tudjuk, akkor az életünk olyan megdöbbentő céltudatosságot

KI SHERI L. DEW NŐTESTVÉR?

Sheri Linn Dew 1953-ban született az Amerikai Egyesült Államokban, a Kansas állambeli Ulyssesben. Négy fiatalabb testvére van. Még csak ötödikes volt, amikor már traktort vezetett a családi gabonaföldeken. Vasárnaponként a nagymamája, Maudie Dew, korán reggel elment érte, és magával vitte abba a bérelt terembe, ahol az istentiszteletet tartották. Csikkeket és sörösdobozokat kellett összesöpörniük, hogy előkészítsék a helyiséget. A gyülekezet kicsi volt, így ő is gyakran tanított és mondott beszédet. Fiatal nőként lett a gyülekezet zongoristája, és már 16 évesen a gyülekezet Elemi elnökségében szolgált.

Miután 1978-ban történelem szakos diplomát szerzett a Brigham Young Egyetemen, szerkesztőként kezdett dolgozni a Bookcraft kiadónál. 1988-ban átment a Deseret Bookhoz, amelynek 2000-ben ügyvezető alelnöke lett.

35 éves korában, Barbara W. Winder elnöksége idején lett a Segítőegylet általános testületének tagja. Már 43 éves korában, 1997-ben második tanácsos lett a Segítőegylet Általános Elnökségében, Mary Ellen W. Smoot elnök mellett.

A BYU 2001-es női konferenciáján Dew nőtestvér arra buzdította a nőket, hogy legyenek tisztában azzal, mennyit érnek. Ez itt annak a beszédnek a kivonatosa.

nyer, amely után soha nem lesz már ugyanaz.

[...] A lelkünk sóvárog az után, hogy emlékezzünk az igazságra arról, hogy kik is vagyunk, mert minden cselekedetünkre hatással van az, ahogy magunkat látjuk, akinek magunkat érezzük. [...] Hatással van magára a mindennapi életvitelünkre. Ma tehát arra kérlek benneteket, hogy új módon elmélkedjétek, de ne csak arról, hogy kik vagytok, hanem arról is, hogy kik voltatok mindig is.

[...] Képesek vagytok felfogni, hogy Isten – aki tökéletesen ismert minket – a mostani eljövételre tartogatott

bennünket, amikor minden korábbinál nagyobb a tét és hevesebb az ellenállás? Amikor olyan nőkre van szüksége, akik a leghalálosabb lelki környezetben is segítenek egy választott nemzedék felnevelésében és vezetésében? Képesek vagytok felfogni, hogy azért választott bennünket, mert tudta, hogy félelmet nem ismerve építjük majd Siont?

[...] Nemesek és nagyok. Bátrak és eltökéltek. Hithűek és félelmet nem ismerők. Ezek vagytok, és mindig is ezek voltatok. Ezen igazság megértése képes megváltoztatni az életeteket, mert ez a tudás olyan magabiztosságot hordoz, melyet semmilyen

más módon nem lehet előidézni.

[...] Amikor megértitek, hogy *ti* a mostani időre lettetek kiválasztva és visszatartva, és amikor e küldetéssel összhangban éltek, akkor boldogabbak lesztek, mint amilyenek valaha is voltatok.

[...] Isten a mi Atyánk, és az Ő Egyszülött Fia a Krisztus. Örvendjünk hát annak, hogy ismét emelt fővel állunk ki a Szabadítóért, továbbá hősiezen és erőteljesen szolgálunk az Ő szőlőskertjében! És legyünk félelmet nem ismerők Istenünk Sionjának felépítésében – mert tudjuk, hogy ki vagyunk, és hogy kik voltunk mindig is. ■

5. FEJEZET

Minden elveszett!

Ez a Szentek: Jézus Krisztus egyházának története az utolsó napokban című új, négykötetes egyháztörténeli elbeszélés ötödik fejezete. A könyv 14 nyelven lesz elérhető nyomtatásban, továbbá az Evangéliumi könyvtár alkalmazás Egyháztörténel rovatában, valamint a szentek.lds.org oldalon is. Az újabb fejezetek a következő lapszámokban lesznek közzétéve, amíg a könyv első kötete meg nem jelenik az év második felében. Ezek a fejezetek 47 nyelven lesznek elérhetőek az Evangéliumi könyvtár alkalmazásban és a szentek.lds.org oldalon.

Miután Joseph hazavitte magával az aranylemezeket, a kincskeresők heteken keresztül próbálkoztak ellopni azokat. Hogy biztonságban tudja a feljegyzéseket, folyamatosan máshova kellett rejtjenie azokat: a kandallóba, édesapja boltjának padlódeszkái alá, illetve gabonakupacokba. Soha nem lankadhatott az ébersége.

Kíváncsi szomszédok jöttek át és könyörögtek neki, hogy mutassa meg a feljegyzéseket. Joseph ezt mindig megtagadta, még akkor is, amikor valaki fizetett volna ezért. Eltökélte, hogy vigyázni fog a lemezekre, bízva az Úr ígéréiben, miszerint azok védve lesznek, ha ő is minden tőle telhetőt megtesz ezért.¹

Ezek a zavaró tényezők gyakran akadályozták abban, hogy tanulmányozza a lemezeket, illetve többet tudjon meg az Urim és Tummiról. Annyit már tudott, hogy ezen eszközök segítségével kellene majd lefordítania a lemezeket, de még soha nem használt látóköveket arra, hogy egy ősi nyelven olvasson velük. Izgatottan várta, hogy belekezd-hessen a munkába, de ennek a mikéntje nem volt egyértelmű számára.²

Abban az időben, amikor Joseph még csak a lemezek tanulmányozásánál tartott, munkája felkeltette egy

köztisztelőben álló palmyrai gazda, Martin Harris érdeklődését. Martin elég idős volt ahhoz, hogy Joseph Smith apja lehetett volna, és néha felfogadta Josephet, hogy segítsen a földeken. Maga is hallott már az aranylemezekről, de nem foglalkozott velük különösebben egészen addig, amíg Joseph édesanyja egyszer meg nem hívta, hogy látogassa meg a fiát.³

Amikor megérkezett, Joseph valahol még éppen dolgozott, így Martin Emmától és más családtagoktól kérdezősködött a lemezekről. Később Joseph is hazaért, Martin pedig karon fogta, és további részleteket tudakolt tőle. Joseph beszélt az aranylemezekről, valamint Moróni arra vonatkozó utasításáról, hogy fordítsa le és adja ki a rajtuk lévő írást.

„Ha ez az ördög műve – mondta Martin –, akkor semmi közöm se legyen hozzá.” Azonban kijelentette, hogy amennyiben az Úr műve, abban az esetben segíteni akar Josephnek abban, hogy a világ számára hirdesse azt.

Joseph megengedte Martinnak, hogy megemlje a kulcsos ládában lévő lemezeket. Martin érezte, hogy a ládában valami nehéz van, de nem volt meggyőződve arról, hogy azok aranyból készült lemezek lennének. „Ne hibáztass azért, amiért nem értem be a szavaddal” – mondta Josephnek.

Amikor Martin éjfél után hazaérkezett, beosont a hálószobájába, és imádkozott; megígérte Istennek, hogy minden tulajdonát odaadja, ha biztosan megtudhatja, hogy Joseph isteni munkát végez.

Miközben imádkozott, Martin érezte, ahogy egy halk, szelíd hang szól a lelkéhez. Tudta, hogy a lemezek Istentől származnak – ahogy azt is tudta, hogy segítenie kell Josephnek megosztani a bennük foglalt üzenetet.⁴

1827 vége felé Emma megtudta, hogy várandós, és írt a szüleinek. Már majdnem egy éve volt Joseph felesége, de a szülei továbbra sem békéltek meg a döntésével. Ennek ellenére a Hale házaspár beleegyezett, hogy a fiatalok visszatérjenek Harmonyba, hogy Emma a családjá közelében lehessen, amikor életet ad a gyermekének.

Habár ezáltal ott kellett hagynia a saját szüleit és testvéreit, Joseph örömmel beleegyezett a költözésbe. A New York-iak továbbra is a lemezek ellopásával próbálkoztak, és a költözés biztosíthatta azt a nyugalmat és elszigeteltséget, amelyre az Úr munkájának végzéséhez szüksége volt. Sajnos azonban voltak adósságai, és nem állt rendelkezésére a költözéshez szükséges pénz.⁵

Azt remélve, hogy rendbe tudja tenni a pénzügeit, Joseph bement a városba rendezni néhány tartozását. Miközben éppen az egyik boltban fizetett, Martin Harris sétált oda hozzá, és azt mondta: „Smith úr, itt van ötven dollár. Arra adom, hogy az Úr munkáját végezze.”

Joseph idegesen fogadta el a pénzt, és megígérte, hogy vissza fogja fizetni, de Martin megnyugtatta, hogy ez nem szükséges. A pénzt adományként adta, és a helyiségben tartózkodó embereket hívta tanúnak arra, hogy önszántából adakozott.⁶

Joseph hamarosan kifizette a tartozásait, és felmálházta a szekerét. Amikor Emmával elindultak Harmonyba, az aranylemezeket egy hordó bab közé rejtve vitték magukkal.⁷

A házaspár körülbelül egy héttel később megérkezett a Hale család tágas otthonába.⁸ Emma apja hamarosan azt követelte, hogy láthassa az aranylemezeket, Joseph azonban közölte vele, hogy csak a tárolásukra szolgáló ládát mutathatja meg neki. Isaac bosszankodva felemelte a ládát, érezte a súlyát, de továbbra is kételkedett. Közölte Josephfel, hogy ha nem mutatja meg neki a láda tartalmát, akkor nem tárolhatja azt a házban.⁹

A fordítás nem ígérkezett könnyűnek úgy, hogy Emma apja is ott volt a közelben, de Joseph megtette a tőle telhetőt. A lemezeken található ismeretlen írásjelek közül Emma segítségével sokat másolt át papírra.¹⁰ Ezt követően több hétig próbálta lefordítani ezeket az Urim és Tummimmal. Ehhez az eljáráshoz nem volt elegendő az,

hogy belenézett a fordítóeszközökbe. Muszáj volt alázasnak lennie és hitet gyakorolnia az írásjelek tanulmányozása során.¹¹

Néhány hónappal később Martin is eljött Harmonyba. Elmondta, hogy úgy érezte, az Úr arra hívja őt, hogy utazzon el egészen New York városáig, és ősi nyelvekhez értő szakemberekkel értekezzen. Azt remélte, hogy ők majd le fogják tudni fordítani az írásjeleket.¹²

Joseph további írásjeleket másolt le a lemezekről, leírta hozzá a saját fordítását, és odaadta a lapot Martinnak. Ezt követően Joseph és Emma elbúcsúztak a barátjuktól, aki elindult keletre, hogy kikérje néhány elismert tudós véleményét.¹³

Amikor Martin megérkezett New Yorkba, felkereste Charles Anthon professzort, aki latint és görögöt tanított a Columbia Főiskolán. Anthon professzor fiatal ember volt –

Martinnál mintegy 15 évvel fiatalabb –, és a nevét elsősorban a görög és római kultúráról kiadott népszerű enciklopédiája tette ismertté, valamint indiánokról szóló történetek gyűjtésébe is belefogott.¹⁴

Anthon szigorú tudós volt, aki zokon vette, ha megzavarták a munkájában, ennek ellenére fogadta Martint, és áttanulmányozta a Joseph által küldött írásjeleket és azok fordítását.¹⁵ Bár ő maga nem ismerte az egyiptomi nyelvet, olvasott néhány ezzel foglalkozó tanulmányt, és tisztában volt a jelek kinézetével. Megnézve az írásjeleket, úgy találta, hogy azok mutatnak bizonyos hasonlóságot az egyiptomi írással, és közölte

Martinnal, hogy a fordítás helyes.

Martin további írásjeleket mutatott neki, Anthon pedig azokat is megvizsgálta. Úgy vélekedett, hogy sok ősi nyelv írásjeleit tartalmazzák, és kiállított Martinnak egy igazolást azok hitelességéről. Azt is tanácsolta neki, hogy mutassa meg az írásjeleket egy másik tudósnak, Samuel Mitchellnek, aki korábban a Columbián tanított.¹⁶

„Ő igen tanult ember ezen ősi nyelvek dolgában – mondta Anthon –, és nincs kétségem afelől, hogy valamilyen meglepéssel fog szolgálni uraságodnak.”¹⁷

Martin a zsebébe süllyesztette az igazolást, amikor azonban távozni készült, Anthon visszahívta. Tudni akarta, hogyan bukkant Joseph az aranylemezekre.

*Megnézve az írásjeleket,
Anthon professzor
úgy találta, hogy azok
mutatnak bizonyos
hasonlóságot az egyiptomi
írással, és közölte
Martin Harrisszel, hogy
a fordítás helyes.*

„Istennek egy angyala nyilatkoztatta ki számára” – válaszolta Martin. Bizonyoságot tett arról, hogy a lemezek lefordítása meg fogja változtatni a világot, és megmenti a pusztulástól. A hitelességet tanúsító igazolás birtokában pedig el szándékozik adni a gazdaságát, hogy a pénzt a fordítás kiadására adományozza.

„Adja elő a tanúsítványt!” – mondta Anthon.

Martin benyúlt érte a zsebébe, és odaadta neki. Anthon darabokra tépte, majd kijelentette, hogy szolgálattelvő angyalok márpedig nem léteznek. Ha Joseph le akarja fordíttatni a lemezeket, hozza el azokat a Columbiára, és egy tudós majd lefordítja.

Martin elmagyarázta, hogy a lemezek egy része le van pecsételve, és hogy Joseph senkinek sem engedi megmutatni azokat.

„Nem tudok elolvasni lepecsételt könyvet” – mondta Anthon. Figyelmeztette Martint, hogy Joseph valószínűleg becsapja őt. „Óvakodjék a gazemberektől!” – tanácsolta neki.¹⁸

Martin eljött Anthon professzortól, és meglátogatta Samuel Mitchillt, aki udvariasan fogadta, meghallgatta a történetét, valamint megnézte az írásjeleket és a fordítást. Nem tudta értelmezni őket, viszont azt mondta, hogy egyiptomi hieroglifákra emlékeztetik, és hogy egy kihalt nép írásáról van szó.¹⁹

Martin röviddel később elutazott a városból, és azzal a minden korábbinál erősebb meggyőződéssel tért vissza Harmonyba, hogy Joseph ősi aranylemezekkel és a lefordításukhoz szükséges hatalommal is rendelkezik. Beszámolt Josephnek a professzorokkal folytatott beszélgetéseiről, és amellet érvelt, hogy ha ők, akik Amerika legiskolázottabb férfiai közé tartoznak, nem képesek lefordítani a könyvet, akkor Joseph lesz kénytelen megtenni.

„Nem tehetem – felelte Joseph, aki túlságosan nagy-nak tartotta a feladatot –, hisz nem vagyok tanult ember.” Joseph azonban azt is tudta, hogy az Úr azért készítette a fordítóeszközöket, hogy lehetővé tegye számára a lemezek lefordítását.²⁰

Martin is így gondolta. Azt tervezte, hogy visszautazik Palmyrába, elrendezi az üzleti ügyeit, és a lehető leghamarabb visszatér, hogy Joseph írnokaként szolgáljon.²¹

1828 áprilisában Emma és Joseph egy, a Susquehanna-folyó mentén álló házban lakott, nem messze Emma szüleinek otthonától.²² Emma, akinek a terhessége már igen előrehaladott volt, gyakran működött közre Joseph írnokaként, miután férje nekilátott a feljegyzés lefordításának. Egy nap Joseph hirtelen elsápadt fordítás közben. „Emma, voltak falak Jeruzsálem körül?” – kérdezte.

„Igen” – felelte Emma, aki emlékezett az erről szóló bibliai leírásokra.

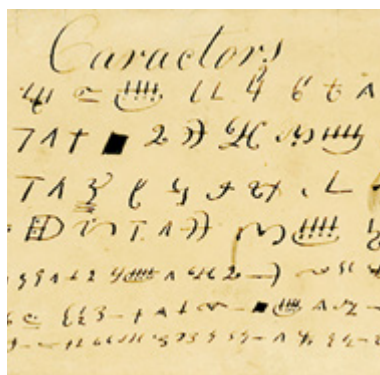
„Ó – mondta Joseph megkönnyebbülten. – Attól félttem, hogy meg lettem tévesztve.”²³

Emma elámult azon, hogy férjét nem gátolták a hiányos történelmi és szentírásbeli ismeretei a fordításban. Josephnek az is nehezen ment, hogy megírjon egy összeszedett levelet. Emma mégis órákon keresztül testközelből figyelhette, ahogy a férje bármiféle könyv vagy kézirat segítségével nélkül tollba mondja neki a feljegyzést. Tudta, hogy egyedül Isten lehetett képes Josephet az ily módon való fordításra ihletni.²⁴

Idővel aztán Martin visszatért Palmyrából, és átvette az írnoki szerepet Emmától, akinek így végre lehetősége volt pihenni a baba érkezése előtt.²⁵ Pihenni azonban nem volt egyszerű. Martin felesége, Lucy, ragaszkodott hozzá, hogy a férjével tartson Harmonyba, és mindketten erős egyéniségek voltak.²⁶ Lucy gyanította Martin azon szándékát, hogy anyagilag támogassa Josephet, és dühös volt, amiért a férje nélküle utazott New Yorkba. Amikor Martin közölte vele, hogy Harmonyba utazik, hogy segítsen a fordításban, Lucy hívatlanul is vele tartott, és eltökélte, hogy megnézi a lemezeket.

A hallása egyre romlott, és amikor nem értette, hogy mit mondanak körülötte az emberek, néha azt képzelte, hogy őt bírálják. A személyes tér fogalma is nagyjából ismeretlen volt számára. Miután Joseph megtagadta, hogy megmutassa neki a lemezeket, elkezdett kutakodni a házban, feltúrva a család sublótjait, szekrényeit és ládáit. Josephnek nem nagyon maradt más választása, mint elrejtetni a lemezeket az erdőben.²⁷

Lucy hamarosan kiköltözött a házból, és onnantól az egyik szomszédjuknál lakott. Emma ugyan ismét rendelkezhetett a sublótjai és szekrényei felett, viszont Lucy azt terjesztette a szomszédok körében, hogy Josephet Martin

A Mormon könyve lemezeiről vett írásjelek képmásolata

pénzének megszerzése hajtja. Miután hetekig gerjesztette a hangulatot, Lucy hazament Palmyrába.

A békesség helyreálltát követően Joseph és Martin gyorsan haladt a fordítással. Joseph kezdett belenőni a látnokként és kinyilatkoztatóként betöltött isteni szerepébe. Képes volt a fordítóeszközökbe – vagy más látókőbe – nézve fordítani, függetlenül attól, hogy előtte voltak-e a lemezek, vagy Emma valamelyik vásznába tekerve feküdtek az asztalon.²⁸

Áprilisban, májusban, valamint június elején Emma sokat hallgatta, ahogy Joseph folyamatosan tollba mondja a feljegyzést.²⁹ Lassan, de határozottan beszélt, időnként meg-megállva, és kivárva, hogy Martin végezzen az elmondottak lejegyzésével, és azt mondja: „leírva”.³⁰ Időnként Emma is beállt írónaknak, és lenyűgözte, ahogy Joseph a megszakításokat és szüneteket követően mindenféle emlékeztető nélkül is mindig ott folytatta, ahol abbahagyta.³¹

Emma számára hamarosan elérkezett a szülés ideje. A kézirat oldalai vastag köteggé nőttek, Martinban pedig az a meggyőződés vert gyökeret, hogy ha a felesége elolvashatná a fordítást, akkor felismerné annak értékét, és nem avatkozna többet a munkájukba.³² Abban is reménykedett, hogy Lucy örülni fog annak, ahogy Martin az idejét és a pénzét Isten szavának előhozatalára fordította.

Egy nap Martin engedélyt kért Josephtól, hogy néhány hétre Palmyrába vihesse a kéziratot.³³ Mivel emlékezett arra, hogyan viselkedett Lucy Harris, amikor náluk járt látogatóban, Joseph aggódva fogadta az ötletet. Ugyanakkor örömet is akart szerezni Martinnak, aki akkor is hitt neki, amikor oly sokan mások kételkedtek a szavában.³⁴

Bizonytalan lévén, Joseph iránymutatásért imádkozott, az Úr pedig azt mondta neki, hogy ne engedje meg Martinnak a lapok elvitelét.³⁵ Martin azonban biztos volt benne, hogy ha megmutatja azokat a feleségének, az mindent megváltoztat majd, ezért kikönyörögte Josephtól, hogy ismét kérdezze meg az Urat. Joseph megtette, de a válasz ugyanaz volt. Martin egy harmadik próbálkozásra nógatta őt, és Isten ezúttal megengedte, hogy azt tegyenek, amit jónak látnak.

Joseph közölte Martinnal, hogy elviheti a lapokat két hétre, ha esküvel fogadja, hogy lakat alatt fogja tartani

azokat, és csak bizonyos családtagjainak mutatja meg. Martin megígérte, és a kézirattal a birtokában visszatért Palmyrába.³⁶

Miután Martin távozott, Moróni jelent meg Josephnek, és visszavette a fordítóeszközöket.³⁷

Másnap egy gyötrelmes vajúdást követően Emma egy fiúnak adott életet. A baba gyenge volt és beteges, és nem élt sokáig. Ez a megpróbáltatás fizikailag annyira kimerítette, érzelmileg pedig megtörte Emmát, hogy egy ideig úgy tűnt, talán ő maga is meg fog halni. Joseph állandóan gondját viselte, és soha nem hagyta hosszan magára.³⁸

Két hét után Emma egészsége javulni kezdett, és egyre jobban foglalkoztatta Martin és a kézirat. „Oly nyugtalanok érzem magam – mondta Josephnek –, hogy nem tudok pihenni, s nem leszek nyugodt, míg nem tudok valamit arról, hogy mit csinál vele Harris úr.”

Noszogatta Josephet, hogy keresse meg Martint, de Joseph nem akart elmenni a felesége mellől. „Küldess anyámért – mondta Emma –, és ő majd itt marad velem, míg te távol leszel.”³⁹

Joseph postakocsira szállt, és északra utazott. Az utazás alatt alig evett vagy aludt, attól félve, hogy megsértette az Urat, amikor nem hallgatott rá, és a tiltása ellenére megengedte Martinnak, hogy magával vigye a kéziratot.⁴⁰

Joseph napkeltekor érkezett meg szülei manchesteri házához. A család éppen reggelihez készülődött, és meghívást küldtek Martinnak, hogy csatlakozzon hozzájuk. A reggeli nyolcra már az asztalon volt, de Martin még nem volt sehol. Joseph és a családja nyugtalankodni kezdett, miközben rá vártak.

Végül – több mint négy óra elteltével – feltűnt a távolban Martin, aki szeméit a földre sítve, lassan kullogott a ház felé.⁴¹ A kapunál megállt, leült a kerítésre, és szemébe húzta a kalapját. Majd bement a házba, és szótlánul leült, hogy egyen.

A család figyelte, ahogy Martin felemeli az evőeszközöket – mint aki mindjárt enni fog –, majd az asztalra ejti őket. „Elveszett a lelkem! – zokogta, két kézzel fogva a fejét. – Elveszett a lelkem.”

Joseph felpattant: „Martin, elveszítetted ama kéziratot?”

„Igen – felelte Martin. – Eltűnt, és nem tudom, hol lehet!”

Joseph és Emma Smith otthona a pennsylvaniai Harmonyban

„Ó, Istenem, Istenem – nyögött fel Joseph ökölbe szorítva a kezeit. – Minden elveszett!”

Elkezdett fel-alá járkálni a szobában. Nem tudta, mit tegyen. „Menj vissza! – parancsolt rá Martinra. – Keresed újból!”

„Minden hiába – zokogott Martin. – A ház minden szegletében kerestem. Még az ágyakat s a vánkösöket is felszagattam, és tudom, hogy nincs azokban.”

„Hogy térjek vissza ily történettel a feleségemhez?!”
Joseph attól félt, hogy Emma belehal a hírbe. „És hogy járuljak az Úr elébe?”

Édesanyja azzal igyekezett vigasztalni, hogy az Úr talán megbocsát neki, ha alázattal bünbánatot tart. Joseph azonban már zokogott, és dühös volt magára, amiért először nem engedelmeskedett az Úrnak. A nap hátralévő részében már alig evett valamit. Az éjszakát még ott töltötte, majd másnap reggel elindult Harmonyba.⁴²

Édesanyja nehéz szívvel figyelte, ahogy elmegy. Úgy tűnt, hogy minden, amiben családként reménykedtek – minden, ami örömet okozott nekik az előző évek során –, egy pillanat alatt elillant.⁴³ ■

Az idézett művek részletes felsorolása a [saints.lds.org](https://www.saints.lds.org) oldalon tekinthető meg angol nyelven.

Ahol a jegyzetekben a *Téma* megjelölés szerepel, ott további tudnivalók olvashatók a [saints.lds.org](https://www.saints.lds.org) oldalon.

JEGYZETEK

1. Joseph Smith története 1:59; Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 8, in *JSP*, H1:236-38 (draft 2); Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 6, [1]–[2]; Knight, Reminiscences, 3.
2. Knight, Reminiscences, 3–4; Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 6, [1]–[3]; Joseph Smith History, circa Summer 1832, 1, in *JSP*, H1:11.
3. “Mormonism—No. II,” *Tiffany’s Monthly*, Aug. 1859, 167–68; Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 6, [3]–[4]; Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 8, in *JSP*, H1:238 (draft 2). **Téma:** A Mormon könyve tanúi
4. “Mormonism—No. II,” *Tiffany’s Monthly*, Aug. 1859, 168–70.
5. Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 8–9, in *JSP*, H1:238 (draft 2); Knight, Reminiscences, 3; “Mormonism—No. II,” *Tiffany’s Monthly*, Aug. 1859, 170.
6. Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 6, [6]; Lucy Mack Smith, History, 1845, 121.
7. “Mormonism—No. II,” *Tiffany’s Monthly*, Aug. 1859, 170.
8. “Mormonism—No. II,” *Tiffany’s Monthly*, Aug. 1859, 170; Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 9, in *JSP*, H1:240 (draft 2).
9. Isaac Hale, Affidavit, Mar. 20, 1834, in “Mormonism,” *Susquehanna Register, and Northern Pennsylvanian*, May 1, 1834, [1].
10. Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 9, in *JSP*, H1:240 (draft 2); Knight, Reminiscences, 3.
11. Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 6, [3]; Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 9, in *JSP*, H1:240 (draft 2); “Letter from Elder W. H. Kelley,” *Saints’ Herald*, Mar. 1, 1882, 68; lásd még Tan és szövetségek 9:7–8 (Revelation, Apr. 1829–D, elérhető a [josephsmithpapers.org](https://www.josephsmithpapers.org) oldalon).
12. Joseph Smith History, circa Summer 1832, 5, in *JSP*, H1:15; Knight, Reminiscences, 3. **Téma:** A Mormon könyve fordítása
13. Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 9, in *JSP*, H1:238–40 (draft 2); Joseph Smith History, circa Summer 1832, 5, in *JSP*, H1:15.
14. MacKay, “Git Them Translated,” 98–100.
15. Bennett, “Read This I Pray Thee,” 192.
16. Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 9, in *JSP*, H1:240 (draft 2); Bennett, Journal, Aug. 8, 1831, in Arrington, “James Gordon Bennett’s 1831 Report on ‘The Mormons,’” 355.
17. [James Gordon Bennett], “Mormon Religion—Clerical Ambition—Western New York—the Mormons Gone to Ohio,” *Morning Courier and New-York Enquirer*, Sept. 1, 1831, [2].
18. Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 9, in *JSP*, H1:240–42 (draft 2); Jennings, “Charles Anthon,” 171–87; Bennett, “Read This I Pray Thee,” 178–216.
19. Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 9, in *JSP*, H1:244 (draft 2); Bennett, Journal, Aug. 8, 1831, in Arrington, “James Gordon Bennett’s 1831 Report on ‘The Mormons,’” 355; Knight, Reminiscences, 4. **Téma:** Martin Harris beszélgetései tudósokkal
20. Joseph Smith History, circa Summer 1832, 5, in *JSP*, H1:15; Ésaiai 29:11–12; 2 Nefi 27:15–19.
21. Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 6, [8]; Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 9, in *JSP*, H1:244; Joseph Smith III, “Last Testimony of Sister Emma,” *Saints’ Herald*, Oct. 1, 1879, 289–90.
22. Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 9, in *JSP*, H1:244 (draft 2); Isaac Hale, Affidavit, Mar. 20, 1834, in “Mormonism,” *Susquehanna Register, and Northern Pennsylvanian*, May 1, 1834, [1]; Agreement with Isaac Hale, Apr. 6, 1829, in *JSP*, D1:28–34.
23. Briggs, “A Visit to Nauvoo in 1856,” 454; lásd még Edmund C. Briggs to Joseph Smith, June 4, 1884, *Saints’ Herald*, June 21, 1884, 396.
24. Joseph Smith III, “Last Testimony of Sister Emma,” *Saints’ Herald*, Oct. 1, 1879, 289–90; Briggs, “A Visit to Nauvoo in 1856,” 454.
25. Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 9, in *JSP*, H1:244 (draft 2); Isaac Hale, Affidavit, Mar. 20, 1834, in “Mormonism,” *Susquehanna Register, and Northern Pennsylvanian*, May 1, 1834, [1].
26. Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 6, [8].
27. Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 6, [3]–[5], [8]–[9].
28. Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 6, [9]–[10]; Joseph Smith III, “Last Testimony of Sister Emma,” *Saints’ Herald*, Oct. 1, 1879, 289–90.
29. Emma Smith arról számolt be az egyik visszaemlékezésében, hogy ő maga is abban a szobában tevékenykedett, ahol Joseph és Oliver Cowdery 1829-ben befejezte a fordítási munkát. Feltehetőleg akkor is jelen volt, amikor 1828-ban Joseph és Martin fordított. (Joseph Smith III, “Last Testimony of Sister Emma,” *Saints’ Herald*, Oct. 1, 1879, 290.)
30. William Pilkington, Affidavit, Cache County, UT, Apr. 3, 1934, in William Pilkington, Autobiography and Statements, Church History Library; “One of the Three Witnesses,” *Deseret News*, Dec. 28, 1881, 10.
31. Briggs, “A Visit to Nauvoo in 1856,” 454; Joseph Smith III, “Last Testimony of Sister Emma,” *Saints’ Herald*, Oct. 1, 1879, 289–90.
32. Lásd Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 6, [10]; Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 9, in *JSP*, H1:244; Joseph Smith History, circa Summer 1832, 5, in *JSP*, H1:15; Knight, Reminiscences, 5; valamint Historical Introduction to Preface to the Book of Mormon, circa Aug. 1829, in *JSP*, D1:92–93.
33. Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 9, in *JSP*, H1:244 (draft 2); Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 6, [10].
34. Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 6, [10]–[11]; book 7, [1].
35. Joseph Smith History, circa Summer 1832, 5, in *JSP*, H1:15.
36. Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 9–10, in *JSP*, H1:244–46 (draft 2); Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 7, [1]; Knight, Reminiscences, 5.
37. Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 9–10, in *JSP*, H1:244–46 (draft 2).
38. Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 7, [1]–[2]. **Téma:** Joseph és Emma Hale Smith családja
39. Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 7, [1]–[2].
40. Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 7, [2]–[4].
41. Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 7, [5].
42. Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 7, [5]–[7]. **Téma:** A Mormon könyve elveszett kézírata
43. Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 7, [7]. **Téma:** Lucy Mack Smith

HOGYAN SIKERÜLT megosztanunk az evangéliumot

*A feleségemmel – új megtértek lévén – nem sokat tudtunk arról,
hogy miként lehetnénk misszionáriusok. Ennek ellenére kitűztünk egy célt,
hogy 100 emberrel beszélünk az evangéliumról.*

Írta: Never Chikunguwo

egyháztörténeti tanácsadó, Zimbabwe

A feleségem, Everjoyce, és én a Zimbabwe keleti határa mentén fekvő Mutare városából származunk. A megkeresztelkedésünk és konfirmálásunk után hamarosan izgatottan tekintettünk a misszionáriusi munka elé. Olvastuk, hogy „a mező fehér, készen az aratásra” (T&Sz 33:7), és bár nem sokat tudtunk arról, hogy miként lehetnénk misszionáriusok, úgy döntöttünk, hogy „belevágjuk a sarlónkat”, és „teljes lelkünkkel, elménkkel és erőnkkel” aratni fogunk.

A Mutare egyik elővárosában frissen megszervezett Dangamvura Gyülekezet tagjai voltunk. Abban az időben, 1991-ben, a gyülekezetnek 25 tagja volt. Hamarosan elhívtak minket gyülekezeti misszionáriusnak. Sokat tanultunk egy időskori misszionárius házaspártól, akik a területünkön szolgáltak. Azt javasolták többek között, hogy tűzzünk ki célokat.

Mindenkivel meg akartuk osztani az evangéliumot, ezért azt a célt tűztük ki, hogy a gyülekezeti misszionáriusi szolgálatunk első évében 100 emberrel megosztjuk azt. Talán naiv volt ez részünkről, de mi megvalósíthatónak gondoltuk. Bízunk benne, hogy az Úr segíteni fog nekünk.

Never Chikunguwo és Everjoyce

Amikor az egyházi gyűléseken a himnuszokat énekelünk, felfedeztük az addig rejtve maradt zenei tehetségünket. Úgy döntöttünk, hogy használni fogjuk a tehetségeinket, és elkezdünk olyan embereknek – és emberekkel – énekelni, akik érdeklődést mutattak az evangélium iránt, amikor találkoztunk velük, hogy tanítsuk őket. A Lélek kísért bennünket, amikor szent énekeket énekelünk, és megérintette az általunk tanított emberek szívét. Ahogy a visszaállított evangélium üzenete is megérintette őket. Mindenkit arra

biztattunk, hogy csatlakozzon a gyülekezeti kórusunkhoz, és sokan meg is tették, függetlenül attól, hogy utolsó napi szentek voltak-e vagy sem. Amint egyre többen hallottak az evangéliumról, sokan léptek be a keresztes vízébe is.

Folytattuk a misszionáriusi erőfeszítéseinket, azzal együtt pedig az egyházhoz csatlakozott családokért való böjtölést és imádkozást. Éreztük, hogy a közösségben mások is tanú e családok igazlelkű példájának. Egyre több és több meghívást kaptunk családok tanítására, és a tanítottaink köre megtelt leendő egyháztagokkal.

Az evangéliumi tanulásnak és életvitelnek köszönhetően az újonnan megkeresztelt házaspárok kapcsolata

meghittebbé és szeretetteljesebbé vált. A szülők képesek voltak maguk mögött hagyni az evangéliumi kultúrával összeegyeztethetetlen hagyományokat. Tartózkodtak az alkoholtól és a dohánytól. Gyermekeiknek helyes tanítételeket tanítottak. Sokan voltak, akiket korábban túlságosan lefoglaltak a világi dolgok, de most képessé váltak arra, hogy egyházi elhívásokban szolgáljanak. Áldássá váltak a gyülekezetükben és a közösségükben. Az Úr keze hatalmas változást hozott az életükbe.

Habár akkoriban nagy üldöztetés alakult ki Mutarében, ez nem állította meg az egyház növekedését. Úgy tűnt, hogy az ellenállás növekedésével együtt növekedett azoknak a száma is, akik többet szerettek volna megtudni az

egyházzól. Amikor például a nemzeti hadsereg áruhás tagjai eljöttek kivizsgálni, hogy mi rosszat tett az egyház, megérintette őket a Lélek. Később sokan megkeresztelkedtek közülük, és elrendelték őket a papságba.

Az Úr segítségével végül sokkal több emberrel osztottuk meg az evangéliumot, mint ami az eredeti célunk volt. Mivel készen álltunk rá, hogy megtaláljuk a módját, miként fordulhatnánk mások felé, hatalmas változásnak lehettünk tanúi az egész közösségünk számos tagja életében. ■

Szerkesztői megjegyzés: A Dangamvura Gyülekezet gyors növekedése hamarosan egy kápolna felépítéséhez vezetett. A misszionáriusi erőfeszítések további területeket értek el, és 1995-ben Mutarét egy nyolc egységből álló kerületté szervezték.

Írta:
Jorge F. Zeballos
elder
a Hetvenektől

Ne mulasszunk el érezni!

Van egy erő, amely hatalmasabb a földrengéseknél, a vad viharoknál vagy a tomboló tüzeknél. Mégis halk és szelíd, és oda kell figyelniünk, ha azt szeretnénk, hogy vezessen bennünket.

2010. február 27-én, hajnali 3:34-kor az MMS-skála szerinti 8,8-as erősségű heves földrengés rázta meg Chile nagy részét, emberek millióiban váltva ki riadalmat, rettegést és aggodalmat.

Néhány nappal később engem bíztak meg azzal, hogy elnököljek egy cövekkonferencián, amelynek helyszíne közel esett e nagy rengés epicentrumához. Azon tanakodtam, hogy vajon a földrengés és a folytatódó utórengések hatással lesznek-e a konferenciai részvételre. Meglepetésemre a konferencia minden egyes ülésén nagyobb volt a részvétel, mint korábban bármelyik konferencia alkalmával.

A jelek szerint a földrengés eszébe juttatta a cövek tagjainak – legalábbis egy időre –, hogy milyen fontos közel lenni Istenhez, megszentelni a sabbatot, és részt venni a gyűléseken. Néhány héttel később felhívtam a cövekelnököt. Megkérdeztem, hogy még mindig magas-e az egyházi gyűléseken való részvételi arány. Azt felelte, hogy amint az utórengések száma és ereje csökkent, úgy csökkent az egyházi részvétel is.

Hasonló magatartás követte a New York-i Világkereskedelmi Központ elpusztítását eredményező 2001. szeptemberi szomorú eseményeket is. Emberek ezrei keresték a saját egyházukban az olyannyira szükséges lelki békét és megnyugvást. Ahogy azonban telt az idő, a keresés alábbhagyott, és minden visszatért a megszokott

mederbe. Nem a földrengések, viharok, katasztrófák és – természeti vagy ember alkotta – tragédiák alakítják ki a hitet, a bizonyosságot és a maradandó megtérést.

Illés és a halk és szelíd hang

Illés próféta napjaiban Akháb volt a király Izráelben. Akháb felesége Jézabel, egy föníciai hercegnő volt, aki megismertette az izráelitákkal a föníciai szokásokat, köztük a bálványimádást is. Miután Illés kihívta és legyőzte Baál papjait, akikből bőséggel volt Akháb király udvarában, Jézabel a próféta életére tört, aki azonban elmenekült a vadonba. (Lásd 1 Királyok 18:4, 13, 19, 21–40; 19:1–4.)

Miután egy angyal táplálta a vadonban, Illés 40 napon és 40 éjen át gyalogolt Hóreb hegyéhez (lásd 1 Királyok 19:5–8). A vadonban pedig az Úr szólt Illéshez. Előszólitotta abból a barlangból, amelyben az éjszakát töltötte. Amint ott állt a hegyen az Úr előtt, egy „nagy erős szél” támadt, amely olyan erőteljes volt, hogy meghasogatta a sziklákat és a hegyeket, „de az Úr nem vala abban a szélben”. Aztán egy földrengés jött, „de az Úr nem volt a földindulásban”. Utána tűz gyulladt, „de nem volt az Úr a tűzben” (1 Királyok 19:11–12). A szél, a földrengés és a tűz a hevességük ellenére sem voltak az Úr prófétához szóló hangjának megnyilatkozásai.

A természeti erők ezen hatalmas megnyilvánulását követően „egy halk, szelíd hang” érte el Illést, ő pedig

meghallotta azt (lásd 1 Királyok 19:12–13). Az Úr megnyugtató hangon tudatta vele, hogy kit kenjen fel Szíria következő királyának, kit kenjen fel Izráel következő királyának, és hogy Elizeust kenje fel az ő nyomdokaiba lépő prófétának.

Megtalálni a hangot

Ugyanaz a hang, amely elérte Illést – az a hang, amely tudatta vele, hogy mit tegyen élete és szolgálattétele nehéz időszakában –, ma is elérhető Isten minden olyan gyermeke számára, aki őszintén az Atya akaratának megtételére törekszik. De vajon hol találhatjuk meg a sötét és zavaros ösvényekre hívó sok harsány, világi hang közepette azt a halk, szelíd hangot, amely megmondja, hogy mit tegyünk, mit mondjunk, és hogy Isten akarata szerint mivé váljunk?

Nefi ezt tanácsolja nekünk: „Lakmározatok Krisztus szavain; mert íme, Krisztus szavai minden olyan dolgot meg fognak mondani nektek, amit meg kell tennetek” (2 Nefi 32:3).

És hol találhatjuk meg Krisztus szavait, hogy aztán lakmározhassunk azokon? Fordulhatunk a szentírásokhoz, különösképpen pedig a Mormon könyvéhez, amely számunkra – e nemzedék népessége számára – lett megírva és megőrizve a maga tisztaságában. Hallgathatunk az újkori próféták szavaira is, akik közlik velünk az Örökkévaló Atyánk és a Szabadítónk, Jézus Krisztus akaratát napjainkban.

Az élő próféták szavai útmutatást adnak számunkra, amikor új és összetett kihívásokkal szembesülünk. Miközben például a világban uralkodó zűrzavar és világnézetek az elmúlt években azt célozták, hogy végleg megváltoztassák a házasság és a család fogalmát, a próféták szavai határozottan, bátran és szeretetteljesen hangsúlyozták ki a család szent természetét, kijelentve, hogy „a férfi és nő közötti házasságot Isten rendelte el, és a család központi szerepet játszik a Teremtő gyermekeinek örökkévaló rendeltetésére vonatkozó tervében.”¹

A mai próféták és apostolok hangsúlyozzák azt is, hogy milyen fontos a szombat megtartása otthon és az egyházban, valamint az őseink szabadításának megvalósítása a családtörténeti és templomi munka révén. Minden általános konferencián további lelki útmutatással szolgálnak az egyház számára.

A Szentlélek vezérelni fog téged

Nefi még azt is tanítja, hogy „ha ezen az úton léptek be, és elnyeritek a Szentlelket, az minden olyan dolgot meg fog mutatni nektek, amit meg kell tennetek” (2 Nefi 32:5). Miután tehát megerősítette annak fontosságát, hogy Krisztus szavait kell keresnünk, Nefi immár arról a közvetlen, személyes érintkezésről tanít, melyet a Szentlélekkel, az Istenség harmadik tagjával kell fenntartanunk.

Nefi pontosan tudta, hogy miről beszél. Úgy 30 vagy 40 évvel ezelőtt, amikor a családja még mindig a sivatagban volt, ő pedig éppen hajót épített, amely majd elviszi őket a megígért földre, Nefi megfeddte a bátyjait, amiért még az angyal hangjának hallása után is gonoszságokat követtek el.

Ezt mondta nekik: „Gyorsak vagytok a gonosz cselekedetekben, de lassúak abban, hogy az Úrra, Isteneitekre emlékezzetek. Láttatok egy angyalt, és ő beszélt hozzátok; igen, időről időre hallottátok hangját; és ő halk és szelíd hangon szólt hozzátok, de ti már nem éreztetek, így nem érezhettétek a szavait; tehát úgy szólt hozzátok, mint a mennydörgés hangja, mely olyan rázkódását okozta a földnek, hogy az majd kettéhasadt” (1 Nefi 17:45).

Ne hagyjunk fel azzal, hogy érzünk!

Istennek a gyermekeivel folytatott érintkezése rendszerint a Szentlélek által történik, aki ezt leggyakrabban olyan hangon teszi, amely az elménkbe és a szívünkbe hatol: ez „a halk és szelíd hang, amely minden dolgon átsuttog és áthat” (T&Sz 85:6). Hallgassunk arra a lágy hangra, és ne várjuk meg, amíg valaki a mennydörgés hangján lesz kénytelen szólni hozzánk! Emlékezzünk rá: Illés számára kiderült, hogy az Úr hangja nem a szélben, a földrengésben vagy a tűzben van. Az Úr a Szentlélek által, halk, szelíd hangon szólt hozzá.

Boyd K. Packer elnök (1924–2015), a Tizenkét Apostol Kvórumának elnöke azt mondta, hogy „a Lélek hangja inkább *érezsként* érkezik, mintsem hangként. Hozzám hasonlóan ti is megtanuljátok majd, hogy törekednetek kell e hang meghallására, amely inkább *éreződik*, mintsem *hallatszik*. [...]”

Lelki hang ez, amely gondolat formájában érkezik az elmébe, vagy érezsként a szívbe.”²

A Szent Lélek szavait erősebben *érezzük* az elménkben és a szívünkben, mint azokat, amelyeket *hallunk* a fülünkkel. Ne mulasszuk el megérezni e sugalmazásokat! Nyissuk meg elménket és szívünket a próféták szavainak befogadására! Engedjük, hogy a Szentlélek továbbra is tanítson a szelíd, halk hang által! Amikor a Szabadító a tanítványait a Szent Lélekről tanította, aki majd az Ő távozása után küldeték el hozzájuk, ezt mondta nekik: „Ama vigasztaló pedig, a Szent Lélek, a kit az én nevemben küld az Atya, az mindenre megtanít majd titeket, és eszetekbe juttat... mind[en]t” (János 14:26).

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza minden egyes hithű tagjának rendelkezésére áll az a jog és áldás, hogy a Szentlelken keresztül személyes útmutatást, sugalmazást és személyes kinyilatkoztatást kapjon a mennyből.

Thomas S. Monson elnök (1927–2018) ezt mondta: „Hagyjátok, hogy a halk és szelíd hang befolyásoljon benneteket! Ne feledjétek, hogy egy arra felhatalmazott személy kezeit a fejetekre helyezte a konfirmálásotok alkalmával, és azt mondta: »Fogadd be a Szentlelket!« Tárjátok ki szíveteket, sőt az egész lelketeket, e különleges hang előtt, amely bizonyosságot tesz az igazságról. Ahogy azt Ésaías próféta megígérte: »És füleid meghallják a kiáltó szót...: ez az út, ezen járjatok« [Ésaías 30:21].”³ ■

JEGYZETEK

1. A család: Kiáltvány a világhoz. *Liahóna*, 2017. máj. 145.
2. Vö. Boyd K. Packer: Tanács a fiataloknak. *Liahóna*, 2011. nov. 17–18.
3. Thomas S. Monson: Higgyetek, engedelmeskedjétek, és tartsatok ki! *Liahóna*, 2012. máj. 129.

TOVÁBBHALADÁSRA ÖSZTÖKÉLŐ HITT

A Willie kézikocsis társaság tagjai az Úr Jézus Krisztusról való bizonyossággal felvértezve a nehézségek és az éhezés ellenére is csak haladtak előre.

A történet, melyet meg szeretnék osztani, az angliai vidék zöldellő lankáin, Gloucesterben kezdődött, ahol John Bennett Hawkins 1825-ben meglátta a napvilágot. 1849-ben keresztelték az egyház tagjává, és még abban az évben elindult Amerikába a *Henry Ware* fedélzetén, más utolsó napi szentek társaságában. 1852 augusztusában érkezett meg Utah-ba, és egyike volt az első kovácsoknak a utah-i letelepedés korai időszakában.

Leendő arája, Sarah Elizabeth Moulton, szintén a vidéki Anglia szülőtte volt. Irchester egy apró település a Nene folyó közelében, mintegy 105 kilométerre Londontól északra, és nagyjából ugyanilyen távolságra Birminghamtól keletre. Itt született 1837-ben Thomas Moulton és Esther Marsh lánya, Sarah Elizabeth. Édesanyja meghalt, amikor ő még csak kétéves volt, édesapja pedig 1840-ben feleségül vette Sarah Dentont.

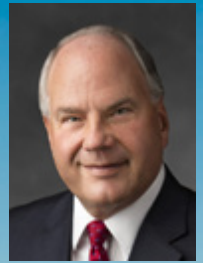
1837 júniusában Heber C. Kimball elder (1801–1868) a Tizenkét Apostol Kvórumából, más egyházi vezetőkkel együtt, Angliában végzett misszionáriusi munkát. Az általuk tanított számos megtért között volt egy család, akik aztán adtak Moultonéknak egy példányt a Parley P. Pratt elder (1807–1857), a Tizenkét Apostol Kvórumának tagja által írt, *A figyelmeztetés hangja* című röpiratból. Miután Thomas és Sarah elolvasta, megtért, és 1841. december 29-én megkeresztelkedett. Abban az időben a családjukban csupán két kisgyermek volt: a négyéves Sarah Elizabeth és a hét hónapos Mary Ann.

Az egybegyűjtés lelkülete erősen hatott az európai megtértek szívére. Az volt a hő vágyuk, hogy kivándoroljanak Amerikába, ahol együtt lehetnek a szentek zömével. Sok más emberhez hasonlóan Moultonék sem rendelkeztek elég pénzzel ahhoz, hogy valóra váltsák ezt a vágyat. Azonban az elhatározásuk erős volt, így aztán elkezdtek pénzt gyűjteni egy befőttes üvegben.

Állandó Kivándorlási Alap

1849-ben Brigham Young elnök (1801–1877) létrehozta az Állandó Kivándorlási Alapot, segítendő az egyháztagoknak megoldani az Amerikába való eljutást. Az elsők, akik az alap segítségével utaztak, még szekérsorokban tették meg az utat, de az utazásnak ez a módja lassú és drága volt. Még az Állandó Kivándorlási Alap segítségével is csak keveseknek telt egy ilyen útra. Az egyházi vezetők megvizsgálták a kézikocsik alkalmazásának lehetőségét, és rájöttek, hogy kézikocsikkal az utazás gyorsabb és kevésbé költséges lenne.

Addigra a Moulton családban már hét gyermek nevelkedett, de a befőttes üvegben gyűjtött pénznek, az Állandó Kivándorlási Alap

Írta: Ronald A. Rasband elder

a Tizenkét Apostol Kvórumából

Balra: Az angliai Gloucester napjainkban, vidéki táj

A nyugat-nebraskai Scotts Bluff nemzeti emlékhely az Amerikai Egyesült Államokban

nyújtotta segítségnek, valamint az olcsóbb szállítóeszköznek köszönhetően megnyílt a lehetőség a bevándorlásról szőtt álmaik megvalósítása előtt. Alapos tervezést igényelt, hogy a kilencfős család felkészüljön az utazásra. Hogy még több pénzt tudjanak félretenni a szükséges beszerzésekre, közel egy éven keresztül főleg árpaliszten éltek.

Ahogy közeledett az indulás időpontja, Thomas habozott útra kelni, mert a felesége várandós volt. Sarah Denton Moulton azonban hitelteli asszony volt, és nem lehetett eltántorítani. Mielőtt elindultak Angliából, az egyik misszionárius áldást adott Sarah-nak, amelyben ígéretet tett arra, hogy ha elindul Utah-ba, akkor biztonságban meg is fogja érkezeni, és a családja egyetlen tagját sem fogja elveszíteni – igencsak ígéretes áldás egy éppen 10 főre bővülő család esetében!

A családdal 1856-ban futott ki Liverpoolból a *Thornton* nevű vitorlás, és az utazás kezdete után három nappal már egy újszülött kislíval gyarapodtak. A *Thorntont* 764 fő dán, svéd és angol szent utaztatására bérelték ki, akik egy James Grey Willie nevű misszionárius irányítása alatt utaztak.

Hat héttel később a *Thornton* bevitorlázott a New York-i kikötőbe. Ekkor a Moulton család vonatra szállt, hogy megtegye az út következő szakaszát a messzi nyugatra. 1856 júniusában érkeztek az iowai Iowa Citybe, amely a kézikocsis társaságok kiindulópontja volt. Érkezésük előtt mindössze három nappal indult útnak Iowa Cityből Edward Bunker százados kézikocsis társasága, sokat magukkal víve a rendelkezésre álló kézikocsik közül.

Kézikocsis kálvária

Mintegy két héttel ezt követően csatlakozott a Willie vezette társasághoz a szentek egy másik csoportja, Edward

Martin vezetése alatt. Az egyház Iowa Cityben lévő közvetítőinek, akik korábban azon dolgoztak erejüket megfeszítve, hogy felszereljék és útnak indítsák az első három kézikocsis társaságot, ezúttal azzal kellett kétségbeesetten megküzdeniük, hogy sikerüljön ellátni a későn érkezők váratlanul nagy tömegét. Meg kellett építeniük 250 kézikocsit, hogy ezek a szentek is folytathassák az útjukat.

Minden épkézláb férfit befogtak kézikocsit készíteni, miközben az asszonyok sátrak tucatjait varrták az útra. E képzetlen bognárok közül sokan nem tartották magukat semmiféle műszaki előíráshoz, hanem különféle méretű és tartósságú kocsikat készítettek, ami később aztán hátráltatta őket. A kézikocsik szükséges száma azt jelentette, hogy kényszerűségből friss, kezeletlen faanyagból kellett őket elkészíteni, alkalomadtán pedig nyersbőrt és bádogot kellett használni a kerekek „vasalásához”. Az egyes kocsik aztán élelmet szállítottak, illetve sok szent esetében az összes földi javaikat is.

Gyakran rakodtak fel rájuk másfél-két és fél mázsas lisztet, ágyneműt, konyhai edényeket és ruhát. Sze mélyes poggyászból fejenként csupán 8 kg felrakását engedélyezték.

Thomas Moulton és tíztagú családja a negyedik kézikocsis társasághoz lett beosztva, melyet megint csak Willie százados vezetett. Több mint 400 szent tartozott oda, akik között az átlagosnál több volt az idős ember. Egy jelentés szerint, amely azon év szeptemberében készült, a társaság „404 személyből, 6 szekérből, 87 kézikocsiból, 6 ökörfogatból, 32 tehénből és 5 öszvérből”¹ állt.

A Moulton családnak egy fedett és egy nyitott kézikocsit osztottak ki. Thomas és felesége húzták a fedett kocsit. Ezen utazott a csecsemő Charles és a nővére, Lizzie (Sophia

Elizabeth). Lottie (Charlotte) olyankor ülhetett fel, amikor lejtőn lefelé haladtak. A nyolc éves James Heber a kocsi mögött gyalogolt, dereka körül egy kötéllel, nehogy elköboroljon. A másik nehéz kézikocsit a két legidősebb lány – Sarah Elizabeth (19) és Mary Ann (15) –, a fiúk közül pedig William (12) és Joseph (10) húzta.

1856 júliusában a Moulton család búcsút intett Iowa City-nek, és nekivágott a nyugatra vezető több mint 2000 kilométeres útnak. 26 napi haladás után elérték a nebraskai Winter Quarterst (ma Florence). Amint az akkoriban szokás volt, több napra megálltak ott, megjavították a kézikocsijaikat, és igyekeztek feltölteni a készleteiket is, mert Winter Quarters és Salt Lake City között már nem volt nagyobb település.

Mire a Willie-féle társaság felkészült az indulásra, az utazóidény már annyira a vége felé közeledett, hogy összegyűltek megtanácskozni, vajon egyáltalán elinduljanak-e, vagy maradjanak tavaszig. Néhányan azok közül, akik korábban már bejárták ezt az útvonalat, komolyan óvták őket attól, hogy az idény ilyen késői szakaszában még útnak induljanak. Azonban Willie százados és a társaság sok tagja úgy érezte, hogy jobb lenne menniük, mert Florence-ben nem volt megoldva a téli szállásuk.

Fogyatkozó készletek

A Willie-féle társaság tagjai augusztus 18-án folytatták útjukat. Készleteik elégtelenek voltak, de úgy tervezték, hogy a Laramie erődben (a jelenlegi wyomingi Laramie-től északra) feltölthetik azokat. A hallott figyelmeztetések fényében minden egyes kocsi felraktak még egy félmászsás zsák lisztet, és abban bíztak, hogy szembetalálkoznak majd a Salt Lake Cityből eléjük küldött ellátmányos

szekerekkel. Csakhogy az ellátmányos szekerek hajtói úgy hitték, hogy nem jön már több utazó azon az útvonalon, ezért szeptember vége felé visszaindultak Salt Lake Citybe, még mielőtt a Willie vezette társaság odaért volna.

Florence-ben Moultonék arra jutottak, hogy tanácsos lesz hátrahagyni az egyik ellátmányos ládát, mert tízfős családjuk számára egyszerűen túl nehéz volt ekkora terhet húzni. Addigra már hagytak csomagokat a liverpooli kikötőben, egy doboz ruhát a hajón, egy láda ruhát New Yorkban, valamint egy láda ellátmányt és személyes holmijaik zömét Iowa Cityben. De még vonulás közben is keresték a terheik könnyítésének módjait.

Mindazok számára, akik a mai élet minden kényelmét élvezik, nehéz elképzelni azt a nyomorúságos helyzetet, amelyben a Moulton család, illetve a kézikocsis társaságokban haladó többi figyelemre méltó férfi és nő találta magát nap mint nap. El tudjuk-e képzelni a hólyagos tenyereket és lábakat, a sajtó izmokat, a port és a piszkot, a leégést, a legyeket és a szúnyogokat, a bölények csörtető csordáit és az indiánokkal való találkozásokat? El tudjuk-e képzelni a folyókon való átkeléseket, a főveny és a csúszós kövek jelentette nehézséget, amikor megpróbálták átjuttatni a kézikocsikat a sodró, mély vizeken? Fel tudjuk-e fogni, hogy milyen gyengeséget eredményez a megfelelő táplálék hiánya?

Utazásuk során a Moulton gyerekek vadbúzáat szedtek a mezőkön az édesanyjukkal, hogy azzal egészítsék ki gyorsan fogyatkozó élelemkészleteiket. Egy időben pedig a családban mindössze napi egy árpakenyér és egy alma jutott három főre.

Aztán szeptember 12-én, alig valamivel az est beállta előtt, a Brit Misszióból visszatérő misszionáriusok egy

A Sweetwater folyó a wyomingi Martin's Cove (Martin-medence) közelében

csoportja érkezett a táborba. Franklin D. Richards elder (1821–1899), a Tizenkét Apostol Kvórumának tagja, a feleségem ükapja vezette őket. Amikor Richards elder és a többiek látták a kézikocsis társaság nehézségeit, megígérték, hogy sietve továbbmennek a Sóstó-völgybe, és a lehető leghamarabb segítséget küldenek.

Szeptember 30-án a Willie vezette társaság Wyomingban elérte a Laramie erődöt, amely Salt Lake Citytől 645 kilométerre keletre található.

Október elején beköszöntött a tél, a nehézségek pedig megsokszorozódtak, ahogy a társaság megpróbált továbbhaladni. Az ellátmány kezdett annyira kifogyni, hogy Willie százados kénytelen volt lecsökkenteni a liszt fejadagját 425 grammra a férfiak, 370 grammra a nők, 255 grammra a gyermekek, és 140 grammra a csecsemők esetében. Hamarosan sűrítő szelek és hófúvás kísérte őket. Október 20-a reggelére a hó már 10 cm mély volt, súlya alatt beszakadtak a sátrak és a szekérponyvák. A vihar előtti éjszaka hidege és éhezése a társaság öt tagjának és néhány igavonó állatnak a halálát okozta, a következő három napban pedig további öt ember halt meg. Mivel először a nők, a gyermekek és a betegek kaptak enni, számos viszonylag életerős férfinak bármiféle élelem nélkül kellett kihúznia.

Elindulnak a mentőcsapatok

A társaság a Sweetwater folyó mentén táborozott le, 3 kilométerrel a Rocky Ridge (Sziklás-hegygerinc) előtt, hogy éhezve, fázva és nyomorúságos állapotban várja ki a vihar elmúltát.

Amikor Franklin D. Richards csapata elért Salt Lake Citybe, azonnal jelentették Young elnöknek a bevándorlók

bizonytalan körülményeit. A völgyben megtelepedett szentek abban az évben már nem számítottak több bevándorlóra, és az érkezők szorult helyzetéről szóló hírek futótűzként terjedtek.

Két nappal később, 1856. október 6-án, általános konferenciát tartottak a régi Tabernákulumban. Young elnök felhívást tett közzé a szószékről, miszerint már másnap férfiakra, élelemre, valamint öszvér vagy ló vontatta szekerekre felrakodott készletekre lesz szükség a segítségnyújtáshoz.²

John Bennett Hawkins is ott volt aznap a régi Tabernákulumban, és reagált a segélykérő hívásra. Egyike volt azoknak a mentőcsapatokba szerveződött századnak, akik útra keltek Salt Lake Cityből. Október 21-ének estéjén a mentőcsapatok szekerei végre elérték a Willie-féle tábort. A fagyoskodó és éhező túlélők örömmel és hálással üdvözölték őket. Ekkor találkozott először John Bennett Hawkins és Sarah Elizabeth Moulton, akik később a déd-szüleim lettek.

Október 22-én a mentésre érkezettek egy része továbbvonult, hogy más kézikocsis társaságoknak segítsen, mialatt William H. Kimball és a többi szekér a Willie-féle társaságot kísérve visszaindult Salt Lake Citybe.

Akik túl gyengék voltak a kézikocsijaik vonszolásához, felrakodták a holmijaikat a szekerekre, és mellettük gyalogoltak. Akik nem tudtak gyalogolni, a szekereken utaztak. Amikor megérkeztek a hegygerinchez, újabb szörnyű hóvihar csapott le rájuk. Miközben felfelé küzdötték magukat a gerinc oldalán, pokrócokba és takarókba kellett bugyolálniuk magukat, hogy ne fagyjanak halálra. A társaságból addigra már mintegy 40 fő veszett oda.³

Az idő annyira hideg volt, hogy a hegygerincen való átkelés közben a szentek közül sokan szenvedtek fagyási sérüléseket a kezükön, lábukon és arcukon. Az egyik asszony megvakult a fagytól.

Elképzelhetjük, ahogy Moultonék a maguk nyolc gyermekével a mély hóban küszködve húzzák-tolják a két kocsit. Thomas és a felesége húzta az egyik kocsit – benne a drága rakomány: Lottie, Lizzie és Charles baba –, valamint a derekánál fogva a koci után kötözve botladozó kis James Hebert. A másik kocsit Sarah Elizabeth, illetve a három másik gyerek húzta és tolt. Látva James Heber küszködését, egy kedves idősebb asszony kézen fogta a kocsit követő gyereket. Ez a kedves cselekedet megmentette a fiú jobb kezét, de a kemény mínuszoknak kitett bal keze megfagyott. Miután Salt Lake Citybe értek, több ujját is le kellett vágni azon a kezén.

November 9-e kora délutánján az emberi szenvedés e szekerei megálltak a tizedfizetési hivatal épülete előtt, ahol most a Joseph Smith Emléképület emelkedik Salt Lake Cityben. Sokan érkeztek elfagyott lábakkal és végtagokkal. Hatvankilencen haltak meg az út során. Azonban a Moulton családnak abban az angliai áldásban tett ígéret beteljesedett. Thomas and Sarah Denton Moulton egyetlen gyermeküket sem veszítették el.

Szabadulás után szerelem

A társaságot több száz Salt Lake-i polgár üdvözölte, akik izgatottan várták az érkezésüket, és készen álltak, hogy segítsenek gondoskodni róluk. Abból a hálából és elismerésből, melyet Sarah Elizabeth a családját a halál markából kiszabadító egyik fiatal hős iránt érzett, hamarosan vonzalom és szerelem bontakozott ki.

1856. december 5-én, szerettei jókívánásaitól kísérve, Sarah Elizabeth hozzáment megmentőjéhez, John Bennett Hawkinshoz. A következő júliusban az időre és az örök-kévalóságra is egymáshoz pecsételték őket az Endowment House (Felruházási ház) épületében. Salt Lake Cityben telepedtek le, és három fiúval, valamint hét lánnyal áldattak meg. A lányok egyike, Esther Emily, 1891-ben hozzáment Charles Rasband nagyapámhoz.

Július 24-én a pionír napot ünnepeljük, és hálánkat fejezzük ki annak a sok úttörőnek, akik mindent odaadtak azért, hogy felépítsék a Sóstó-völgy és az Amerikai Egyesült Államok nyugati felének számos egyéb közösségeit. Szintúgy hálánkat fejezzük ki az utolsó napi szent úttörőknek világszerte, akik olyan evangéliumi utat törtek – és törnek –, amelyet aztán mások is követhetnek.

Mi hajtotta őket tovább? Mi vitte őket előre? A válasz az Úr Jézus Krisztusról való bizonyosság. Úttörők dédunokájaként a magam tanúságát és bizonyosságát is hozzáteszem, miszerint a küszködésük nem volt hiábavaló. Én is érzem, amit ők éreztek. Én is tudom, amit ők tudtak, és bizonyosságot teszek róla. ■

A Salt Lake City-i Tábornakulumban 2007. július 24-én tartott pionír napi reggeli összejövetelen elhangzott előadás alapján.

JEGYZETEK

1. Report by F.D. Richards and Daniel Spencer [F.D. Richards és Daniel Spencer jelentése], "Smith, Marilyn Austin, *Faithful Stewards—the Life of James Gray Willie and Elizabeth Ann Pettit*, 95–120," history.lds.org.
2. Lásd Brigham Young, "Remarks," *Deseret News*, Oct. 15, 1856, 252; lásd még LeRoy R. Hafen and Ann W. Hafen, *Handcarts to Zion* (1981), 120–21.
3. Közülük 19 fő még a Laramie erőd elérése előtt veszett oda, beleértve 7 főt, aki a tengeri út során hunyt el, és négyet, akik Iowa Cityben haltak meg. További 19 ember halt meg a Laramie erőd után és a tél beköszönte-kor, zömük a mentőcsapat érkezését megelőző napokban.

Elszigetelve IS MEGMARADNI A hitben

Írta: Ryan W. Saltzgeber

Egyháztörténeti Osztály

Manapság a legtöbb utolsó napi szent egyházközösségekben és gyülekezetekben imádja Istent, „gyakran találkozo[va], hogy böjtöljenek és imádkozzanak, és hogy lelkük jólétéről beszélgessenek egymással” (Moróni 6:5). Ám maga Moróni, a próféta, aki ezeket a szavakat leírta, legmaradandóbb munkájának zömét akkor alkotta, amikor a népe pusztulását követően már csak ő maradt meg tanítványnak.

Az egyház története során számos utolsó napi szent tartotta meg a hitét az egyedülletben is, amikor a körülmények folytán elszigetelődött. Egyesek az életük hátralévő részét Morónihoz hasonlóan a jövő nemzedékei számára szolgáló tanúként és példaként élték le. Mások megérték a napot, amikor ismét közösségben gyakorolhatták a hitüket.

Éveken át imádkozva ezért a napért

Amikor 1913-ban egy misszionárius kopogtatott bécsi otthona ajtaján, Františka Brodilová még aligha láthatta előre, hogy

Így őrizték meg a hitet ezek az egyháztagok, amikor háborúk, járványok vagy egyéb körülmények folytán magukra maradtak a hazájukban.

milyen szerepet fog játszani az egyház történetében. A megtérését követő évben az első világháború borította lángba az Osztrák–Magyar Monarchiát, a misszionáriusok hazautaztak, sok férfi egyháztagot pedig behívtak katonának, aminek eredményeképpen Františka és néhány más nőtestvér magukra maradtak a gyűlések megtartásában.

Františkának aztán hosszú évekig nem is volt ennél több kapcsolata az egyháztagokkal. A háború után Františka férje, František, állásajánlatot kapott az új csehszlovák kormányban. Amikor Prágába költöztek, az országban Františka volt az egyház egyetlen tagja. Néhány hónappal később František elhunyt, Františka és a két kislánya – Františka (Frances) és Jana (Jane) – pedig magukra maradtak.

Františka egyedül is tanította gyermekeinek az evangéliumot. „Az egyházban nőttem fel – emlékezett vissza Frances. – Az otthonunk volt a mi egyházunk!”¹

Františka az osztrák egyházi

Františka Brodilová 1913-ban csatlakozott az egyházhoz Bécsben, egy évre rá kitört az első világháború, a háború után pedig 1929-ig nem is volt kapcsolata más egyháztagokkal

Františka ott volt, amikor John A. Widtsoe elder (mindketten a középső sorban) 1929-ben felszentelte Csehszlovákiát az evangélium prédikálására

vezetőknek is írt levelet, azt kérve tőlük, hogy jelöljenek ki misszionáriusokat Csehszlovákiába. Az egyházi vezetők vonakodtak

teljesíteni a kérést, mert az utolsó misszionáriust, akit mintegy 40 évvel azelőtt Prágába küldtek, a hatóságok bebörtönözték engedély nélküli igehirdetésért, majd pedig kiutasították a városból. Bár a kormány időközben más lett, az egyházi vezetők attól tartottak, hogy valójában nem sok minden változott.

Ez nem tántorította el Františkát, aki továbbra is írta a leveleket, és misszióalapításért imádkozott. 1928-ban, amikor Františka már egy teljes évtizede volt egyedül, visszaérkezett a 83 éves Thomas Biesinger – ugyanaz a misszionárius, aki évekkorábban már prédikált Prágában. Úgy tűnt, hogy véget ér a család elszigeteltsége. Röviddel később azonban Biesinger elder a romló egészségi állapota miatt kénytelen volt elhagyni az országot.

Františka elcsüggedt, de úgy döntött, hogy továbbra is fog leveleket írni a külföldi egyháztagoknak és az egyházi vezetőknek. A kitartását siker koronázta: 1929. július 24-én Prágába érkezett John A. Widtsoe elder (1872–1952) a Tizenkét Apostol Kvórumából, egy csoport misszionárius társaságában. Aznap este ez a csoport Františkával együtt felkaptatott egy dombra Karlštejn várának közelében, ahol is Widtsoe elder felszentelte Csehszlovákiát az evangélium prédikálására, és hivatalosan megalakított egy missziót. „Kevesen vannak tisztában az örömmel, melyet átéltünk – írta később Františka. – Addigra már évek óta imádkoztunk ezért a napért.”²

A gyülekezet közel fél éven keresztül Františka otthonában tartotta az összejöveteleit. Františka később segítette a lányainak cseh nyelvre fordítani a Mormon könyvét, és kivette a részét az egyház csehországi alapjainak lefektetéséből.

Františkához hasonlóan számos utolsó napi szentnek kellett kitartania elszigeteltségben. A következő férfiak és nők az elsők között voltak, akik a hazájukban megosztották az evangéliumot, és lefektették az egyház

Miután a férje meghalt, Františka egyedül nevelte a két lányukat

Františkához hasonlóan számos utolsó napi szentnek kellett kitarthatnia elszigeteltségben. Ezek a férfiak és nők táplálták hitük tüzét, megosztották az evangéliumot, és építették az egyházat a hazájukban.

A Japán Misszió 1924-es bezárását követően elnöklő elderként Nara Fudzsjija (sötét öltönyben) vállalta a szentekkel való kapcsolattartás felelősségét

alapjait, ami lehetővé tette másoknak, hogy később ők is csatlakozzanak a szentek közösségéhez.

Az igaz hit állandó ajándéka

Amikor a Japán Misszió 1924-ben bezárt, sok egyháztag elveszettnek és elhagyottnak érezte magát. A nagyjából 160 japán egyháztag vezetése Nara Fudzsjijára, az ország elnöklő elderére hárult, akinek vasúti alkalmazottként lehetősége volt időnként meglátogatni az elszórtan élő egyháztagokat. Amikor nem tudott személyesen elmenni, Fudzsjija az általa megjelöltetett *Suro* (Legyezőpálma) című lapon keresztül tartotta a kapcsolatot, evangéliumi üzeneteket osztva meg, és bátorítva a szenteket a későbbi viharos években.

Azt követően, hogy Fudzsjiját Mandzúriába szőlította a munkája, a helyébe lépő elnöklő elder pedig 1937-ben váratlanul elhunyt, hamarosan megszakadt a kapcsolat a japán egyháztagokkal. Fudzsjija így emlékezett vissza erre: „Habár nem leveleztünk Salt Lake Cityvel... , meg voltunk győződve

arról, hogy az egyház hamarosan újra meg fog nyílni [itt].”³

A második világháború alatt Fudzsjija visszatért Tokióba, ahol a szomszédainak hirdette az igét, és heti vasárnapi iskolai gyűléseket szervezett. A háború után Fudzsjija ráakadt egy felhívásra, amelyet

az amerikai hadseregben szolgáló utolsó napi szent, Edward L. Clissold helyezett ki, és amelyben arra kéri az országban élő egyháztagokat, hogy vegyék fel vele a kapcsolatot. Fudzsjija azonnal felkereste Edwardot a szállodai szobájában. Amikor Edward elment az utolsó napi szentek tokiói gyűléseire, meglepve tapasztalta a közel 100 fős részvételt.

„Mindezek során az volt a legnagyobb ajándék – egy állandó ajándék –, hogy ismerhettük és befogadhattuk az igaz hitet, ami Mennyei Atya, Jézus Krisztus és a Szentlélek ismeretét jelenti.”⁴

Az egyház felépítése Hawaiiin

Jonathan H. Napela köztisztviselőként álló bíró volt Maui szigetén, mielőtt ő és a felesége, Kiti, 1851-ben megkezdtek. Miután az egyházhoz való csatlakozása miatt Jonathant lemondatták bírói hivataláról, erejét annak szentelte, hogy felépítse az egyházat a hawaii anyanyelvűek között. Jonathan tanította a misszionárius George Q. Cannont erre a nyelvre, segített lefordítani a Mormon könyvét, valamint kifejlesztette az első olyan programot, amely a misszionáriusok idegen nyelvi képzésére szolgált.

Ennek eredményeképpen három év alatt több mint 3000 hawaii őslakos csatlakozott az egyházhoz. „Igen egyértelmű számunkra, hogy ez Isten egyháza – írta Jonathan. – Számosan vannak e szigeteken, akik erős hitre tettek szert Isten kegyelméből, az Úr Jézus Krisztus által, hogy elnyerhessük a Szentlelket.”⁵

Jobbra: Jonathan Napela, aki egyike volt az első hawaii megtérteknek, segítette lefordítani a Mormon könyvét hawaii nyelvre. Lent: Wilhelm Friedrichs (balról a második) és Emil Hoppe (hátsó sor, középen) részt vettek az első argentinai keresztelőkön

JONATHAN NAPELA ARCKÉPE AZ EGYHÁZTÖRTÉNETI KÖNYVTÁR ÉS LEVÉLTÁR LOVOLTÁBÓL

1872-ben Kiti Napela leprás lett, és kénytelen volt átköltözni a Molokain berendezett lepratelepre. Ahelyett, hogy a szentek között maradt volna, Jonathan azt kérvenyezte a teleptől, hogy fogadják be őt is. „A hátralevő rövid időben nóm mellett kívánok lenni” – fogalmazott az egészségügyi tanácsnak írt kérvényben.⁶ Jonathan kérését jóváhagyták, és így ő lett a gyülekezeti elnök Molokain. Szorosan együtt dolgozott a helyi katolikus pappal, Damján atyával, szolgálatot nyújtva mindazoknak, akiket megtámadott a betegség. Jonathan halálát végül a telepen szerzett lepra okozta.

„Örvendezem, hogy eszköz lehetek Isten kezében”

A Friedrichs és a Hoppe családon kívül nem volt Argentínában más utolsó napi szent, amikor ők odaköltöztek Németországból az 1920-as évek első felében. Wilhelm Friedrichs és Emil Hoppe igyekezett

megosztani az evangéliumot az új hazában: füzeteket osztogattak és meghívtak másokat a gyűléseikre. „Teljes bizalmam van Mennyei Atyámban, hogy őszinte barátokat fog küldeni, aki elfogadják majd az evangéliumot – írta Wilhelm –, mert örvendezem, hogy eszköz lehetek Isten kezében.”⁷

Azonban komoly kihívásokkal néztek szembe. A családok egymástól távol éltek, és két órát kellett utazniuk, hogy összegyűlhessenek. Mivel Emil diakónus, Wilhelm pedig tanító volt az ároni papságban, nem volt lehetőségük az olyan szertartásokban szolgálni, mint például az úrvacsora, sem pedig papsági áldásokat adni.

1924-ben Hildegarde Hoppe egy kislánynak adott életet, aki két hónappal később elhunyt. Gyásza közben Hildegard felvetette, hogy a kisbaba nevét valamilyen

*Az egyház
alapjainak
lefejtésében
tanúsított
kitartásuk lehetővé
tette másoknak,
hogy később ők is
csatlakozzanak
a szentek
közösségéhez.*

Ha többet szeretnél megtudni ezekről és más hithű szentekről szerte a világon, nézz bele a *Country Histories* [Országok története] részbe az *Evangéliumi könyvtár alkalmazás Church History* [Egyháztörténet] rovatában vagy a history.lds.org oldalon.

Amikor Phillipe and Annelies Assard (balra) Elefántcsontparton találkozott Lucien és Agathe Affouéval, mindkét házaspár nagy örömmel fedezte fel, hogy nem ők ott az egyedüli egyháztagok

módon be kellene vezetni az egyházi feljegyzésekbe. Ennek eredményeképpen Wilhelm levelezésbe kezdett az egyház vezetőivel Salt Lake Cityben.

Másfél évvel később Melvin J. Ballard eldert (1873–1939), a Tizenkét Apostol Kvórumának tagját, más misszionáriusokkal egyetemben elküldték, hogy találkozzon a megtértek növekvő csoportjával Buenos Airesben. Amikor 1925 decemberében megérkeztek, Ballard elder több megtértet is megkeresztelt, és megszervezett egy gyülekezetet. Karácsony napján pedig felszentelte Dél-Amerikát a misszionáriusi munkára, és megszervezte a földrész első misszióját.

Az evangéliummal tért vissza a népéhez

Phillipe és Annelies Assard kényelmesen éldegélt a németországi Köln városában, amikor a misszionáriusok 1980-ban bekopogtattak az ajtajukon. Hamar elfogadták az evangéliumot, és „elárasztották őket az áldások”. Phillipe hamarosan erőteljes vágyat érzett arra,

hogy visszatérjen a szülőhazájába, Elefántcsontpartra, és megossa az evangéliumot. „Így aztán 1986-ban, miután a feleségemmel sokat imádkoztunk és böjtöltünk – idézte fel Phillipe –, úgy döntöttem, hogy visszatérek Elefántcsontpartra, és adok abból, amit kaptam, hogy javítsak a családom és a népem helyzetén.”⁸

Mielőtt elindult Németországból, Phillipe tanácskozott az egyházi vezetőikkel. Bár Elefántcsontparton nem voltak egyházi egységek, volt viszont több egyháztag is, akik külföldön csatlakoztak az egyházhoz. Assardék kaptak egy névjegyzéket, és az ezt követő egy évben szorgalmasan írtak mindegyiküknek. Fokozatosan felélesztették a hit paraszát másokban, és engedélyt kaptak, hogy vasárnapi gyűléseket tartsanak a lakásukon. Ezt egyházközségek és gyülekezetek követték, 1997-ben pedig megszervezésre került Elefántcsontparton az első cövek. ■

JEGYZETEK

1. Frances McOmer, in Ruth McOmer Pratt, “Frantiska Vesela Brodilova,” unpublished manuscript [kiadatlan kézirat] (2009), 18.
2. Františka Brodilová, in Pratt, “Frantiska Vesela Brodilova,” 25.
3. Fujiya Nara, in Lee Benson, “Japanese Member Survives Adversity,” *Church News*, Feb. 17, 1979, 7.
4. Fujiya Nara, in Benson, “Japanese Member Survives Adversity,” 7.
5. Jonathan Napela, in “Foreign Correspondence: Sandwich Islands—Minutes of Conference, Makawao, April 1st, 1852,” *Deseret News*, Nov. 27, 1852, 4.
6. Jonathan Napela, in Fred E. Woods, “A Most Influential Mormon Islander: Jonathan Hawaii Napela,” *The Hawaiian Journal of History*, vol. 42 (2008), 148.
7. Wilhelm Friedrichs, letter, dated Mar. 5, 1924 [Wilhelm Friedrichs 1924. március 5-én kelt levele], Argentine Mission Correspondence, Church History Library.
8. Robert L. Mercer, “Pioneers in Ivory Coast,” *Liahona*, Mar. 1999, 19.

A Mormon könyve életeket változtat meg

*Ezek a megtértek a Mormon könyve
olvasásán keresztül alakították ki a hitüket.*

A Mormon könyve valóban ajándék, melynek célja, hogy elhozza nekünk – Isten gyermekeinek – Jézus Krisztus igaz evangéliumának ismeretét. A perui Enrique Serpa Bustamante, az egyház Limában élő tagja úgy gondol a Mormon könyvére, mint egy szerető szülő által írt levelekre: „Mennyei Atyánk »leveleket« írt a prófétákon keresztül, tanácsot, megnyugtatót és iránymutatást adva a mi javunkra, és mindenkor megáldva minket. Ő annyira bölcsen készítette el a tervét, hogy azt is tudja, miként juttassa el hozzánk a szeretet ezen leveleit pont akkor, amikor a szívünk készen áll az Ő áldásainak és az Ő evangéliumának megértésére.”

Íme néhány bizonyosság több megtérttől világszerte arról, hogy mi volt az a Mormon könyvében, ami megragadta őket, amikor még csak ismerkedtek az egyházzal.

Egy másik tanúbizonyosság Jézus Krisztusról

Anigériai Ibadanban, az unokahúgom házában láttam meg a Mormon könyve egyik példányát. Mivel könyvmoly vagyok, nagyon érdekelt, miért van ráírva a könyvre, hogy „egy másik tanúbizonyosság Jézus Krisztusról”, hát fogtam, és elolvastam.

Az alcím – „egy másik tanúbizonyosság Jézus Krisztusról” – megnyitotta az elmémet egy egyetemes Szabadító gondolata előtt, aki nem csak az izráeliták Szabadítója, s ami akkoriban súlyosan foglalkoztatott.

A nefiták közt tett látogatása, valamint a törvényeinek és a szertartásainak bevezetése azon nép körében azt eredményezte nálam, hogy többet akartam megtudni az Ő szolgálattételéről.

Ez az alcím oda vezetett, hogy többet tanuljak az egyházzal. Elkezdtem érezni a Lelket, amikor engedelmeskedtem a Mormon könyvében leírt intelmeknek, mint amilyen például az imádkozás, hogy saját magam tudhassam az igazságot (lásd Moróni 10:4). Most már tudom, hogy a Szabadító él és mindannyiunkat szeret. Ezekiel Akeh, USA, Idaho

1 Nefi 8 – a legédesebb gyümölcs, „felülmúlva mindazt, amit addig valaha is megízleltem”

Az 1 Nefi 8:11–12-ben Lehi úgy írja le az élet fájának Gyümölcsét, mint amely „a legédesebb, felülmúlva mindazt, amit addig valaha is megízleltem. [...] [A]z lelketem rendkívül nagy örömmel töltötte el”. Amikor ezeket a verseket olvastam, erőteljesen éreztem, hogy ez a gyümölcs különleges, és én is vágytam a megszerzésére.

Nagyon együttéreztem Lehivel. Arra gondoltam, hogy ha Lehi helyében lennék, és tényleg létezik ez a gyümölcs, akkor én is azt érezném, amit ő, és kétségbeesetten szeretném, ha a családom is enne belőle. Ezt azért is éreztem különösen igaznak magamra nézve, mert a szüleim még nem egyháztagok; így aztán ezek a versek még most is mintha a szívemből szólnának, amikor olvasom őket.

Már azelőtt tudtam, hogy ez a gyümölcs különleges, mielőtt tudtam volna, hogy Isten szeretetét és az Ő evangéliumát jelképezi. Később, amikor már értettem a gyümölcs jelentését, arra gondoltam, hogy milyen pontosan van leírva a szentírásokban.

A szentírások valóban az igazság feljegyzései a prófétáktól, és Isten ígését tartalmazzák.

Jom Undzsin, Dél-Korea, Kjonggi

Jákób 5:74 – vágyini Isten szolgálatára

A mikor az egyházzal ismerkedtem, elolvastam a Jákób 5:74-et. Attól a pillanattól fogva megragadott, hogy először olvastam. Egész életemben nagyon tevékeny tag voltam az előző egyházamban, és mindig is vágytam arra, hogy Istent szolgáljam. Még olyan reményem is volt, hogy egy nap majd filozófiát és hittudományt fogok tanulni, hogy szolgálhassam Őt. Addigra már le is tettem a felvételi vizsgát a filozófiai tanulmányaimhoz.

Mégis, soha nem felejttem el, amikor először olvastam azt a szentírársverset. Emlékszem, annak a napnak az estéjén történt, amikor először voltam egy mormon istentiszteleten. Ott az órák közti szünetben láttam a faliújságon a Thomas S. Monson elnök által kapott kinyilatkoztatást a misszionáriusi életkor leszállításáról.

Amikor este a Jákób 5:74-et olvastam, tudtam, hogy Istent kell szolgálnom. És elnézve, ahogy a misszionáriusok – ez a két velem egykorú fiatalember – az életét adja Őérte, tudtam, hogy számomra is ez a szolgálat útja. Még az istentisztelet előtti estén eldöntöttem, hogy meg fogok keresztkelteni. Az istentiszteletet követő estén eldöntöttem, hogy misszióba megyek. Mostanra már tiszteességgel hazatértem, miután a Fülöp-szigeteki Cebu Keleti Misszió gyönyörű népét szolgáltam.

Josef Gutierrez, Fülöp-szigetek, Batangas

Énós könyve – a bűnbocsánat

A mikor először olvastam a Mormon könyvét, nem tudtam, hol kezdjem. Éppen a megbocsátással – különösképpen a saját magamnak való megbocsátással – küszködtem, és azzal, hogy rájőjjek, érdemes vagyok-e a bűnbocsánatra. Az egyik misszionárius nővér azt mondta, hogy a szentírásokban meg fogom találni a választ, és ha nem tudom, hogy hol kezdjem, akkor imádkozzak erről, és ott lesznek előttem a szükséges szentírások. Úgy döntöttem, hogy elkezdem lapozgatni, és onnan fogom olvasni, ahol megállok – ez pedig Énós könyve volt, a 4–6-os verseknél. Abban a pillanatban, ahogy elolvastam, tudtam, hogy a Mormon könyve igaz.

Jennifer Andreski, USA, Kalifornia

Móziás 27 – lehetőség a változásra

A mikor először olvastam a Mormon könyvét, a kedvenc Arészem belőle Móziásnál volt, amikor is Alma fia elutasítja az egyházat, és megpróbálja elpusztítani azt. Aztán egy nagy változás megy végbe benne – érzi a Szentlelket, és hívővé válik. Nagyon szerettem ezt, mert mindenkit megillet a lehetőség, hogy megváltozzon.

Maria Gracia Henrique Gonzalez, Chile, Maule

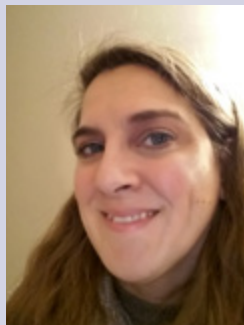
Ezekiel Akeh

Josef Gutierrez

Jennifer Andreski

Marie-Chantal Hogue

Venu Bhaskar Nakka

Móziás 27:28–29 – boldogság és megváltás

Új egyháztagként a Móziás 27:28–29 mély benyomást tett rám. Hálás voltam – és ma is az vagyok –, amiért az Úr irgalmas volt velem, és megváltott a bűnös élettől. A keresztelkedésem előtt azt gondoltam, hogy boldog vagyok, de semmi sem hasonlítható a visszaállított evangélium elfogadásakor érzett boldogsághoz. Soha nem éreztem annyira határozottan és biztosan, hogy fényes jövő vár rám.

Miután elfogadtam Alma felkérését, miszerint „jöjjetek és kereszteljedtetek meg a bűnbánatra, hogy ti is részesei lehessetek az élet fája gyümölcsének” (Alma 5:62), ugyanazt a megnyugtató és békés megszabadulást éreztem, mint az ifjabb Alma, aki ezt írta: „A legsötétebb szakadéokban voltam; de most Isten csodálatos világosságát látom. Lelkemet örök gyötrellem kínozza; de kiragadtak, és lelkem nem fáj többé” (Móziás 27:29). Ez a szentírásrész segített megértenem, hogy az újonnan talált életem és boldogságom azon a felismerésen alapszik, miszerint Jézus Krisztus az én Szabadítóm és Megváltóm. Most már végtelenül hálás vagyok, amiért a Szabadítóm megfizette az igazságosság árát, és lehetővé teszi számomra, hogy minden egyes bűnbánatom alkalmával újra és újra érezzem ugyanazt a megváltó szeretetet.

Marie-Chantal Hogue, Kanada, Ontario

Az a kis kék könyv

Índiában nőttem fel, ott találkoztam a misszionáriusokkal, és ott mentem először istentiszteletre. Ez utóbbi pont húsvét vasárnapján történt. A munkabeosztásom miatt késve érkeztem az istentiszteletre, és a fiatalok vasárnapi iskolájának egyik óráján vettem részt, ahol is az egyik misszionárius tanította a leckét. Idézett néhány szentírást

egy kis kék könyvből, amelyet azelőtt még soha nem láttam, de úgy hangzott, mint a Biblia. Miközben tanított, valamilyen erős érzés volt a szívemben, és tudtam, hogy nekem is kell ez a könyv.

Az óra után odamentem hozzá, és közöltem vele: „Szükségem van erre a könyvre.” Mivel a könyv a saját szentíráspéldánya volt, nem adhatta nekem, viszont megengedte, hogy megnézzem és megfogjam. Láttam a borítóján az aranyozott, dombornyomott szavakat: „A Mormon könyve”. Ismét ugyanazt éreztem: kell nekem a könyv. A misszionárius elkérte a címetem, és megígérte, hogy hoz nekem egyet. És tényleg: a misszionáriusok nem sokkal később eljöttek hozzám, és adtak nekem egy saját példányt a Mormon könyvéből. Aztán tanítani kezdték nekem a beszélgetéseket.

Abban az évben a húsvét egy hihetetlen áldást hozott az életembe: a Mormon könyvét. Az a kis kék könyv elhozott az életembe egy életleti lelkiséget, és én nagyon hálás vagyok, amiért kiváltságomban állt tanulni belőle. ■

Venu Bhaskar Nakka, USA, Kalifornia

ERŐTELJES IGAZSÁGOK A MORMON KÖNYVÉBEN

„Valami igen erőteljes dolog történik, amikor Isten egy gyermeke igyekszik többet megtudni Róla és az Ő Szeretett Fiáról. Ezeket az igazságokat sehol nem tanítják világosabban és hathatósabban, mint a Mormon könyvében. [...]”

Drága testvéreim, bizonyágot teszek arról, hogy a Mormon könyve valóban Isten szava. Benne vannak a válaszok az élet legsürgetőbb kérdéseire.”

Russell M. Nelson: *A Mormon könyve: Milyen lenne nélküle az életetek?* *Liahóna*, 2017. nov. 61., 62.

ST. GEORGE JÓSÁGOS NÉPE

Úgy 12 éves lehettem, amikor láttam egy egyházi filmet, amelyben Lorenzo Snow elnök (1814–1901) a utah-i St. George-ban élő utolsó napi szentekért imádkozott, akiket éppen súlyos aszály sújtott.

„Uram! – imádkozott Snow elnök. – Áldd meg St. George jóságos népét!”

A „St. George jóságos népe” kifejezés nagyon megragadta fiatal képzeletemet. Mivel Chilében éltem, megpróbáltam elképzelni, miféle hithű szentekből állhat „St. George jóságos népe”. Találkozni akartam velük.

Több mint 30 év elteltével, 2005-ben a családommal elvittük a második fiunkat a utah-i Provóba, hogy csatlakozzon a Brigham Young Egyetemen tanuló bátyjához. Az érkezésünk utáni estén közöltem: „El akarok menni megnézni St. George jóságos népét.”

„Na de Apu! – tiltakozott a legidősebb fiam. – St. George messze van!”

„Figyelj – feleltem –, Apu fizette a repülőjegyeket. Apu fizeti a kaját. Apu fizeti a benzint. Apu egyetlen dolgot akar saját magának: meg szeretné ismerni St. George jóságos népét!”

„Oké” – egyezett bele a fiam, amikor rájött, hogy komolyan gondolom.

Másnap autóbá ülünk, és megtettük a több mint 400 kilométeres utat. Miután megérkeztünk St. George városába, elmentünk a templomi látogatóközpontba, és bejártuk Brigham Young elnök (1801–1877) téli otthonát is. Meglátogattuk a tabernákulumot, ahol felajánlották, hogy beszéljek egy percig a családomhoz ugyanarról a szószékről, ahonnan Snow elnök szól „St. George jóságos népéhez”. Szétnézünk a városban, figyeltük az embereket és ismerkedtünk velük. Átlagos, hithű utolsó napi szenteknek tünnek.

Boldog voltam, hogy leutaztunk oda. Amikor azonban visszatértünk Chilébe, rájöttem valamire: korábban is láttam

én már „St. George jóságos népét”.

A munkámból és az egyházi elhívásaimból kifolyólag beutaztam Chilét. Calamában fiatal felnőtteket láttam, akik a parancsolatok betartására törekednek. La Serenában elkötelezett szülőket láttam, akik a gyermekeikkel együtt már korán megérkeznek az egyházi gyűlésekre. Antofagastában olyan utolsó napi szenteket láttam, akik naponta küzdenek azért, ami helyes. Vallenarban, Copiapóban, Calderában, Tocopillában és más városokban olyan egyháztagnokat láttam, akik térdre ereszkednek és imádkoznak, majd pedig haladnak előre akkor is, amikor nincs könnyű dolguk.

Amikor olyan hithű utolsó napi szenteket látok, akik engedelmeskednek és kitartanak – éljenek bárhol és szembesüljenek bármilyen kihívásokkal –, olyankor azt mondom magamban: „Ezek itt St. George jóságos népe.” ■ Claudio Gonzalez, Chile, Antofagasta

Amikor hithű utolsó napi szenteket látok – legyenek bárhol –, olyankor azt mondom magamnak: „Ezek itt St. George jóságos népe”

„IGAZÁBÓL ÉN IS AZ VAGYOK”

A lig ültem még le a buszon, amikor a másik oldalon ülő férfi áthajolt, és azt mondta: „Gyönyörű lelked van.”

Mondanom sem kell, meglepődtem. A lelkemmel kapcsolatban még soha nem kaptam bókot. Bizonytalan voltam, hogy mit válaszoljak, így csak annyit mondtam, hogy „Köszönöm.”

A férfi azt mondta, hogy ezt a vallási csoportjában kifejtett tevékenységének köszönhetően tudja ilyen biztosan. Hallgattam, ahogy tanácsokat ad arra vonatkozóan, hogy miként tartsam meg a lelkemet gyönyörűnek.

Ahogy a busz lassan megállt, mindketten felálltunk, hogy leszálljunk. Búcsúzóul még ezt mondta: „És vigyázz, nehogy hallgass azokra a mormonokra!”

Mintha egy pillanatra megállt volna az idő. Ez a férfi észrevett valami különlegeset rajtam, de fogalma sem volt arról, hogy ez pontosan a vallásom miatt volt.

Hogyan reagáljak? Őszintén szólva az első gondolatom az volt, hogy nem mondok semmit, és úgy csinállok, mintha nem hallottam volna. Aggódtam, hogy ha megmondom neki, hogy az egyház tagja vagyok, akkor rosszul vagy akár durván fog rá reagálni.

Aztán viszont eszembe jutott egy szentírás: „Mert nem szégyenlem a Krisztus evangéliomát; mert Istennek hatalma az minden hívőnek idvességére” (Rómabeliek 1:16). Rájöttem, hogy nem szégyellem az evangéliumot, és tudtam, hogy a lelkem nem lenne képes fényleni

Tudtam, hogy a lelkem nem lenne képes fényleni mások előtt, ha nem állok ki Isten tanújaként

mások előtt, ha nem állok Isten tanújaként. Újonnan lelt elhatározással ránéztem, és ezt mondtam: „Igazából én is az vagyok.”

A férfi rám meredt, én pedig órá. Meglepetésemre elnevette magát, és azt mondta, hogy nem csatlakozhat az egyházhoz, mert túlságosan bolondul a kávéért. Én is nevettem, aztán

ment mindenki a maga útján.

Máig örülök az akkor meghozott döntésemnek. Tudom, hogy nehéz lehet az egyház tagjaként állni. Néha még akár rémisztő is! Amikor azonban kiállunk Isten mellett, a lelkünk világosságként ragyoghat a világnak. ■

Abby Thorne, USA, Utah

Kisebb-nagyobb megszakításokkal három éven keresztül jártam futni abba a parkolóba

BELEFUTOTTAM AZ EGYHÁZBA

Az egyik nap, amikor megfelelő helyet kerestem a futáshoz, úgy döntöttem, hogy kipróbálom a környéken lévő egyik egyházi épület parkolóját. Tetszett, mert meg volt világítva és le is volt aszfaltozva. Lemértem, hogy ha 10–15 alkalommal körbefutom az épületet, azzal letudom a mintegy 5 kilométeres távomat.

Kisebb-nagyobb megszakításokkal három éven keresztül jártam futni abba a parkolóba. Időnként másokat is láttam ott, mert előfordult, hogy olyankor futottam, amikor éppen istentisztelet vagy egyéb tevékenységek zajlottak.

Többször is az a benyomásom támadt, hogy beszélnem kellene valakivel arról az egyházzal, de fogalmam sem volt, hogyan csináljam. Az egyik este munkából tartottam hazafelé, amikor úgy döntöttem, hogy benézek

oda, hátha találok valakit. Amikor beléptem az épületbe, misszionáriusokat találtam ott, akik éppen végeztek a misszióelnökükkel folytatott beszélgetéssel. Bemutakoztam, aztán leültünk az előtérben. Ott tanítottak engem először az evangéliumról.

A következő pár hét során többször is találkoztam még a misszionáriusokkal. Amikor elmentem úrvacsorai gyűlésre, az egyházközség tagjai szeretettel, elfogadóan, barátságosan és bátorítóan fordultak felém. Amint a tanultakon gondolkodtam, rájöttem, hogy az egyház iránti kíváncsiságomból időközben a megkereszeltelésről szóló döntés meghozatalának szüksége lett. Úgy éreztem, hogy a Lélek arra készítet, hogy megtegyem, amit Mennyei Atyám vár tőlem, ám én továbbra is küzdöttem a döntéssel. Végül 2001 novemberében, 36 éves koromban megkeresztelkedtem.

Annak idején semmiségnek tűnt a döntésem, miszerint az egyházi parkolóban fogok futni. Mégis ez vezetett a legnagyobb áldásaimhoz: találkozásomhoz csodálatos feleségemmel, Jenneferrel, valamint ahhoz, hogy az időre és az örökkévalóságra egymáshoz pecsételtek bennünket a Kaliforniai San Diego templomban.

Úgyhogy ha véletlenül megláttok valakit, amint a gyülekezeti házatok parkolójában edz, mutatkozzatok be neki! Soha nem tudhatjátok – lehet, hogy hamarosan az egyházközségetek legújabb tagja lesz belőle! ■

Daniel R. Thompson, USA, Kalifornia

HALLANI SEM AKARTAM EZT A TANÁCSOT

Miután a férjemmel úgy döntöttünk, hogy elindítjuk a saját vállalkozásunkat, az első három év nehéz volt. Nem sikerült nyereségessé válnunk, és egyre növekedtek a tartozásaink. Keményen dolgoztunk, de mindenféle lehetetlen gond életünk legnehezebb időszakává tette ezeket az éveket.

A helyzet még rosszabb lett, amikor az anyósom karácsony másnapján elhunyt, alig egy héttel később – szilveszterkor – pedig én lettem súlyos beteg. Akkoriban teljesen le voltunk égve, már kocsink sem volt – és ami a legrosszabb, hogy érvényes egészségbiztosításunk sem.

Végül a rák egy olyan agresszív fajtáját diagnosztizáltak nálam, amely már legkevesebb öt éve növekedett bennem. A helyzet súlyos volt, és azonnali műtétre volt szükség. Fogytán volt az időm, és nem volt pénzünk arra a költséges egészségügyi ellátásra, amelyre szükségem lett volna.

A férjem és én leültünk a püspökünkkel, és segítséget kértünk. Elmagyaráztuk, hogy ez szó szerint élet-halál kérdése. A püspök aggodalmát fejezte ki, de azt mondta, arra érez késztetést, hogy várjon még egy kicsit, mielőtt segítséget nyújtana, hátha nyílik számunkra valamilyen más megoldás. Biztosított arról, hogy ha elegendő hittel rendelkezünk, az Úr lehetőséget fog biztosítani számomra, hogy megkapjam a szükséges segítséget.

A püspök válaszában először feldühödtem és megsértődtem. Úgy éreztem, hogy ő is és az Úr is magamra hagyott engem. De volt bizonyosság az evangéliumról, és hittem abban, hogy a püspökünket Isten hívta el. Szívfájdalmam ellenére azért

imádkoztam, hogy Mennyei Atya segítsen nekem továbbra is szeretni, tisztelni és támogatni a püspökömet. Amikor ezért imádkoztam, azt a megnyugtató érzést kaptam, hogy az Úr valamilyen módon segíteni fog nekem.

A férjemmel együtt hittel haladtunk előre, rajtam elvégezték a szükséges orvosi vizsgálatokat, és annak ellenére beütemezték a műtétet, hogy még nem volt rá pénzünk. Egy nappal a műtétem előtt sikerült jó áron eladni a vállalkozásunkat, ami lehetővé tette, hogy kifizessük az összes egészségügyi számlámat.

Most már világos volt, hogy a püspököm miért habozott segíteni. Sugalmazásra cselekedett, hogy értékes lelki élményben lehessen részem. Ez az élmény megtanított arra, hogy akkor is bízzak a Szabadítóban, amikor az ösvény kétségbeejtőnek és ijesztőnek tűnik. Hálás vagyok a püspökömtől kapott tanácsért, amelyet hallani sem akartam. Tudom, hogy Isten a csodák Istene, és hogy soha nem hagy minket magunkra. ■

Név a szerkesztőségben, Brazília, Porto Alegre

Fogytán volt az időm, és nem volt pénzünk arra a költséges egészségügyi ellátásra, amelyre szükségem lett volna

Három újkori úttörő utazás

Írta: Sarah Keenan

A mikor a misszióm alatt az ausztráliai Melbourne-ben szolgáltam, egy külföldi hallgatókból álló egyházközséghez tartoztam. Amikor a vasárnapi iskolán a mormon úttörőkről tanultak, azon tűnődtem, hogy ez vajon mennyire fogja majd érdekelni őket – szinte mindannyian új megtértek voltak, és egyiküknek sem volt olyan őse, aki keresztülgyalogolt volna az észak-amerikai síkságokon.

Meglepő módon a külföldi hallgatók közül sokakat magukkal ragadtak a megosztott történetek. Néhányan megemlégették, hogy személyesen is mennyire bele tudják élni magukat a korai szentek helyzetébe: mint a pionírok, úgy ezek a külföldi diákok is új megtértek voltak, és áldozatokat hoztak azért, hogy jelen lehessen az egyház ott, ahol éltek. Néhányuk esetében az egyház korlátozottan vagy egyáltalán nem volt jelen a hazájukban. Újkori úttörők voltak ők, akik új vallási örökséget kovácsoltak a jövő nemzedékei számára.

Íme három élmény olyan megtértek részéről, akik ezen újkori pionírok sorait gyarapították.

ÚJ MÓDOKON FEJEZEM KI TISZTELETEMET A CSALÁDOM IRÁNT

Csan Nami, Taojüan, Tajvan

A családtagjaim buddhisták, ahogy a tajvani rokonaim zöme is. Emlékszem, fiatalkoromban a kínai újév és más ünnepek alkalmából segitettem előkészíteni az ősöknek és a különféle isteneknek bemutatandó áldozatot. Ez családi hagyomány volt nálunk, egyúttal pedig az ősainkről való megemlékezés egyik módja, amely békességet és jólétet volt hivatott eredményezni a családom számára.

Amikor néhány rokonom csatlakozott egy felekezeten kívüli keresztény

Három fiatal felnőtt osztja meg a történetét arról, hogy miként csatlakozott az egyházhoz és hozta létre a hit örökségét maga és a családja számára.

gyülekezethez, ez eleinte nem volt hatással a családomra. Azonban a csingming ünnepe során, amikor mindenki az őseihez imádkozik és füstölőt éget a sírjuknál, keresztény rokonaim megtagadták, hogy részt vegyenek ebben. Azt mondták, hogy elkötelezettek a tízparancsolat, azon belül pedig a „Ne legyenek néked idegen isteneid én előttem” (2 Mózés 20:3) parancsolatának

követése iránt. A családomban korábban nem kerültek szóba eltérő vallási meggyőződések, de attól fogva a kereszténység a hagyományok lerombolását képviselte a szemükben, és így rossz fényben tűnt fel számukra.

Amikor elkezdtem az egyetemi tanulmányaimat, találok az utcán néhány mormon misszionáriussal. Rendes esetben nem érdekelt volna a mondanivalójuk, de ért néhány élmény, amelyek felkészítettek az üzenetük meghallgatására. A találkozásunk során beleegyeztem abba, hogy imádkozni fogok, és olvasom a Mormon könyvét. Elkezdett kialakulni a személyes bizonyosságom arról, amit tanítottak. A szüleimnek azonban, a kereszténység ellen táplált érzéseik miatt, nem akartam elmondani, hogy szeretnék megkeresztelkedni. Sok hónap eltelt azután, hogy először találok a misszionáriusokkal, mire végül szóltam

a szüleimnek, hogy meg szeretnék keresztelkedni, és missziót kívánok szolgálni. Ez felkavarta őket, de én tudtam, hogy helyesen döntöttem.

Nincsenek mormon pionír őseim, mégis úgy érzem, értem az áldozatukat. Nehéz feladni bizonyos hagyományokat, és szembesülni a családtagok ellenkezésével. Már öt éve annak, hogy csatlakoztam az egyházhoz – azóta missziót is szolgáltam –, de a családom még mindig nem támogatja maradéktalanul a döntésemet, viszont eljutottak odáig, hogy elfogadják azt. Az egyházzal való csatlakozásom lehetővé tette, hogy új módokon fejezzem ki tiszteletem a családom iránt: a családtörténeti munka és az őseim felkutatása révén. A Jézus Krisztusról és az Ő engeszteléséről meglévő bizonyosságom segítenek a családom és köztem esetleg felmerülő ellentétek feloldásában.

ÖRÖMET LELNI AZ EVANGÉLIUMBAN

Harry Guan, USA, Utah

Kínában nőttem fel, és kereszténynek tartottam magam, annak ellenére, hogy ténylegesen nem jártam templomba. Érdekelt Isten és Jézus Krisztus, és úgy véltem, hogy a keresztény tanok nagyon megnyugtatóak.

Miután az Amerikai Egyesült Államokba mentem egyetemre, elkezdtem

járni egy felekezeten kívüli keresztény gyülekezetbe. Néhány hónappal később a Brigham Young Egyetemet fontolgató barátaim megemlézték Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházát. A keresztény gyülekezetemben megkérdeztem néhány diákot az utolsó napi szentekről, és meglepődtem, hogy milyen hevesen óvnak a „mormonoktól”. Eleinte meg is fogadtam a tanácsukat, amikor viszont úgy egy héttel később a közösségi médiát lapozgattam, belefutottam Jeffrey R. Holland elder, a Tizenkét Apostol Kvóruma tagjának egyik beszédébe. Megemléztette a beszédében, hogy az egyház tagjainak tisztelettel kell viszonyulniuk más vallásokhoz (lásd [“Faith, Family, and Religious Freedom,”](https://www.lds.org/prophets-and-apostles) [lds.org/prophets-and-apostles](https://www.lds.org/prophets-and-apostles)). Miközben Holland eldert hallgattam, éreztem azt, amiről ma már tudom, hogy a Lélek volt. Úgy döntöttem, hogy többet kell tudnom az egyházzól.

Végül elmentem hát istentiszteletre, és később találkoztam a misszionáriusokkal. Megérintettek a tanításaik, különösképpen a szabadítás terve. A szüleim nem repeszték az

örömtől, amikor úgy döntöttem, hogy megkeresztelkedtem, de elfogadták, hogy elég idős vagyok az önálló döntésekhez. Amikor a nagyszüleim néhány hónappal később meglátogattak Amerikában, tanítottam őket az evangéliumról. Mindketten úgy döntöttek, hogy megkeresztelkednek.

Az evangélium rengeteg örömet adott nekem, és azt is eredményezte, hogy megismertem a leendő feleségemet. Megér minden áldozatot, amelyet eddig kellett vagy a jövőben kell meghoznom.

UTAT TÖRNI A JÖVŐ NEMZEDÉKEI SZÁMÁRA

Brooke Kinikini, USA, Hawaii

15 éves voltam, amikor csatlakoztam az egyházhoz, bár már gyerekkorom óta jártam egy másik egyházba, és építettem a biztonyságomat. Habár a családomból én lettem egyedül az

egyházunk tagja, hithű barátaim szeretettel és példamutatással terelgettek.

A régi pionírokkal ellentétben nekem soha nem kellett kézikocsi-val keresztülvándorognom a fagyott síkságokon. Sőt, tulajdonképpen nem is szembesültem túl sok nehézséggel, amikor csatlakoztam az egyházhoz. Persze, elveszítettem néhány barátot, és egyedül kellett istentiszteletre járnom, ahogy ifjúsági hitoktatásra is. Amikor azonban arra gondolok, hogy ez milyen hatással volt idáig a családomra, akkor tudom, hogy ez volt az egyik legjobb döntésem. Az a döntésem, hogy megkeresztelkedem, hogy templomi pecsételésben lesz részem, és hogy hű maradok a szövetségeimhez, az események olyan sorát indította el, amely a három gyönyörű gyermekem és a jövő nemzedékeinek sorsára is örökkévalóan építő hatással lesz.

Úttörőnek lenni azt jelenti, hogy utat törünk másoknak. Szeretem azt hinni, hogy a számos áldás egyike, melyet azért kaptam, mert az egyház hithű tagjaként élek, az, hogy segíthetek másokat Krisztushoz hozni. Egy látszólag apró esemény – például egy 15 éves lány keresztelkedése Mauin, vagy egy 14 éves fiú alázatos imája a ligetben – képes megváltoztatni a múltbéli, jelenlegi és jövőbeli családok életét.

Korántsem csak a megtértek azok, akiket napjainkban úttörőknek nevezhetünk. Amikor arra törekszünk, hogy a hithűség maradandó örökségét hagyjuk a jövő nemzedékeire, akkor mindannyian úttörökké válhatunk. ■

A szerző az Amerikai Egyesült Államokban, Utah államban él.

TARTSUNK IGÉNYT PIONÍR ÖRÖKSÉ- GÜNKRE!

„Szeretem és tisztelem az egyház azon korai úttörőinek hitét és bátorságát. Saját őseim akkor egy óceányi távolságra éltek tőlük. [...] Egyikük sem tette meg a hosszú utat a síkságokon keresztül. Az egyház tagjaként azonban hálával és büszkén tekintem sajátomnak is ezen úttörő örökséget.

Ugyanazon örömmel tekintem sajátomnak az összes nemzetben ma élő újkori egyházi úttörők örökségét is, akiknek saját, állhatatosságról, hitről és önfeláldozásról szóló történetei dicsőséges, új verseket adnak hozzá Isten királyságának nagyszerű utolsó napi himnuszához.”

Vö. Dieter F. Uchtdorf elder, a Tizenkét Apostol Kvórumából: *Atyánk hite. Liahóna*, 2008. máj. 70.

Megszakadt a kapcsolat? Próbálj meg lassítani!

Írta: **Charlotte Larcabal**

Egyházi folyóiratok

Ha a hosszú sorokban való várakozás a személyes rémálmaid listáján valahol egy magasságban van a pókokkal és a kígyókkal, akkor nem vagy egyedül.

Legyen szó sorban állásról, dugóban való ücsörgésről vagy buszmegállóban történő ácsorgásról – gyűlölünk várakozni.

Szerencsénkre a várakozási idő fogalma egyre inkább tényleg csak rémálom marad: rettegett lehetőség, de ritka valóság. A nulla várakozási idő korában élünk. A technika mindent annyira felgyorsít, hogy rövidebb ideig tudunk bármire is odafigyelni, mint egy aranyhal (igen, tényleg).¹ Amikor mégis úgy adódik, hogy várakozni kell, megpróbáljuk kitölteni valamivel az időt – általában előveszünk egy mobileszközt.

Önmagában semmi rossz nincs a technikával vagy a hatékonysággal, de előfordulhat, hogy a gyors tempó és a figyelem folyamatos elterelése valami fontostól foszt meg bennünket.

Nem csak egy csattanós szentírásvers

Nemrégiben úgy éreztem, hogy lelkileg sodródok. Nem értettem.

Jártam istentiszteletre, elhadartam az imáimat, bele-belepillantottam a szentírásaimba. Időnként éreztem lelki késztetéseket is, de összességében úgy éreztem, hogy megszakadt a kapcsolat.

Amikor beszámoltam erről Mennyei Atyának egy aggodalmas imában, a következő szavak férkőztek a gondolataim közé: „Csendesedjete és ismerjétek el, hogy én vagyok az Isten!” (Zsoltárok 46:11).

Olyan volt, mintha kiemelve, aláhúzva és vastag szedéssel virított volna benne ez a szó: *csendesedjete*.

Lehet ugyan, hogy megtettem minden helyes dolgot, de sietve és kevés odafigyeléssel. Elkezdtem szétszórtan élni az evangélium szerinti életet.

Semmiféle vallási szokás sem teremtheti meg bennem a mély lelki kapcsolatot, ha a saját részvételem az egészben felületes és szétszórt. Ez nem csak egy csattanós szentírásvers volt. Ahhoz, hogy megismerjem Istent, és kapcsolatot teremtsék azzal az isteni, átható tudással, amely után sóvárogtam, le kellett lassítanom, és el kellett csendesednem.

Nem volt könnyű megfogadni ezt a késztetést. Viszont mindent megváltoztatott.

„Imádok várakozni!” – mondta... soha, senki. Pedig talán mondhatnák.

Lassan járj, tovább érsz

Nefi azt tanítja, hogy „aki *szorgalmasan keres*, az talál; és a Szentlélek hatalma által Isten rejtelsei *feltáru*lnak neki” (1 Nefi 10:19; kiemelés hozzáadva).

Bontsuk szét: Isten rejtelseinek megismeréséhez *szorgalmas keresés* kell. Ez következetes és tudatos cselekvés, nem pedig egyszeri guglizás. Aztán, a rejtelmek nemcsak úgy kikapattannak, hanem fokozatosan *feltáru*lnak. Ehhez a folyamathoz idő kell. Ez az idő pedig döntő fontosságú! Az az idő, amelyet elmélkedésre és keresésre fordítunk, ad nekünk *időt* ahhoz, hogy

kapcsolatot teremtsünk a Lélekkel, akiknek a hatalma által jönnek a válaszok.

David O. McKay elnök (1873–1970) kijelentette, hogy az elmélkedés – „valamely vallásos témáról való mély, huzamosabb ideig tartó gondolkodás...” – „az egyik... legszentebb ajtó, amelyen keresztül az Úr jelenlétébe juthatunk.”² Ha lelassítunk, kinyithatjuk a kinyilatkoztatás ajtaját.

Felülemelkedhetünk a világ elterjedt elképzelésein, és hozzákapcsolódhatunk az istenihez. *Szükségünk van* arra az ajtóra. Le kell lassítanunk!

Erőfeszítést igényel

Az én esetemben a lassítás azt jelentette, hogy letérdeltem és fennhangon mondtam az imáimat. A tiszteletteljes testtartás és a kimondott

szavaim segítettek jobban összpontosítani. A lassítás azt jelentette, hogy a nyomtatott szentírásokat tanulmányoztam, és ténylegesen papírra jegyzeteltem. Több erőfeszítést és több időt igényel, és ez a többlet jó módja annak, hogy „felébredjéltek és felsekent[s]létek a képességeiteket”, lehetővé téve ezzel a Lélek és az igazság iránti vágy számára, hogy „dolgozzon bennetek”, a bizonyság magva pedig ezáltal „gyökeret ver, és felnő és gyümölcsöt hoz” (Alma 32:27, 37).

Néhány billentyű leütésével szinte bármilyen tudnivalót megtalálhatunk, de a lelki megértéshez és megtéréshez *idő* és szorgalmas *erőfeszítés* kell. Nem az a lényeg, hogy *hogyan* lassítasz le és szentelsz erőfeszítést az evangéliumnak, hanem az, hogy *medd!* Amikor szánkba rágják a tudást, azzal nagyrészt kizárjuk személyes részvételünket a saját tanulásunkban. Kizárjuk annak esélyét, hogy kapcsolatot teremtsünk a Lélekkel.

Természetesen örömmel fogadjuk a napi feladatainkat megkönnyítő, az időnk hatékonyabb felhasználását lehetővé tevő technikai vívmányokat. Azt azonban nem engedhetjük meg magunknak, hogy a vele oly gyakran együtt járó szétszórt életvitelt és sekélyes gondolkodást is magunkévá tegyük. Ahelyett, hogy irtóznánk a várakozástól, fogadjuk el úgy, mint lehetőséget a lassításra, az elmélkedésre és a Lélekkel fennálló kapcsolatunk elmélyítésére. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Leon Watson, “Humans Have Shorter Attention Span Than Goldfish, Thanks to Smartphones,” *The Telegraph*, May 15, 2015, telegraph.co.uk.
2. Vö. *Az egyház elnökeinek tanításai: David O. McKay* (2011). 35.

Megbirkózni a nehéz kérdésekkel:

3 TANTÉTEL, AMELY SEGÍTSÉGET NYÚJTHAT

Lássuk, miként kereshetsz válaszokat úgy, hogy az a hitedet erősítse.

Felmerült már benned valaha az evangéliummal vagy az egyházzal kapcsolatos kérdés? Aggódtál már valaha amiatt, hogy a kérdésed esetleg elégtelen hitről vagy gyenge bizonyosságról tanúskodik?

A kérdések a halandóságban tett utazásod természetes és szükséges részét képezik. Nagyobb

bölcsességhez és hithez vezethetnek téged. Azonban a hozzáállásod, az indíttatásod, valamint a válaszok megtalálására alkalmazott folyamat mind hatással lesznek a végeredményre.

Az ifjúsági hitoktatáson a következő három tanismereti tantételről fogsz tanulni, amelyek segíthetnek neked az örök igazságok megtalálásában.

1. Cselekedj hittel!

Amikor kérdésed van, úgy tudsz hittel cselekedni, ha azt választod, hogy bízol Istenben, és először Őhöz fordulsz válaszokért. Isten a válaszokat „sor[ról] sorra, előírás[ról] előírásra” (2 Nefi 28:30) adja. Fontos, hogy a kétségek idején támaszkodj a már meglévő bizonyosságodra.

„[V]onjátok először kétségbe a kételyeiteket, mielőtt kétségbe vonnátok a hiteteket!”¹

– Dieter F. Uchtdorf elder

„[K]apaszkodjatok erősen abba, amit már tudtok, és álljatok szilárdan, míg további tudást nem kaptok!”² – Jeffrey R. Holland elder

2. Vizsgáld meg evangéliumi szemszögből az egyes fogalmakat és kérdéseket!

Ha a kérdéseket a szabadítás tervének és a Szabadító tanításainak fényében veszed szemügyre, lassanként úgy tudsz majd tekinteni a dolgokra, ahogy Isten látja azokat. Ez segíteni fog abban, hogy a kérdéseid újbóli átgondolásakor az Úr igazságának, ne pedig a világnak a mércéjét alkalmazzd.

„Ha a horgonyunk az örökkévaló igazságba kapaszkodik, az... meg fogja adni számunkra azt a békességet, mely a Jézus Krisztusba vetett hitből, valamint abból a tudásból fakad, hogy az

örök élet felé vezető ösvényen vagyunk.”³

– Dallin H. Oaks elnök

„Ha bármi olyat vesztek észre a *saját* életetekben, ami elállja boldogságotoknak és az evangélium világosságának az útját, arra kérek titeket, hogy tekintsetek rá az evangélium látószögéből. Nézzétek azt az evangélium lencséjén át, és ne hagyjátok, hogy az élet apró és jelentéktelen dolgai elhomályosítsák számotokra a boldogság nagyszerű tervének örökkévaló képét.”⁴

– Gary E. Stevenson elder

3. Törekedj alaposabb megértésre Isten által kijelölt források révén!

Isten számos forrást biztosított az igazságkeresésedhez. Ezek közé tartozik a Szentlélek, a szentíráások, a családot, az egyházi vezetők, de akár még az egyházon kívüli olyan források is, amelyek erősítik a Jézus Krisztusba vetett hitedet. Miközben

válaszokat keresel, ügyelj arra, hogy különbséget tégy a megbízhatatlan források és az olyan megbízható források között, amelyek erősítik a hitedet és meghívják a Szentlelket az életedbe.

„Bőséges [haszon származik] az igazság

megértésének bővítésére, kiterjesztésére és növelésére tett erőfeszítéseitekből... Használjátok a szentírásokat és a próféták kijelentéseit tudásotok kiterjesztésére.”⁵

– Richard G. Scott elder (1928–2015)

„[F]olyamatosan keressük az igazságot minden jó könyvből és más építő forrásból. »Ha van bármi, ami erényes, szép, jónak mondott vagy dicséretre méltó, akkor törekszünk azokra a dolgokra [Hittételek 1:13].”⁶ – Dieter F. Uchtdorf elder

Próbáld ki te is!

A következő példák megmutatják, miként tudod ezt megtenni. Ne feledd, hogy ezek nem mindenre kiterjedő válaszok, csak néhány példa arra, hogy miként próbálhatja megválaszolni ezeket a kérdéseket saját maga számára egy fiatal férfi vagy fiatal

nő. Érdemes tovább folytatni a tanulmányozást és imádkozást azokban a témákban, amelyekkel kapcsolatban kérdéseid vannak, hogy válaszokat találj, és erősödjön a bizonyosságod.

Miért engedi egy szerető Mennyei Atya, hogy rossz dolgok történjenek?

Cselekedj hittel: Már éreztem Isten irántam való szeretetét, és tudom, hogy Ő létezik, még ha nem is értem, hogy miért engedi Isten a rossz dolgokat megtörténni.

Vizsgáld meg evangéliumi szemszögből az egyes fogalmakat és kérdéseket: Az önrendelkezés fontos része a szabadítás törvényének. Isten azért küldött minket a földre, hogy megpróbáltatásokat tapasztaljunk meg, döntéseket hozzunk, és hogy fizikai testet kapjunk. Azonban az, hogy az embereknek lehetősége van döntéseket hozni, egyúttal azt is jelenti, hogy néha helytelen döntéseket hoznak, és ezek hatással vannak mások életére. Azok a megpróbáltatások pedig, amelyek nem a rossz döntésekből fakadnak – például a természeti csapások, fogyatékoságok és

halál – lehetőséget teremthetnek számunkra, hogy megerősítsük a bizonyosságunkat, és bízunk Istenben.

Törekedj alaposabb megértésre Isten által kijelölt források révén: Mit mondanak a szentírások és az újkori próféták arról, hogy miért élünk át nehézségeket? „[G]yötrelmed és sanyargatásaid csak egy rövid pillanatnyiak; És aztán, ha jól kitarasz azokban, Isten fel fog magasztalni téged a magasban” (T&Sz 121:7–8). Jeffrey R. Holland elder a Tizenkét Apostol Kvórumából azt mondta, hogy „Isten soha nem hagy minket egyedül, vagy segítség nélkül, amikor kihívásokkal kell szembenéznünk.”⁷ Nem ismerem minden megpróbáltatásom okát, de hiszem, hogy Jézus Krisztus értem és mindenkiért elvégezte az engesztelést. A megpróbáltatásaim idején Őhozzá és Mennyei Atyához fordulhatok békességért, erőért és támogatásért (lásd Alma 7:11–12).

Honnan tudhatom, hogy a Szentlélek szól-e hozzám éppen?

Cselekedj hittel: Habár időnként nehezen tudom megmondani, hogy sugalmazásban van-e részem, mások bizonyágát hallgatva és a szentírásokat olvasva tudom, hogy a Lélek segíteni fog nekem a megértésben, ha továbbra is igyekszem meghallani a tanácsát.

Vizsgáld meg evangéliumi szemszögből az egyes fogalmakat és kérdéseket: Isten azért adja nekünk a Szentlélek ajándékát, hogy sugalmazást kaphassunk a helyes dolgok megtételéhez. Ha arra kapok késztetést, hogy jót tegyek, akkor biztos lehetek benne, hogy az a Lélektől jön, még ha a saját gondolatomnak tűnik is.

Törekedj alaposabb megértésre Isten által kijelölt források révén: A szentírások ezt tanítják: „Legyél alázatos; és az Úr, a te Istened kezénél fogva vezet majd téged, és választ ad néked az imáidra” (T&Sz 112:10). David A. Bednar elder a Tizenkét Apostol Kvórumából ezt tanította: „Az őszinte vágy és az érdemesség meghívja életünkbe a kinyilatkoztatás lelkét.”⁸ Ha megpróbálok alázatos lenni, és megtenni minden tőlem telhetőt, hogy érdemes maradjak a Lélek társaságára, akkor az Úr segíteni fog a válaszok felé terelni engem. Meg fog tanítani arra, hogy miként szól a Lélek kifejezetten énhozzám.

Következtetés

A kérdések nem a hit hiányát jelzik: gyakran éppen a növekvő bizonyág jelei. Amikor hittel cselekszel, evangéliumi szemszögből vizsgálod meg a fogalmakat és kérdéseket, valamint Isten által kijelölt források révén további megértésre törekszel, akkor a kérdéseidet illetően hasznos válaszokra, továbbá pedig Jézus Krisztusba vetett nagyobb hitre lehetsz. ■

JEGYZETEK

1. Dieter F. Uchtdorf: Jöjj, tarts velünk! *Liahóna*, 2013. nov. 23.
2. Jeffrey R. Holland: „Hiszek Uram!” *Liahóna*, 2013. máj. 94.
3. Dallin H. Oaks: Amilyen a szíve, olyan ő. (Egyházi Oktatási Szervezet, Esti beszélgetés fiatal felnőtteknek, 2013. febr. 8., LDS.org.)
4. Gary E. Stevenson: Lelki napfogyatkozás. *Liahóna*, 2017. nov. 44.
5. Richard G. Scott, “Acquiring Spiritual Knowledge,” Oct. 1993 general conference.
6. Dieter F. Uchtdorf: Mi az igazság? (Egyházi Oktatási Szervezet, Áhítat fiatal felnőtteknek, 2013. jan. 13., broadcasts.lds.org.)
7. Jeffrey R. Holland: Az angyalok szolgálata. *Liahóna*, 2008. nov. 30.
8. David A. Bednar: A kinyilatkoztatás lelke. *Liahóna*, 2011. máj. 87.

NÉZD MEG, HOGYAN MŰKÖDIK!

Nézd meg a Madison története című rövidfilmet, amelyben egy fiatal nő végigmegy ugyanezen a folyamaton, hogy választ találjon a saját kérdésére. Elérhető az [lds.org/go/71853](https://www.lds.org/go/71853) oldalon.

*Hogyan gondoskodhatnék
valakiról, akinek ilyen nehéz
természete van?*

AMIKOR NEHÉZ VOLT A **SZOLGÁLAT**

Írta: Lyka T. Valdez

Mind közül az egyik legnehezebb küzdelmem az volt, hogy legyőzzem a „nekem mindegy” hozzáállásomat. Ha nem végeztem szenvedélyesen a tennivalóimat, az emberekkel kifejezetten rideg és türelmetlen voltam.

Míndez megváltozott az egyik iskolai szünetben, amikor megkértek, hogy gondoskodjak a 76 éves nagyapámról. „Dadi” – ahogy mi hívtuk – szelütést szenvedett, amitől félig lebénult. Amikor a családom megkért, hogy két hónapig én gondoskodjak róla, el sem tudtam képzelni, hogyan fogom ezt megoldani!

Korán kellett kelnem, hogy előkészítsem a reggelijét, a fürdőjét és a gyógyszereit. Segítettem neki a napi mozgásban, ami sétát jelentett. Mivel nehezen mozgott, állandóan ott voltam mellette, még a fürdőszobában és a mellékhelyiségben is. 18 éves lányként ez volt a legnehezebb rész.

Ettől eltekintve is nehéz volt mellette lennem. Nem volt egyháztag, és tőlem eltérő elveket vallott. Megbánásokkal teli ember volt – mindig kiabált, soha nem mosolygott, és mindig azt hajtogatta, hogy „meg fogok halni!” A hozzáállása miatt nehéz volt jó kapcsolatot kialakítanunk egymással.

Először azon voltam, hogy amennyire csak lehet, megússzam a feladataimat, de ez nem működött. Akkor aztán elhatároztam, hogy változtatok a hozzáállásomon, és megteszek minden tőlem telhetőt.

Az új hozzáállással eltöltött első hét után öröm lett számomra Dadit szolgálni. Több lett a türelmem, és lassan megértettem a helyzetét. Ahogy szolgáltam őt, többé nem úgy gondoltam rá, mint teherre, hanem mint lehetőségre, hogy jól érezzük magunkat egymás társaságában.

Dadi is megváltozott. A zsémbes vénemberből mosolygós, kedves nagypapa lett. Még a fiataloknak szóló egyházi tábori énekeket is megkedvelte!

Az egyik este zajt hallottam a szobájából, úgyhogy benéztem hozzá, hogy lássam, mi történik. Akkor először imádkozott. Ez a változás mindennap erősíti a lelkiségemet.

Azóta visszatértem a főiskolára, de kéthetente meg szoktam látogatni Dadit a családommal. Olyankor együtt eszünk, és énekelünk neki. Az egészsége tovább romlott, így a legerőteljesebb segítség, amelyet nyújthatok, az érte mondott imáim.

Hálás vagyok a lehetőségért, hogy gondozhattam Dadit, mert ez segített felismer-nem, hogy mit tudok nyújtani. A szeretet igen erőteljes dolog – az én szívemet éppúgy meglágyította, mint Dadiét. Megtanultam az áldozat és az együttérzés jelentését. A jószívűség valóban fényt hoz minden szívbe! ■

A szerző a Fülöp-szigeteken, Santiagóban él.

SZOLGÁLNI A CSALÁDOTOKAT

„Kezdjétek el a szolgálatot a saját otthonotokban, a saját családok körében! Ezek azok a kapcsolatok, amelyek örökkévalóak lehetnek. Még akkor is, ha a családi helyzetek nem éppen tökéletes – talán különösen akkor –, módot találhatok a szolgálatra, a felemelésre és a megerősítésre. Kezdjétek ott, ahol éppen tartotok; szeressétek őket úgy, ahogy vannak; és készüljétek fel arra a családra, melyet a jövőben szeretnétek.”

Bonnie L. Oscarson, a Fiatal Nők általános elnöke: A szemünk előtt lévő szükségletek. *Liahóna*, 2017. nov. 27.

1. HASZNÁLD A SZENTÍRÁSOKAT ÉS AZ ÚJKORI PRÓFÉTÁK TANÍTÁSAIT (LÁSD T&SZ 52:9). Ez lesz a beszéded magva. Hiszen végül is ez az egyik fő oka annak, hogy istentiszteleten vagyunk: hogy Jézus Krisztus evangéliumát tanítsuk és tanuljunk. A téma tanulmányozásában segíthet neked a Szentíráskalauz (scriptures.lds.org) és az általános konferenciai beszédek (témák szerint kereshetsz a gc.lds.org oldalon). Győződj meg róla, hogy érted azokat a szentírásokat és idézeteket, amelyeket a beszédedben használni szeretnél. Ha segítségre van szükséged, kérd meg a szüleidet vagy az egyházi vezetőidet.

2. HÍVD MEG A LEKET! Mindig jó ötlet a beszéd előtt imádkozni és felkészülni, hogy veled lehessen a Lélek, miközben beszélsz. A Lélek nemcsak megnyugtatja az idegeidet, hanem az igazságról is bizonyosságot tesz (lásd T&SZ 42:14). Hívd meg a Lelket az úrvacsorai gyűlésre azzal, hogy bizonyosságot teszel arról, ami a meggyőződésed szerint igaz.

3. IDÉZZ FEL EGY SZEMÉLYES TÖRTÉNET! Az egyik legjobb út ahhoz, hogy kapcsolatot teremts másokkal, a történeteken keresztül vezet. Szívesen hallgatjuk mások élményeit és beszámolóit a saját életükről. Úgyhogy idézz fel egy vicces, különleges vagy éppen kihívást jelentő élményt, amelyben részed volt, és amely kapcsolódik a beszéded témájául megjelölt evangéliumi tantételhez. Mit tanultál abból az élményből? Miben segített neked? Az is nagyon jó, ha ezzel kezded a beszédedet, amikor esetleg nem jut eszedbe semmi, amivel indíthatnál.

4. GYAKOROLJ, GYAKOROLJ, GYAKOROLJ! Miután papírra vetted a beszédedet, érdemes lehet elgyakorolnod a hangos felolvasását, először egyedül, utána a családtagjaid vagy a barátaid előtt. Ezzel leellenőrizheted, hogy beleférsz-e a megadott időbe, és hogy vannak-e olyan részek, amelyek még nem eléggé érthetőek. Ha a püspököd beleegyezik, akár még az egyházi épületekben, fenn az emelvényen is elgyakorolhatod a beszédedet!

7

TANÁCS, ha BESZÉDET KELL MONDANOD

Hamarosan beszédet fogsz mondani az úrvacsorai gyűlésen? Próbáld ki ezeket a tanácsokat!

Írta: Sarah Hanson

Nem tudom, te hogy vagy veled, de amikor engem felkérnek, hogy mondjak beszédet az úrvacsorai gyűlésen, akkor nagyon ideges leszek – nem a beszéd megírása, hanem az *elmondása* okán. Mindig izgulok: „Mi lesz, ha túl unalmas leszek? Mi lesz, ha kihagyok valamit? Mi lesz, ha eltévesztetek egy szót?”

Éreztél már ilyet? (Remélhetőleg nem vagyok egyedül az ilyen gondolatokkal.) Ha igen, az még nem a világ vége! Nézd meg ezt a hét tanácsot, amelyek segíthetnek neked fejleszteni az előadói készségeidet, és magával ragadó beszédet mondani.

5. KERÜLD A „NEM IGAZÁN AKARTAM KIJÖNNI IDE” TÍPUSÚ KEZDŐMONDATOKAT.

Sok változata van ennek a kezdőmondatnak, de a legtöbb hallgató azonnal felismeri. Általában valahogy így szól: „Amikor a püspök megkérdezte, hogy mondanék-e beszédet, megpróbáltam kitalálni valamilyen kifogást, hogy ne kelljen beszélnem.” A legtöbb egyháztag persze átérzi, hogy nehéz lehet beszédet mondani, de amikor lényegében azt üzened, hogy „nem akarok itt lenni”, azzal azt is üzened, hogy „ne is figyeljetelek rám”. A legjobb teljes egészében elkerülni az ilyen kezdőmondatokat – állj lelkesen a témához!

6. BESZÉLJ ÉRTHETŐEN!

Nem szokatlan dolog, hogy valaki az idegesség miatt hadar vagy túl halkan beszél. Abszolút megértem! Ettől függetlenül fontos, hogy a beszéded elmondásakor érthetően beszélj, hogy a gyülekezet értse, amit mondasz. Figyelj oda és tudatosan lassíts, ejtsd érthetően a szavaidat, és beszélj megfelelő hangereővel (bizony, még ha mikrofon van előtted, akkor is lehet túl halk a beszéded). Az emberek hallani akarják a mondandódat!

7. GYAKRAN NÉZZ FEL A PAPIRÓBÓL!

A szemkontaktus nagyon fontos részét képezi a minőségi érintkezésnek. Azt mutatja, hogy őszintén a beszélgetésre figyelsz, és részt veszel benne. Persze nyilván nem kell a beszéd közben a hallgatóság minden tagjával szemkontaktust fenntartanod, de ha gyakran felpillantasz a terem hátsó vagy első része felé, sokkal érdekesebb beszélőnek fognak tartani. Kerüld el, hogy a tekinteted oda legyen szögezve a jegyzeteidhez! A hallgatóid a mosolyodat szeretnék látni, nem a fejed búbját.

Még e hét tanács birtokában is előfordulhat, hogy elrontasz egy szót, vagy meglátsz egy alvó embert a harmadik sorban. Akkor ettől te most rémes beszélő lennél? Hát persze, hogy nem!

Amikor egy kicsit kilépünk a kényelmi körünkből, teljesen rendjén van, ha idegesek vagyunk, vagy ha apróbb hibákat vétünk. Amíg megteszel minden tőled telhetőt, hogy meghívd a Lelket, addig nem számít, ha megbicsaklik a nyelved, vagy elfelejtesz elmondani valamit. Isten munkáját végzed, és segítesz az Ő gyermekeinek többet tudni az evangéliumról!

Ha arról tanítás és teszel bizonyosságot, amiben hiszel, akkor minden kiválóan fog alakulni. ■

A szerző az Amerikai Egyesült Államokban, Utah államban él.

Mit csinálunk a templomban?

A templom szent hely, ahol közelebb kerülhetünk Mennyei Atyánkhoz és Jézus Krisztushoz. A templomban fontos igazságokról tanulunk, papsági szertartásokban (szent ceremóniákban) veszünk részt, továbbá szövetségeket kötünk Isten-nel (szent ígéreteket teszünk Neki), ami arra készít fel, hogy visszatérjünk az Ő színe elé.

Saját magunkért és az őseinkért is részesülhetünk templomi szertartásokban. A fiatalok például kereszteleseken vehetnek részt az őseikért és másokért, akiknek életük során nem volt lehetőségük megfelelő felhatalmazás általi keresztségben részesülni. A felnőttek egyéb templomi szertartásokban is részt vehetnek, például felruházásban és pecsételéseken (ide tartozik a templomi házasságkötés is).

Keresztelkedés és konfirmálás az őseinkért

A keresztelkedés és a konfirmálás elengedhetetlen mindazon felelőségre vonható személyek szabadításához, akik valaha is a földön éltek (lásd János 3:5). Sokan azonban anélkül haltak meg, hogy alkalmuk lett volna hallani az evangéliumot, vagy részesülni e szertartásokban. Jézus Krisztus kegyelme és irgalma által mindenki számára elkészült az út ezen áldások elnyeréséhez. A templomokban az egyház azon tagjai, akik érdemessé váltak belépni oda, kereszteleseket végezhetnek azok javára, akik már elhunytak. Az evangéliumot a lélekvilágban is prédikálják (lásd T&S 138), és akik hallják, eldönthetik, hogy elfogadják-e azt, valamint az értük elvégzett szertartásokat.

HOGY KÉSZÜLSZ FEL?

Hogyan segít neked a keresztelési szövetségeid megtartása felkészülni a templomi szertartások elnyerésére?

.....

.....

.....

Mit kell még tenned azért, hogy felkészülten részesülj a templomi szertartásokban?

.....

.....

.....

Érvényes jelenleg a templomi ajánlásod? Ha nem rendelkezel ajánlással, megbeszélhetsz egy időpontot a püspököddel vagy gyülekezeti elnököddel.

.....

Ha többet szeretnél tudni arról, hogy milyen az, amikor első alkalommal látogatsz el a templomba, olvashatod az *„Inside Temples”* [A templomok falain belül] részt az lds.org/temples oldalon (angolul).

A TEMPLOM HITÜNK JELKÉPE

„Minden templom az Istenbe vetett hitünk jelképe, és a halál utáni életben való hitünk bizonyítéka. Az egyházban minden tevékenység, minden lecke, minden előrevivő lépés célja a templom. Minden erőfeszítésünk, hogy hirdessük az evangéliumot, tökéletesítsük a szenteket és megváltssuk a halottakat, a szent templomhoz vezet.”

Vö. Russell M. Nelson elnök: *Készüljetek fel a templom áldásaira!* *Liahóna*, 2010. okt. 41.

Felruházás

A *felruházás* fogalma valamiféle ajándékozás képzetével társul. A templomi felruházás Istentől adott ajándék, mely által Ő különleges áldásokkal lát el, például „hatalommal a magasságból” (T&Sz 95:8).

Amikor csatlakoztál az egyházhoz, két szertartásban részesültél: a keresztelés és a konfirmálás szertartásában. A templomi felruházás is két részből áll. Először az előkészítő szertartásban részesülsz, melynek során jelképesen és tapintatosan tisztára „mosnak”, és különleges áldásokat kapsz az isteni örökségedet és örökkévaló lehetőségeidet illetően. A szertartás második felében kapod meg a felruházásod fennmaradó részét, miközben további részleteket ismersz meg a szabadtér tervéről, beleértve a teremtetést, a földi rendeltetésünket, valamint Jézus Krisztus küldetését és engesztelését.

A felruházás alatt ünnepélyes ígéreteket teszünk arra, hogy engedelmeskedni fogunk Istennek, követjük Jézus Krisztust, nemileg erkölcsösök leszünk, továbbá segíteni fogunk Isten királyságának felépítésében. Ha megtartjuk szövetségeinket, akkor az az ígéret adatott számunkra, hogy elnyerjük Isten összes örökkévaló áldását.

Pecsételések

A családok központi helyet foglalnak el Isten tervében, melyet a boldogságunkért készített. A családok örökre szóló egyesítése a templom mindent megkoronázó áldása, mely a papság pecsételési felhatalmazása által érhető el ott – ez ugyanaz a felhatalmazás, melyről Jézus az apostolainak beszélt (lásd Máté 16:19). A templomi pecsételés teszi lehetővé, hogy a férj és a feleség, a gyermekek és a szülők örökre együtt lehessenek a szövetségeik iránti hűség révén. ■

Tudtam, hogy szeretnem kellene a sabbatot, de nem tudtam, hogyan.

Írta: Alyssa Nielsen

A szentírások szerint a sabbatnap szent nap, örömteli és gyönyörűsége nap, a pihenés napja, az ünneplés napja.¹ Azonban néhány évvel ezelőtt, tizenéves korom vége felé, nyomorúságosnak találtam a vasárnapokat. Békesség helyett feszültséget éreztem. Öröm helyett szomorúságot. Remény helyett bűntudatot. Teljesen elárasztott egy szomorú vasárnapi hangulat.

Minden vasárnap reggel azzal indult, hogy miután kínosan sokáig rejtőztem a paplan alatt, végül kénytelen voltam elfogadni, hogy tényleg vasárnap van, és ünneplőbe kell öltözni. Az egyházban áttekinttem

SZOMORÚ

az eltelt hetet. Az úrvacsora alatt elkezdtem összeadogatni a kudarcaimat, de soha nem végeztem a felsorolással, mire az első beszélő belekezdett. Az istentisztelet fennmaradó idejét azzal töltöttem, hogy igyekeztem visszatartani a bűntudat könnyeit, amit az afeletti bánkódás is fokozott, amiért ilyen pocskul érzem magam istentiszteleten.

A délután nagyon hasonlóan telt. Bűntudatot éreztem a korábbi döntéseim miatt, feszült voltam a jövőbeni döntéseim miatt, és szomorú voltam az éppen fennálló körülményeim miatt. Mivel sem iskolai, sem iskolán kívüli tevékenységek nem vonták el a

figyelmemet, az időmet azzal tölthettem, hogy a romboló gondolatokon rágódom.

Miután meghallgattam, elolvastam, aztán újraolvastam Russell M. Nelson elnöknek a 2015. októberi általános konferencián elhangzott beszédét arról, hogy a sabbat gyönyörűség, békességért imádkoztam a sabbat napjára, és szeretetért maga a sabbat iránt, hogy az váltsa fel a mindenkori nyomorúságos érzéseimet.² Érkezett is válasz.

Összpontosíts Mennyei Atyára és Jézus Krisztusra!

Késztetést éreztem, hogy a figyelmemet a keserveimről a Mennyei

VASÁRNAS

Atyával és a Szabadítóval fennálló kapcsolatomra fordítsam. A kudarcaimon való elmélkedés helyett inkább arra szakítottam időt, hogy arról elmélkedjek, hogy mi az Ő szerepük az életemben.

Amikor rossz gondolataim támadtak, elismételtem saját magam számára azt, amit tudtam és hittem Istent és Jézus Krisztust illetően: Én Isten gyermeke vagyok. Ő szeret engem. Jézus Krisztus a fivérem, és Ő engesztelést hozott értem. Azt szeretnék, hogy boldog legyek, és visszatérjek Őhozzájuk. A szombat Istentől való ajándék.

Elkezdtem hitet gyakorolni ebben a bizonyosságban.

Tevékenyen fogadd az úrvacsorát!

A figyelmem átirányítása azt is eredményezte, hogy újragondoljam az úrvacsorához való hozzáállásomat. Sokáig arra használtam az úrvacsorát, hogy magamat büntessem. Csakhogy az nem erre szolgál. Az úrvacsora szent szertartás a szövetségünk megerősítésére. Lehetőség arra, hogy ismét tisztává váljunk Jézus Krisztus engesztelő hatalma által. Hittel és bűnbánó szívvel figyelve a szertartásra és a szövetségre, rájöttem, hogy az úrvacsora békességet kínál, amikor elfogadom a megbocsátás ajándékát, megtartom a szövetségemet,

és elnyerem az Úr lelkét (lásd T&S 20:77, 79).

Ahogy Krisztus engesztelésén gondolkodtam az úrvacsora alatt, egy újabb ajándékra ébredtem rá. Nemcsak hogy létezik számomra bűnbocsánat, hanem gyógyulásban is részem lehet, mert a Szabadító magára vette a fájdalmamat és a gyengeségeimet (lásd Alma 7:11–12). Az Ő engesztelésén és az úrvacsorán keresztül békességre és erőre lelhettem a szombat idején – és minden más napon is – a korábbi feszültség és szomorúság helyett.

És rá is leltem erre a békességre. A Szabadítómról mindig számíthatok – vasárnap vagy bármikor!

Gyakorolj türelmes hitet!

Nem csupán egy hétnapos folyamat volt, hogy minden rendbe jöjjön. Küszködés volt, és időbe telt. „Ha pedig, a mit nem látunk, azt reméljük, békességes tűréssel várjuk” (Rómabeliek 8:25). Tovább dolgoztam azon, hogy mire kell odafigyelnem, valamint azért imádkoztam, hogy megszeressem a szabbatot.

Idővel békességre és gyönyörűségeire leltem e szent napban, de itt nem állhattam meg, ha nem akartam visszacsúszni a szabati siralomvölgybe. Minden hét újabb szorgalmas odafigyelést igényel a Szabadítóra és a szabbat rendeltetésére, de tudom, hogy a békesség és öröm ígérete valóságos. ■

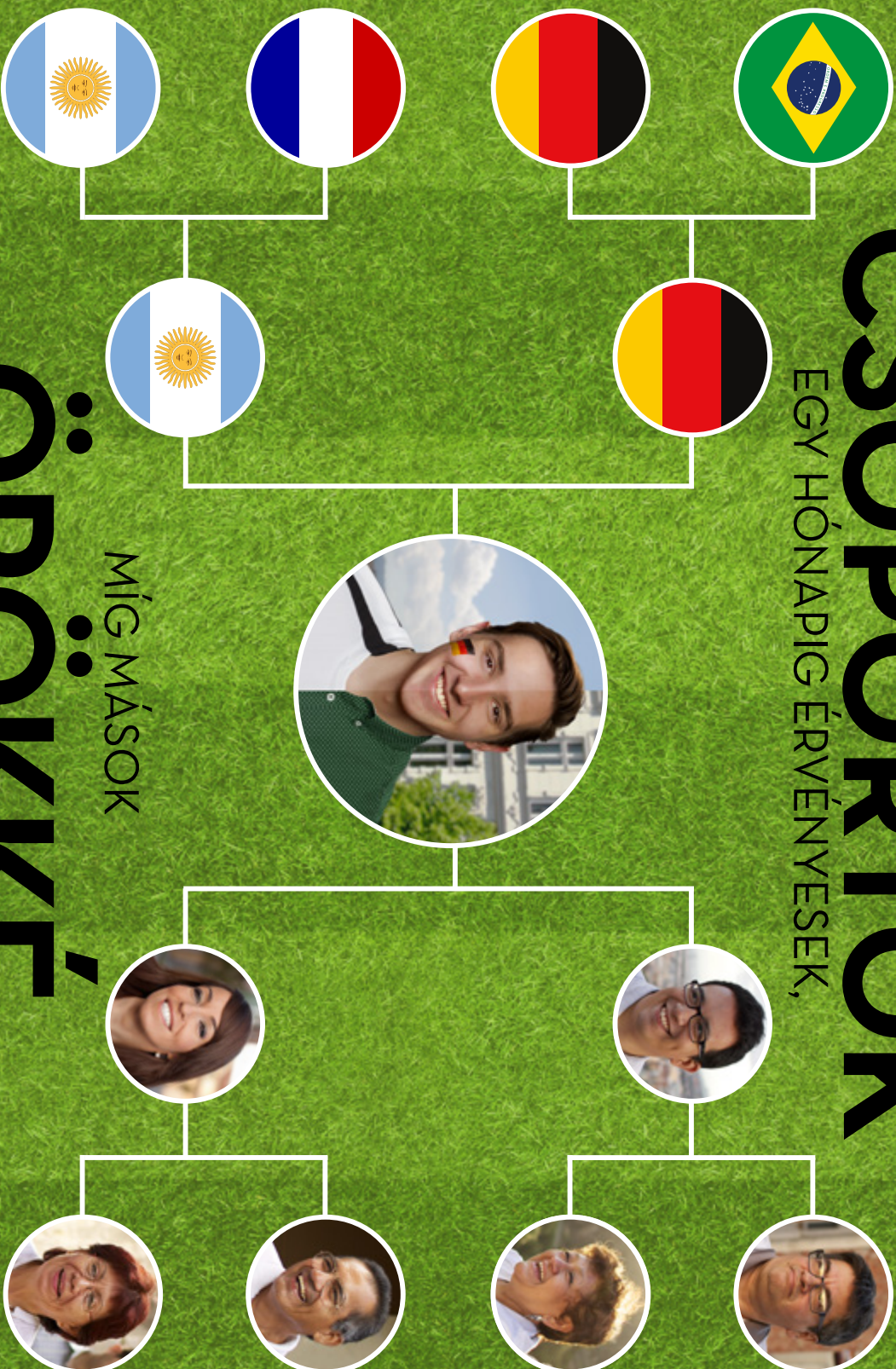
A szerző az Amerikai Egyesült Államokban, Utah államban él.

JEGYZETEK

1. Lásd 2 Mózes 20:11; 2 Mózes 31:15; 3 Mózes 23:32; Ésaías 58:13–14; Tan és szövetségek 59:13.
2. Lásd Russell M. Nelson: A Szabbat gyönyörűség. *Liahóna*, 2015. máj. 129–132.

EGYES CSOPORTOK

EGY HÓNAPIG ÉRVÉNYESEK,

MÍG MÁÁSOK

ÖRÖKKÉ

KITARTANAK.

Érdemessé válhatsz arra, hogy belépj a templomba

Írta: **Quentin L. Cook** elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Hő vágyunk az, hogy az egyház tagjai éljenek templomi ajánlásra érdemesen. Kérjük, ne tekintetek a templomra valami távoli és talán elérhetetlen célként! A püspökkel együttműködve a legtöbb egyháztag viszonylag rövid idő alatt eleget tud tenni minden igazlelkű feltételnek, ha elkötelezi magát az érdemesség mellett és teljesen megbánja a vétkeit. Az is hozzátartozik ehhez, hogy hajlandóak vagyunk megbocsátani magunknak, és nem úgy tekintünk a tökéletlenségeinkre és a bűneinkre, mint amelyek örökre visszatartanak minket a szent templomba történő belépés lehetőségétől.

Szabadítónk Isten minden gyermekéért vitte véghez engesztelését. Megváltó áldozata mindazok számára kielégíti az igazságosság követelményeit, akik valóban bűnbánatot tartanak. A szentírások gyönyörű nyelvezettel szólnak erről:

„[H]a bűneitek skarlátpirosak, hófehérek lesznek” [Ésaiás 1:18],

„és [azokról] többé meg nem emlékezem” [Jeremiás 31:34].

Biztosítunk benneteket arról, hogy az igazlelkű tantételek szerinti élet boldogságot, megelégedettséget és békességet fog hozni nektek és a családotoknak. Az egyháztagok – a felnőttek és a fiatalok is – saját maguk nyilatkoznak érdemességükről a

templomi ajánlás kérdéseinek megválaszolásakor. Alapvető követelmény az, hogy növeljük bizonyosságunkat az Atyaistenről; az Ő Fiáról, Jézus Krisztusról; valamint evangéliuma visszaállításáról; és megtapasztaljuk a Szentlélek szolgálattételét.

Szeretném, ha tudnátok, mennyire őszintén vágyunk arra, hogy mindenki megtegye a templomi érdemességhez szükséges változtatásokat. Imádságosan gondoljátok át, hol vagytok most az életben, keressétek a Lélek útmutatását, és beszéljete a püspökötökkel a templomi felkészülésekről! Thomas S. Monson elnök [1927–2018] azt mondta: „[N]incs fontosabb cél számotokra annál, mint azon munkálkodni, hogy érdemesek legyetek eljutni a templomba.”¹

Azért imádkozom, hogy mindannyian becsüljük meg a Szabadítót, és tegyünk meg minden ahhoz szükséges változtatást, hogy az Ő szent templomaiban lássuk magunkat. Ezt téve véghezvihetjük az Ő szent céljait, és felkészíthetjük magunkat, valamint családunkat minden olyan áldásra, melyet az Úr és az Ő egyháza ebben az életben és az örökkévalóságban kiáraszthat ránk. ■

Részletek egy 2016. áprilisi általános konferenciái beszédből.

JEGYZETEK

1. Thomas S. Monson: A szent templom – jelzőtűz a világnak. *Liahóna*, 2011. máj. 93.

A
utah-i Loganben
született 1940.
september 8-án.

1960 és 1962 között a
Brit Misszióban
szolgált, ahol az egyik
társa Jeffrey R. Holland
elder volt.

2007. október 6-án támogatták a
Tizenkét Apostol
Kvóruma
tagjaként.

A középiskolában
az állami
kosárlabda-
és
amerikaifutball-
bajnokságokon
is játszott.

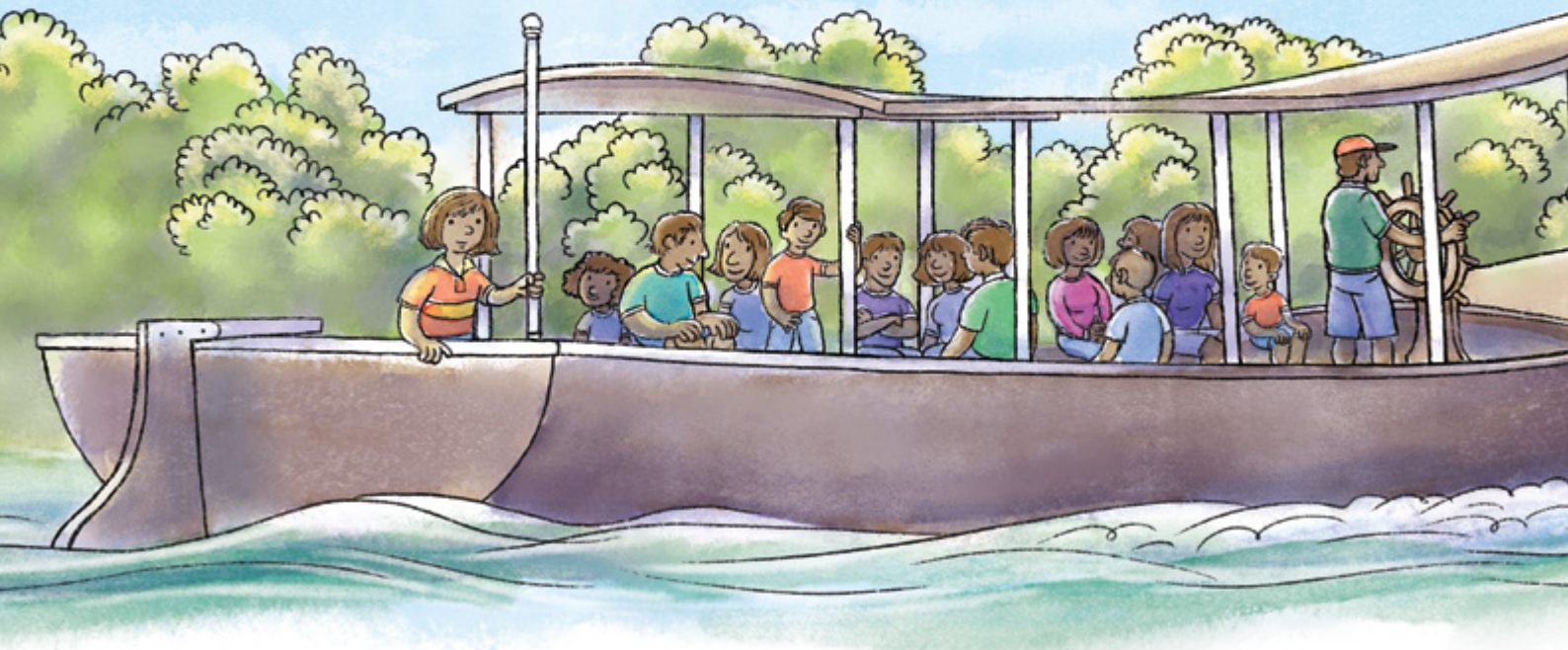
1962. november 30-án
vette feleségül
Mary Gaddie-t a
Utah-i Logan
templomban.

3 gyermeke és
11 unokája van.

Isabelle utazása

Írta: Jessica Larsen
Igaz történet alapján

Brazília, 1992

Isabelle hunyorogva nézte a vakítóan kék eget. Közel és távol egyetlen felhő sem látszott. Megnyalta kicserepesedett ajkát.

A szülei halkán beszélgettek Santiago elnökkel, a cövek elnökével. A hajómotor olyan hangos volt, hogy Isabelle nem hallotta őket, de azt tudta, hogy miről beszélgetnek. Elfogyott az ivóvíz.

Isabelle megpróbálta az utazásuk céljára terelni a gondolatait. A templomba indultak, hogy családként egymáshoz pecsételjék őket! Emlékezett rá, hogy a szülei már kicsi kora óta mennyit emlegették a gyönyörű São Paulo-i templomot. Eljutni oda már-már olyan volt, mint egy tündérmese. Isabelle családja ugyanis Manausban élt, az Amazonas esőerdőinek mélyén, a templom pedig több mint 3200 kilométerre volt tőlük.

Aztán Santiago elnök megtervezett egy hatnapos utazást a templomhoz. Több mint 100 egyháztag döntött úgy, hogy részt vesz rajta. „Áldozatot kell hozni érte – mondta neki *Mamãe*. – De az áldozathozatal áldásokat hoz.”

Az utazás eleinte izgalmas volt. Függetlenül aludtak a hajó fedélzetén, himnuszokat énekeltek és szentírásokat olvastak.

Aztán viszont elfogyott az ivóvíz, a folyó vize pedig túl koszos volt ahhoz, hogy abból igyanak.

Isabelle érezte, ahogy *Mamãe* megérinti a karját. „Santiago elnök mindannyiunkat összehívott – mondta a lányának. – Esőért fogunk imádkozni.”

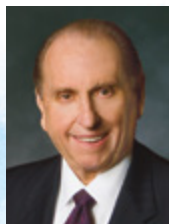
Isabelle is beállt a csoportba, és kezdetét vette az ima. Amikor vége lett, hideg fuvallat bizsergette meg Isabelle tarkóját. A korláthoz szaladt, és elállt a lélegzete. Szürke viharfelhők úsztak feléjük. Aztán hamarosan ömleni kezdett az eső! Isabelle kítátotta a száját, hogy a nyelvével felfogja az esőcseppeket.

„Hamar! – kiáltotta *Mamãe*. – Ragadjatok vödöröt, lábost – akármit!”

Isabelle egy lábost kapott a kezébe, és kitarotta az esőbe. Annyi vizet akart összegyűjteni, amennyit csak tudott. Mindenki együtt dolgozott; kacagtak és ünnepeltek. Hamarosan az egész egy óriási vizes bulira hasonlított! A vihar negyed órán át tartott. Ennyi éppen elég volt ahhoz, hogy mindannyian begyűjtsék a szükséges mennyiségű vizet. Ez egy csoda volt.

A hajó hamarosan partot ért, de még több mint 2400 kilométer volt előttük. Az út hátralevő részét mindenki

*Az út hosszúnak és veszélyesnek
ígérkezett, de megéri, hogy
eljusson a templomba.*

FELBECSÜLHETETLEN ÁLDÁSOK

„A templom áldásai felbecsülhetetlenek.”

Thomas S. Monson elnök (1927–2018): A templom áldásai.
Liahóna, 2015. máj. 93.

buszon tette meg, amely így napokon keresztül úttalan utakon zötykölődött. Egyszer olyan keményet huppant, hogy betört a szélvédője! Időnként forróságot árasztó, zsúfolt városokon utaztak keresztül. De itt legalább jobbak voltak az utak!

Mindig mindenki hálás volt, amikor végre megálltak enni egy-egy faluban vagy kisvárosban. Ilyenkor az útba eső kápolnáknak vagy egyháztagoknál étkeztek. Az első este olyan későn érkeztek meg, hogy Isabelle attól félt, senki nem fogja várni őket. „Ne aggódj! – mondta *Mamãe* fáradt mosollyal. – Nézd!”

A gyülekezeti elnök és egy sor egyháztag állt az úttesten. Egy zászlót tartottak, amelyen ez állt: „Az áldozathozatal áldásokat hoz.” Isabelle mosolygott. *Mamãe* jól mondta!

Háromnapos zötykölődést követően végre elérték São Paulo városát. Isabelle felállt az ülésre, hogy jobban kilásson, miközben a busz éppen kijött egy kanyarból. Hirtelen mindenki üdvívalgásban tört ki a buszon. „*O templo! O templo!*” A pálmafák sora felett odalátzott a templom magas, karcsú tornya. Napfény tűzött Morónira, az aranyozott angyalra.

Mindenki kimerült volt, de senki sem akart pihenni. Azt szerették volna, ha azonnal megtörténnek a pecsételések. Amikor Isabelle családjára került a pecsételés sora, a lány gondosan felöltötte a fehér ruhát. Ahogy belépett a pecsételőszobába, látta édesapja sugárzóan boldog arcát. *Mamãe* arcán örömkönnök gördültek végig.

Az utazásuk hosszú volt és nem is veszélytelen.

„De megérte az áldozatot” – gondolta Isabelle.

Mosolyogva foglalta el a helyét, hogy örökre a családjához pecsételjek. ■

*A szerző az Amerikai Egyesült Államokban,
Texasban él.*

2012-ben templom épült a Brazíliai Manausban, ahol Isabelle felnőtt. Addigra Isabelle és a többi gyermek már felnőtt, és saját családjuk lett. Közülük sokan eljöttek megnézni a gyönyörű új templomot, és felidézni a saját utazásukat.

Írta: Jenna Koford

Igaz történet alapján, magyar átdolgozás

„A földön van egy családom, Ők szeretnek engem”
(Gyermekek énekeskönyve, 98.)

„Andris! Megjött a busz!” – kiáltott Mami.
„Andris kirohant az ajtón. Visszaintegetett Maminak, Papinak és a húgának, Alizkának. Alizka még túl kicsi volt ahhoz, hogy iskolába járjon, így ő otthon maradt Mamival és Papival.

Andris szerette az iskolát. Szeretett a barátaival játszani a szünetekben. Szerette a tanító nénijét, Klári nénit.

A délelőtti nagyszünet után Klári néni azt mondta: „A jövő héten »szülők az iskolában« napot tartunk. Amikor eljön apu vagy anyu, hozzon magával valamit a munkahelyéről, amit megmutathat az osztálynak. Már alig várjuk, hogy meséljenek nekünk a munkájukról!”

Andris nem volt benne biztos, hogy olyan jó ötlet a „szülők az iskolában” nap.

Jó
nagyszülők

Andris elvörösödött. Semmit nem tudott a szüleiről. Anyára már nem igazán emlékezett. Még kicsi volt, amikor elutazott. Az apukáját pedig nem is ismerte.

Andris hallgatta, ahogy a többiek az anyukájukról és az apukájukról mesélnek. Tóni anyukája tűzoltó volt, Jázmin apukája pedig az állatkertben dolgozott. A gyerekek azt remélték, hogy behoz majd egy majmot vagy egy lajhárt!

„És a te szüleid?” – kérdezte Tóni Andristól.

Andris a földet bámulta és vállat vont. „A nagyszüleimmel élek.”

Andris nagyon szerette Mamit és Papit, de egyáltalán nem dolgoztak izgalmas munkahelyeken. Mami takarókat és babaruhákat árult. Papi ételt árult egy büféskocsiban. Andris nem volt benne biztos, hogy olyan jó ötlet a „szülők az iskolában” nap.

Aznap este Andris a Mormon könyve első fejezetét olvasta: „Én, Nefi, jó szülőktől születtem...” (1 Nefi 1:1).

„Én nem a szüleimmel élek – jutott Andris eszébe –, csak Mamival és Papival.”

Éppen akkor sétált be a szobájába egy bolyhos takarót ölelgetve Alizka. Andris elé tartotta, hogy megmutassa. „Mami varrta!”

„Igen, Mami varrta neked ezt a takarót.” Andris halványan elmosolyodott.

Eszébe jutott, hogy mennyi kedves dolgot tesz érte Mami: iskola előtt reggelit készít, segít a házi feladattal, játszik vele és Alizkával. Mami sokban hasonlított egy anyukára.

Aztán Andris Papira gondolt. Minden este mesét olvas neki. Ő is segít a házi feladattal. Biciklizni is megtanította Andrist. Papi sokban hasonlított egy apukára.

Andris mosolya szélesebb lett. Nagyon hálás volt Mamiért és Papiért. Még mindig izgult amiatt, hogy a nagyszüleit fogja elvinni magával az iskolába, de tudta, hogy minden rendben lesz. „Lehet, hogy nincsenek »jó szüleim« – gondolta magában –, viszont »jó nagyszüleim« vannak, és az nagyon különleges.”

A „szülők az iskolában” napon Andris Papi mellett ült a terem hátsó részében, és hallgatta a többiek szüleit. Tóni anyukája elhozta a tűzoltó-egyenruháját, és mindenki felpróbálhatta a sisakot. Jázmin apukája végül egy teknőst hozott az állatkertből.

„Te jössz, Andris” – szólta Klári néni.

Andris kiment Papival a táblához. Mély levegőt vett, és belevágott: „Az én Papim egy nagy teherautót vezet, amiben ételt szállít. Sok emberrel találkozik, és nagyon keményen dolgozik.”

Felnézett, és látta, hogy Papi mosolyog. Aztán Papi elmesélte, hogy milyen vezetni a teherautót. Ráadásul a munkahelyéről mindenkinek hozott egy kis nasit! Andris osztálytársai sok kérdést tettek fel Papinak a munkájával kapcsolatban.

Andris örült, hogy ott van vele Papi. Andris, Papi, Mami és Alizka egy családot alkottak – egy jó családot. ■
A szerző az Amerikai Egyesült Államokban, Utah-ban él.

Végre egy örökkévaló család

Írta: Jane McBride

Igaz történet alapján, magyar átdolgozás

„[A]mit megpecsételsz a földön, az pecsételve lesz a mennyben” (Hélmán 10:7).

Mit jelent az, hogy „A családok örökkévalók”? – kérdezte Mia. Lépett néhányat a bábujaival a társasjáték tábláján. Éppen a legjobb barátjánál, Zoénál társasoztak a nappaliban. A falon lógott egy kép, amelyre ez volt írva: „A családok örökkévalók”. Mia kedvtelve ízlelte a szavakat.

„Azt jelenti, hogy még akkor is egy család maradtok, miután meghalsz” – magyarázta Zoé. Lerakott egy kártyát, és lépett a bábujaival.

Mia körülnézett a szobában. Semmi különöset nem látott: kanapék, asztalok, párnák és egy tévé. Zoé otthonában mégis valahogy mást érzett, mint a sajátjukban. „Neked örökkévaló családod van?” – kérdezte Mia.

Zoé mosolyogva nézett fel a játékból. „Igen! Anyu és apu a templomban házasodtak össze. Így aztán mi örökre együtt lehetünk.”

„Ezért van olyan másféle érzés nálatok?” – kérdezte Mia.

Zoé zavartnak tűnt. „Másmilyen?”

Mia nem tudta, hogyan magyarázza el, hogy mit érez Zoé otthonában. Boldog és melegenítő érzés volt. De ez így elég furán hangzott volna. „Mindegy – mondta. – Játsszunk tovább.”

Aznap este Mia egyre csak Zoé örökkévaló családján gondolkodott. Tetszett neki az az érzés, ami Zoé otthonában fogta el. Mia családja egy másik országba készült költözni, és már csak pár nap volt hátra az indulásig. Azon töprengett, hogy vajon mit fog érezni az új otthonukban.

„Anyá, Zoé házában olyan boldog érzés van! – mondta Mia, miközben Anya betakargatta. – Szeretném a mi új házunkban is azt érezni.” Mia belegondolt, hogy milyen nagyon szereti Anyát, Apát és az öccseit. „Szeretném, ha a mi családunk is örökkévaló lenne.”

Anyá csendben hallgatta, majd azt mondta: „Én is szeretném.”

Másnap Anya felhívta Zoé anyukáját. Megtudta, hogy Zoé családja Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházába jár.

„És is szeretnék abba az egyházba járni” – mondta Mia a szüleinek csomagolás közben. Mostanra a házuk már majdnem üres volt.

„Zoé anyukája azt mondta, segít nekünk megkeresni, hogy hol van ilyen egyház ott, ahova megyünk” – mondta Apa, miközben egy újabb dobozt tekert körbe ragasztószalaggal.

Mia elmosolyodott, és izgatott remegést érzett a gyomrában. Talán az új házukban majd lehet olyan melegenítő és boldog érzés, mint Zoénál!

Miután beköltöztek az új otthonukba, Mia családja elkezdett járni az egyházba. Az emberek nagyon kedvesek voltak ott. Mindenki tegeződött, és testvérnek nevezték egymást. Mia és az öccsei elkezdtek járni az Elemibe. Nagyon szeretett énekelni és szentírásokat olvasni.

Hamarosan két fiatal nő jött el Mia házába. A nevük Justin nővér és Ramos nővér volt, és misszionáriusok voltak. Beszéltek Mia családjának Mennyei Atyáról, Jézusról és a Mormon könyvéről. Mia örömmel hallgatta, amit az evangéliumról tanítottak. Még az öccsei is csendben ültek és figyeltek!

Mia beszélt Justin nővérnek és Ramos nővérnek Zoé otthonáról. „Azt szeretném, hogy nekem is örökkévaló családom legyen, mint Zoénak.”

„Mennyei Atya azt szeretné, ha mindannyiunknak örökkévaló családja lenne – mondta Ramos nővér széles mosollyal. – Azt akarja, hogy boldogok legyünk.”

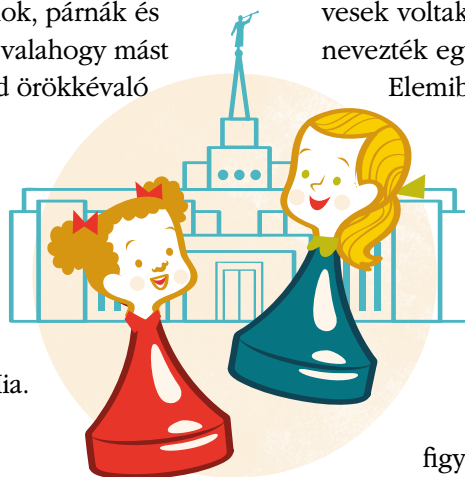
Mia családja hamarosan úgy döntött, hogy megkeresztelkedik.

Zoé és a családja pedig megtette a hosszú utat, hogy eljőjön a keresztelezésre. Egy évre rá megint eljöttek. Ezúttal azért, hogy ott legyenek, amikor Miát és a családját egymáshoz pecsételik a templomban!

A pecsételést követően Mia ott állt fehér ruhában a templom előtt a családjával. Mindenkinek fülig ért a szája. Mia melegséget és békességet érzett. „Most már örökkévaló család vagyunk!” – mondta boldogan.

„Úgy van – mondta Apa. – Örökkévaló család vagyunk.” ■

A szerző az Amerikai Egyesült Államokban, Coloradóban él.

Barát és misszionárius

Szia!

Juan Bautista
vagyok
Argentínából.

Úgy érem el,
hogy fényljen a
világosságom,
hogy megosztom
az evangéliumot.

Legjobb barátok

A legjobb barátom Facundo, akivel már ötéves korunk óta ismerjük egymást. Mindketten bolondulunk a fociért! Sok egyházi programra elhívtam már.

2

Facundo első kérdése

Egyszer Facundo nálunk vacsorázott, és megkérdezte: „A ti családok miért imádkozik mindig?”

Azt mondtam, hogy azért, mert Mennyei Atya megáld bennünket, és mi így köszönjük meg. Nagyon elámult!

3

Családi est

Facundo eljött hozzánk családi estre, amikor az öcsém, Benjamin, a keresztelőjére készült.

Facundo érezte a Lelket, és megkérdezte, hogy ő is megkeresztelkedhet-e. Édesapám aztán beszélt Facundo szüleivel.

A misszionáriusok tanították Facundo egész családját. Aztán Facundo és a nővére, Augustine is megkeresztelkedett! A szülei is járnak istentiszteletre, de még nem keresztelkedtek meg.

4

Facundo második kérdése

Facundo megkérdezte édesanyámtól, hogy ő maga fog-e valaha annyit tudni Istenről, mint én. Anya elmosolyodott, és azt mondta, hogy ha Facundo tanulmányozza a szentírásokat és imádkozik, akkor megtudhat még annál többet is!

TE HOGYAN TUDNÁL FÉNYLENI?

- Hívd meg egy barátodat valamilyen egyházi programra vagy családi estre!
- Légy jó példa a kedvességre és szeretetre!
- Imádkozz segítségért és sugalmazásért!

KÜLDJ NEKÜNK EGY CSILLAGOT!

Jézus azt kérte, hogy „fényljék a ti világosságtok az emberek előtt” (Máté 5:16). Te miként éred el, hogy fényljen a világosságod? Vágj ki egy csillagot, és írd rá a történetedet. Kérd meg az egyik szülődet, hogy küldje el a csillag fényképét és a saját beleegyezését a liahona@ldschurch.org címre.

„Van hitem Jézus Krisztusban, és bizonyosságom van Róla, illetve a Szabadítónkként és Megváltónkként betöltött szerepéről.”

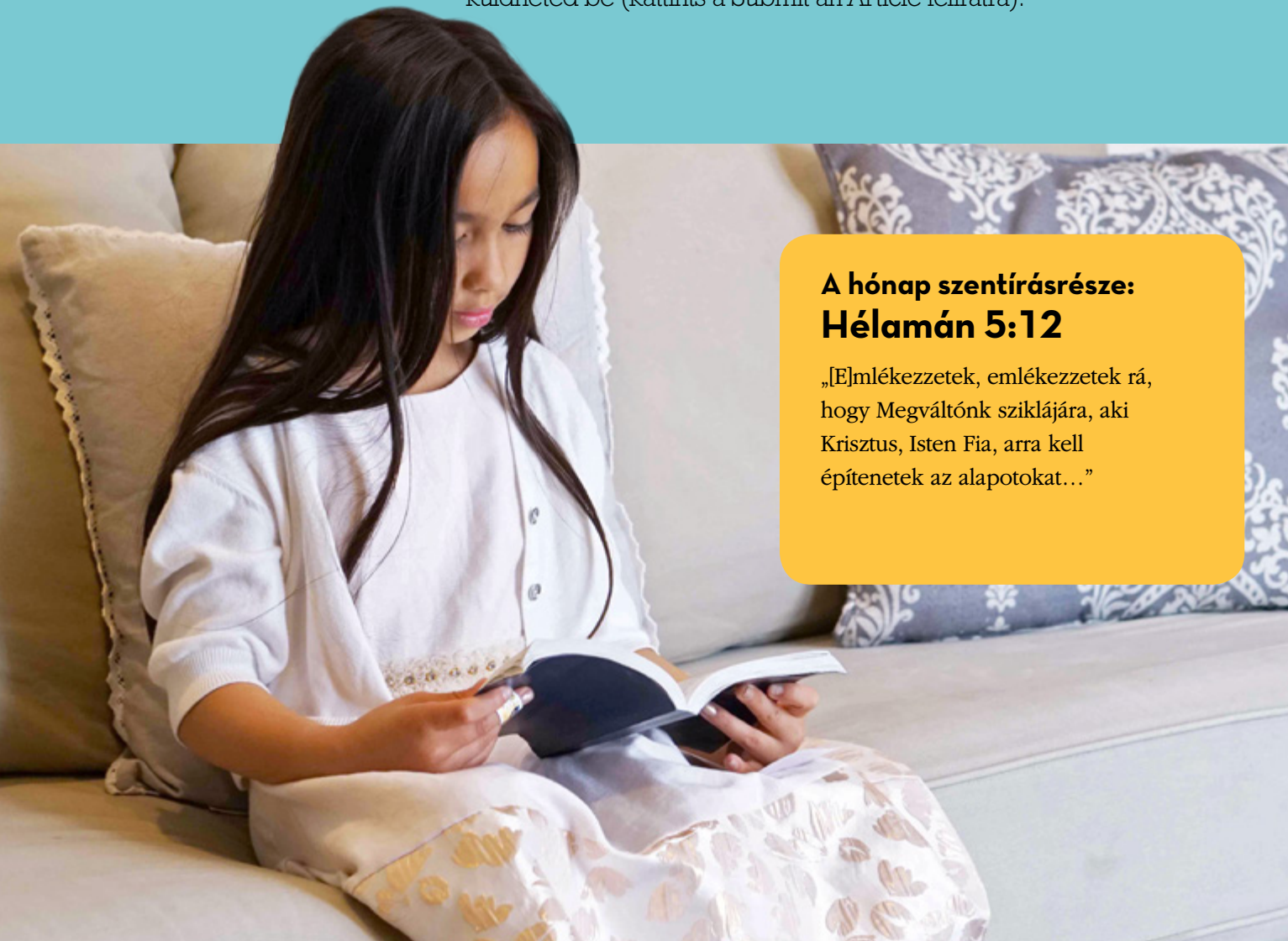
Írta: Gary E. Stevenson elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Forrás: "A Gospel Perspective" (Brigham Young University–Hawaii devotional, Sept. 19, 2017) [Evangéliumi látószög. Elhangzott a BYU-Hawaiin 2017. szeptember 19-én tartott áhítat során.], devotional.byuh.edu.

Mormon Könyve Olvasóklub

CSATLAKOZZ A MORMON KÖNYVE OLVASÁSÁVAL!

Olvashatod magad, olvashatod a családdal vagy egy barátoddal. Küldj egy képet arról, ahogy a Mormon könyvét olvasod, és mesélj nekünk valamit, amit tanultál belőle, vagy írd meg a kedvenc Mormon könyve-beli történetedet. Ezeket a liahona.lds.org (angol) oldalon küldheted be (kattints a Submit an Article feliratra).

A hónap szentírásrésze: Hélamán 5:12

„[E]mlékezzetek, emlékezzetek rá, hogy Megváltónk sziklájára, aki Krisztus, Isten Fia, arra kell építenetek az alapokat...”

A családom olvassa a Mormon könyvét. Néha eljártsszuk a történeteket. Ez jó szórakozás. Naponta tanulok új szavakat és dolgokat. Amikor ezeket teszem, az segít nekem, hogy oda tudjak figyelni az úrvacsorai gyűlésen és az Elemiben. Abban is segít, hogy közel maradjak a családomhoz.

Amaron I., 7 éves, Kambodzsa, Phnompen

Mindig is szerettem olvasni a Mormon könyvét, amióta csak a misszionáriusok megismertették velünk. A kedvenc történetem Móziás könyvében van, amikor Benjámín király a hite által vezeti a népét. Szeretnék hithű lenni és szót fogadni a szüleimnek.

Janice S., 10 éves, Fülöp-szigetek, Iloilo

A MI OLDALUNK

Az első látomás. Készítette: Alana L., 7 éves, Brazília, São Paulo

Marco Z., 9 éves, Peru, Lima

Nagyon boldog vagyok, hogy megkeresztelkedhetek Jézus Krisztus igaz egyházában. Tudom, hogy a Mormon könyve igaz, és szeretem olvasni mindennap. Ettől felelősségteljesebb bátyja leszek a testvéreimnek.

Andrei L., 10 éves, Fülöp-szigetek, Iloilo

K. Harada, 8 éves, Japán, Jokohama

Ruth hűséges barát volt

Élt egyszer egy Naómi nevű asszony a két fiával és az ő feleségükkel. Amikor mindkét fia meghalt, Naómi azt mondta a feleségeknek, hogy visszaköltözhetnek a saját családjukhoz. De az egyik feleség, Ruth, nagyon hűséges volt. Úgy döntött, hogy marad, és segít gondját viselni Naóminak. Ruth elment a közeli mezőre búzakarászokat szedegetni. A föld gazdája halott róla, hogy Ruth milyen jó ember. Kedves volt Ruthhoz. Ruth úgy döntött, hogy hozzá megy feleségül. Ruth és Naómi jó barátok maradtak, és Naómi segített gondoskodni Ruth fiáról. Sok-sok évvel később Jézus is ebbe a családba született, vagyis Ruth Jézus egyik őse volt!

Olvass Ruthról a Ruth 1-4-ben.

Ruth kedves és szeretetteljes volt. Készítette: Kylee Q., 8 éves, USA, Virginia

RUTH

Ruth úgy döntött, hogy hűséges barát lesz, és én is dönthetek így!

- Tanuld meg kívülről a Ruth 1:16-ot.
- Hűségesnek lenni azt jelenti, hogy akkor is támogatunk valakit, amikor ez nehéz. Írj a naplódba egy olyan esetről, amikor valaki hűségesen kitartott melletted.
- Szerezz egy új barátot ezen a héten! Tudj meg róla három mókás dolgot!
- Úgy lehetek jó barát, ha...

Anna és Sámuel

Írta: Kim Webb Reid

Anna nagyon szomorú volt,
amiért nem született gyermeke.
Imádkozott a templomban.
Megígérte, hogy ha fia születik,
úgy fogja nevelni, hogy Istent
szolgálja.

Annának és a férjének
gyermeke született! Anna
a Sámuel nevet adta neki.
Tudta, hogy Isten megvá-
laszolta az imáit.

Ahogy Sámuel növekedett, Anna betartotta az ígéretét. Megkérte Élit, a templom papját, hogy tanítsa meg Sámuel Istén szolgálatára. Éli segített gondot viselni Sámuelre.

Az egyik éjszaka Sámuel már ágyban volt, amikor hangot hallott. Megkérdezte Élit, hogy ő szólt-e neki. Éli azt mondta, hogy Isten próbál beszélni Sámuellel. Amikor Sámuel megint hallotta a hangot, odafigyelt. Ekkor Isten beszélt Sámuellel. Sámuel meghallgatta Istent és követte Őt.

Én is tanulhatok Istenről és követhetem a parancsolatait! ■

Az 1 Sámuel 1–3 alapján.

Osztozhatok másokkal

Írta: Ezra Taft Benson elnök (1899–1994)

A MORMON KÖNYVE BŐSÉGET EREDMÉNYEZ

Csodálatos hatalom rejtőzik a könyvben, mely abban a pillanatban elkezd kiáradni az életetekre, amint hozzáláttok a könyv komoly tanulmányozásához.

Nincs-e ott valami mélyen a szívünkben, ami közelebb szeretne kerülni Istenhez, és hasonlóbbá szeretne válni Őhöz a mindennapjainkban, hogy állandóan érezhessük a jelenlétét? Ha van, akkor a Mormon könyve minden más könyvnél nagyobb segítséget nyújt nekünk ebben.

Nem csak arról van szó, hogy a Mormon könyve igazságot tanít nekünk, bár ezt kétségtelenül megteszi. Nem csak arról van szó, hogy a Mormon könyve bizonyosságot tesz Krisztusról, bár ezt is kétségtelenül megteszi. Ezenkívül tartalmaz még valamit. Csodálatos hatalom rejtőzik a könyvben, mely abban a pillanatban elkezd kiáradni az életetekre, amint hozzáláttok a könyv komoly tanulmányozásához. Nagyobb erőre letek

majd, hogy ellenállhassatok a kísértéseknek. Erőre letek majd, hogy elkerüljétek a megtévesztést. Erőre letek majd, hogy a szoros és keskeny ösvényen maradjatok. A szentírásokat „az élet szavainak” (T&Sz 84:85) is hívjuk, és ez mindennél jobban vonatkozik a Mormon könyvére. Amikor elkezdték éhezni és szomjazni ezeket a szavakat, akkor mind nagyobb és nagyobb bőségben letek rá az életre. [...]

Ezek az ígéretek – a nagyobb szeretet és összhang otthon, a nagyobb tisztelet szülő és gyermek között, a fokozott lelki fogékonyság és igazlelkűség – nem üres ígéretek, hanem

pontosan azok, amelyekre Joseph Smith próféta gondolt, amikor azt mondta, hogy a Mormon könyve segíteni fog nekünk közelebb kerülni Istenhez. [...]

Több mint 10 évvel ezelőtt a következő kijelentést tettem a Mormon könyvével kapcsolatban:

„Vannak-e örökkévaló következményei annak, hogy miként reagálunk erre a könyvre? Igen, akár áldásunkra, akár kárhozatunkra.

Minden utolsó napi szentnek élet-hosszig tartó tevékenységgé kellene tennie e könyv tanulmányozását. Különbözik kockára teszi a lelkét, és elhanyagolja azt, ami lelki és szellemi egységet hozhatna egész életébe. Különbség van a között a megtért között, aki Krisztus sziklájára épít a Mormon könyve által, és szorosan kapaszkodik a vasrúdba, és a között, aki ezt nem teszi.”

[...] Ne maradjunk kárhoztatás alatt..., amiért az Úr által adott emebámulatos ajándékot könnyedén vettük. Nyerjük el inkább azon ígéreteket, melyekre akkor tehetünk szert, ha kincsként halmozzuk fel a könyvet az életünkben. ■

A Mormon könyve vallásunk záróköve. Részlet. (Vö. Liahóna, 2011. okt. 53–58.).

**NYUGATRA TARTVA.
KÉSZÍTETTE: DAVID MEIKLE**

1856 és 1860 között 3000 angolai, walesi, skóciai és skandináviai utolsó napi szent bevándorló gyalogolt több mint 2000 kilométert 10 kézikocsis társaság kötelékében, hogy a Sionban lévő többi szenthez csatlakozzon. Ezek az úttörők minden tulajdonukat 1x1,5 méteres fakocsikon húzták keresztül Amerika síkságain.

FIATAL FELNŐTTEKNEK

**MEGSZAKADT A
KAPCSOLAT?**

A szétszórt életvitel és a nulla várakozás idejét éljük. Ahhoz azonban, hogy valóban kapcsolatot teremtsünk Istennel, le kell lassítanunk és el kell csendesednünk.

48

FIATALOKNAK
**NEHÉZ KÉRDÉSEL
KÜSZKÖDSZ? ITT
VAN A SEGÍTSÉG.**

50

ÚRVACSORAI GYŰLÉS
**7 TANÁCS, HA
BESZÉDET KELL
MONDANOD**

56

GYERMEKEKNEK
**CSATLAKOZZ A
MORMON KÖNYVE
OLVASÓKLUBHOZ!**

74

AZ UTOLSÓ NAPOK
SZENTJEINEK
JÉZUS KRISZTUS
EGYHÁZA

6